BOLŞEVİK PARTÍ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTÍYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

□ Sayı/Hejmar: 81 □ 1 Mayıs / Gulan 1993 □ 5000 TL.

1 Mayıs'ta emperyalizme, feodalizme, faşizme, ırkçılığa, erkek egemenliğine, ulusal baskıya, her türlü gericiliğe ve sömürüye karşı; devrim bayrağını yükseltmeye... İleri!

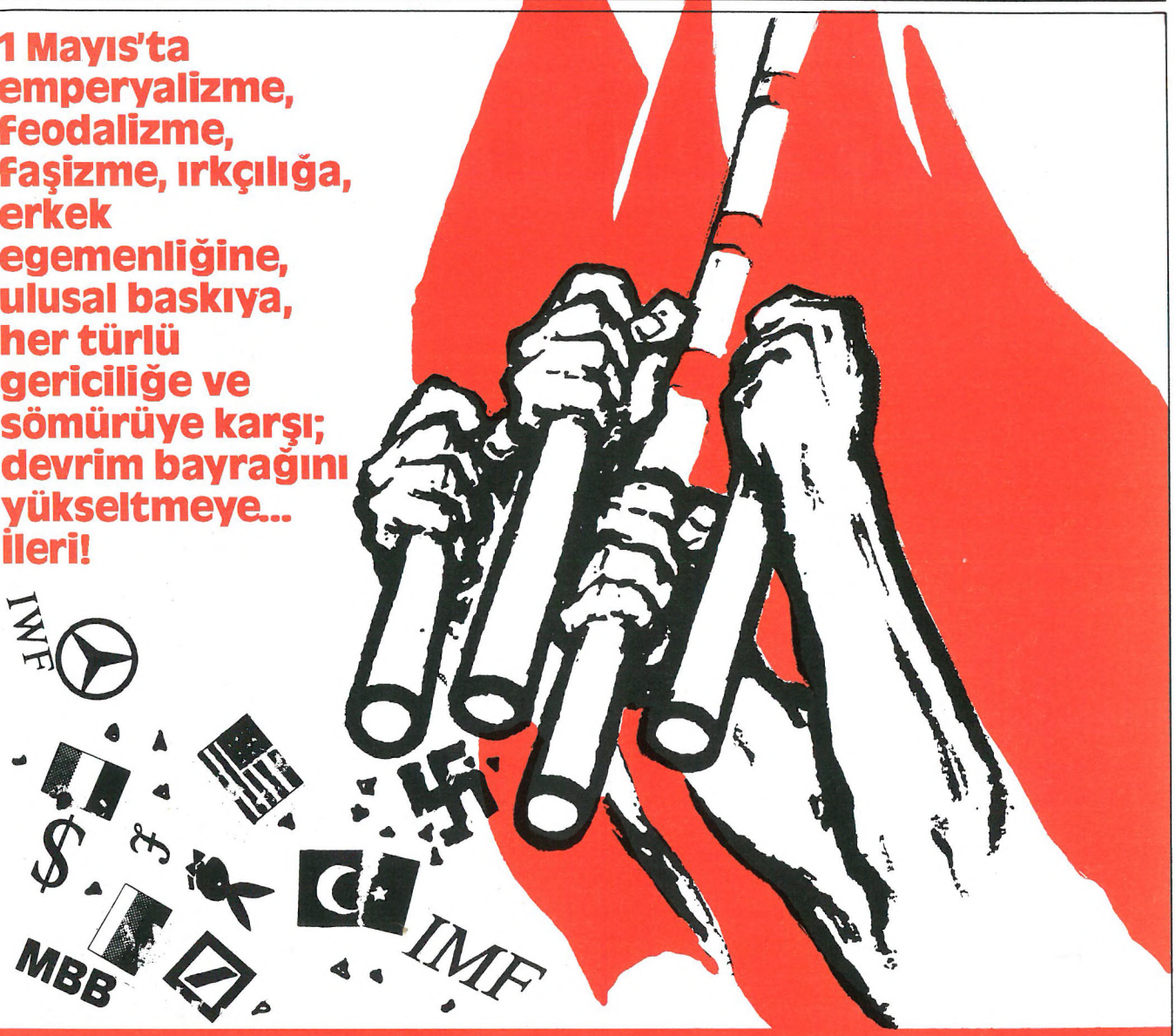

YAŞASIN KIZIL 1 MAYIS!

İÇİNDEKİLER

1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatmaya... İleri!
YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!
Halkların kardeşliği için tek yol:
DEVRİM! **3**

Tek taraflı "ateşkes"li Newroz ve sonrası... **8**

PKK'nın ateşkes kararı hakkında KAWA'nın tavrı üzerine... **15**

Dev-Sol'daki gelişmeler üzerine:
Devrimciler arasında şiddet kullanımı karşı-devrime yarar! **17**

DYP-SHP Koalisyon Hükümeti'nin 500. gününde;
Ne güller açtı, ne de dertler bitti!
Kurtuluş için İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Hükümeti gerekli!!!
Faşizmin alternatifi DEVRİM!
Barbarlığın alternatifi SOSYALİZM! **21**

"Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin (KSE) deneyim ve derslerinden öğrenelim!"
- XIII - **29**

KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN

• 8 Mart'93
Xelasiye jina ne sibe, vega!
Kadının kurtuluşu yarın değil, şimdi! **32**

• Bir panelin ardından... **36**

BİLDİRİLER • HABERLER

• Almanya'da sendika bürokrasisinden bağımsız, radikal 1 Mayıs yürüyüş hazırlıkları **38**

• Yerinde infazlar, yargısız sorgusuz katliamlar da faşist Türk devletini çöküşten kurtaramayacaktır! **39**

• "Kürdistan Haftası" başarılı geçti!... **40**

OKUYUCU MEKTUPLARI

• Bolşevik Partizan'ın Türkiye-Kuzey Kürdistan'da olup olmadığına ilişkin AÇIK MEKTUP **42**

• Kürdistan "Sosyalist" Partisi'nin Üçüncü Kongresi üzerine **44**

Kongra 4. ya TKP/ML(BOLŞEVİK), bang karkerên hemû welatan û gelên bindest dike:
YA BARBARÎ; YA SOSYALÎZM!
ALA KU EM BİLİND DİKİN:
BOLŞEVİZM!
ARMANC: KOMUNÎZM!
- I - **46**

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÍYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

V.i.S.d.P.:
M. Korkmaz
11 Stanley Rd., Leeds LH8
England

Yazışma Adresi:
PLK Nr. 106606 C
D-8000 München 32

Fiyatı:
5000 TL, 5 DM,
15 FF, 40 ÖS, £ 1,50

Kadın ve erkek işçi arkadaş...

Bu yıl 1 Mayıs'a girerken hakim sınıfları, Kürdistan'da Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yürüttükleri haksız, karşı-devrimci, kirli savaşı, PKK'nın ilan ettiği ateşkese rağmen sürdürüyor. Onlar bir yandan dağları bombalamaya, Kürt köylerini basmaya, onlarca gerillayı katletmeye, yüzlerce, binlerce Kürt köylüsünü *"PKK'ya yataklık"* bahanesi ile zindanlara atmaya devam ederken; bir yandan da sahtekarca "barış meleği" pozlarına bürünüyorlar. Utanmazca "halkların kardeşliği"nden vb. söz ediyorlar. Bunların barıştan anladığı, Kürt ulusunun köleliğini kabul etmesidir. Gerçekte Türk olmayanlar için, tam bir uluslar hapishanesi olan faşist TC'de bunlara göre aslında halkların kardeşliği gerçekleşmiştir! Şu "terörist" dedikleri devrimciler ve ulusal kurtuluşçular kışkırtmasa, halklar kardeş kardeş yaşayacaktır! Bu "kardeşlik", Kürt ulusunun ve Türk olmayan diğer milliyetlerin ulusal haklarının faşist baskılar altında tutulduğu zoraki bir "kardeşlik"tir! Hakim olan "kardeş"in diğerlerini ezdiği bir "kardeşlik", gerçekte bir sahtekarlıktır. Eşitler arasında özgür iradeye dayanmayan bir birlik, zoraki bir birliktir.

Kürt ulusu ve ezilen milliyetler açısından TC'de durum budur. Kürt ulusunun ulusal baskı ve soykırım tehditi altında, zorla "birlik" içinde tutulduğu bir Türkiye, demokratik bir Türkiye olamaz. Kürdistan'da zoraki birliğin sürmesi, Türkiye'de faşizmin sürmesi demektir. Halkların gerçek kardeşliği, ancak tüm ulusların ayrılma hakkına sahip oldukları ve kaderlerini kendilerinin serbestçe belirlediği, tüm milliyetlerin tam hak eşitliğine sahip olduğu şartlarda mümkündür. Bu ise, faşist TC devrimle yıkılmadan olmaz.

Bu yüzden Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu ve tüm milliyetlerin tam hak eşitliği için de işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi biricik yoldur. ***Halkların kardeşliği için de tek yol DEVRİM***dir! Bu 1 Mayıs'ta da, bu bilinçle şovenist, faşist TC'ye karşı, devrim mücadelesi merkeze konmak zorundadır! Askerlik çağına gelen gençler, faşist devletin Kürdistan'daki kirli savaşına katılmayı red etmeli; askere gitmeyi red etmelidir!

Türk hakim sınıfları, Kürdistan'da cellatlık yaparken, dağılan Rus sosyal-emperyalist imparatorluğun türki parçalarında "batılı-demokratik", "örnek ağabey" rolüne soyunuyor. Adriyatik'ten Çin Denizi'ne Türk imparatorluğu, Turan türküleri söylüyor! Bu rolde işçi sınıfından destek istiyor. 20. yüzyılın ilk soykırımının suçluları, şimdi utanmaz bir biçimde Karabağ ve Azerbaycan'daki "soydaşlar"(!) üzerinde "Ermeni soykırımı"nın(!), Bosna-Hersek'te müslüman Boşnaklar üzerinde "Sırp soykırımı"nın teşhircileri olarak ortaya çıkıyorlar.

Kuzey Kürdistan'da Kürt köylerini boşaltma işlemleri sürerken, "etnik temizlik" siyasetinin bu uygulayıcıları, Sırp şovenistlerinin Bosna'daki "etnik temizliği"nin en gürültülü düşmanları pozlarına bürünüyorlar. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da insan haklarını paspas edenler, Bosna'da, Azerbaycan'da insan hakları savunucusu kesiliyorlar! Ermenistan-Azerbaycan savaşı, Türkiye işçi sınıfı açısından çok büyük tehlikeleri içeriyor. Türk faşist hakim sınıfları bu savaşı bahane ederek, yüksek dozda Ermeni düşmanlığı körüklüyorlar. Böylece tarihte yarım kalmış Ermeni soykırımını Azeri "soydaşlarla" elele tamamlamak için ideolojik ortam yaratılmaya çalışılıyor. Kıbrıs konusunda da yine Rum düşmanlığı alabildiğine körükleniyor.

İşçi sınıfı, Türk hakim sınıflarının bu iğrenç, iki yüzlü ve şovenist kışkırtmalarına dur deme görevine sahiptir. Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfı bu 1 Mayıs'ta burjuvazinin kanlı, şovenist bayrağını, Turan çığlıklarını, Ermeni katliamı kışkırtmalarını ve Kürt ulusuna karşı yürütülen savaşı reddetmeli, PROLETER ENTERNASYONALİZMİnin kızıl bayrağını yükseklere kaldırmalıdır. Hakim sınıfların

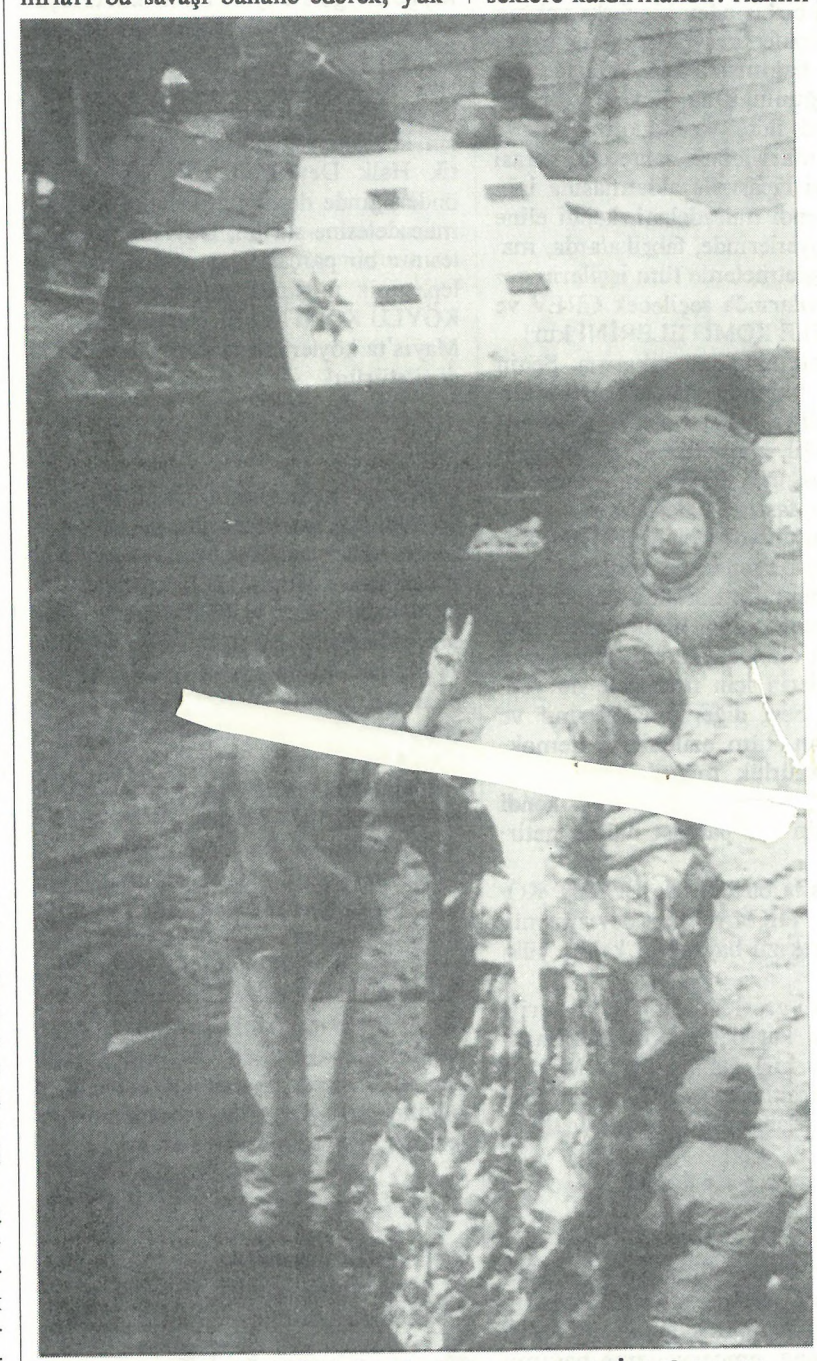

Halkların kardeşliği için de tek yol DEVRİMdir! *Halkların gerçek kardeşliği, ancak tüm ulusların ayrılma hakkına sahip oldukları ve kaderlerini kendilerinin serbestçe belirlediği, tüm milliyetlerin tam hak eşitliğine sahip olduğu şartlarda mümkündür. Bu ise, faşist TC devrimle yıkılmadan olmaz.*

suratına haykırmalıdır: Seninle ortak hiç bir yanım yoktur! Ben senin can düşmanın, tüm ezilenlerin kararlı dostuyum!

Kadın ve erkek işçi arkadaş...
Senin mücadeleni düzen sınırları içinde tutma işinde patronların en büyük desteği sarı-reformist-faşist sendikalarda suyun başını tutmuş olan işçi aristokrat ve bürokratları, sendika ağalarıdır. İşçilerin haklarını savunmanın temel araçlarından biri olan ve birer komünizm okulu olması gereken sendikalar, bunların önderliğinde mücadeleyi düzen sınırları içine tutmanın araçları haline gelmekte. Türk-İş'in, Hak-İş'in, MİSK'in ve DİSK'in bu bağlamda birbirinden bir farkı yoktur. Sendika konfederasyonları içinde yer almayan bağımsız sendikaların çok büyük çoğunluğu da böyledir. Bunların seni salt ücret ve ekonomik hak ve düzen sınırları içinde sahte demokrasi mücadelesi lapası ile aldatmasına izin verme! Kendi mücadelen, kendi eline al. Tüm işyerlerinde, fabrikalarda, madenlerde, işletmelerde tüm işçilerin genel toplantılarında seçilecek GREV ve MÜCADELE KOMİTELERİNİ kur!

Şunu hiç aklından çıkarma: Senin düşmanın yalnızca tek tek patronlar, ya da hakim sınıfların şu veya bu hükümeti değil, bir bütün olarak emperyalizme bağımlı hakim sınıfların faşist düzeni, faşist TC devletidir.

Kurtuluşun yolu, bu devleti devrimle parçalayıp işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünü kurmaktan geçer. Sen bütün toplumun öncü sınıfı olarak, yalnızca kendi özel sınıf taleplerin için mücadele ile yetinemezsin. Sen, diğer emekçi sınıf ve katmanların, tüm ezilenlerin demokrasi ve özgürlük mücadelesini kendi mücadelen olarak kavramalı, kendi mücadelenin bir parçası haline getirmelisin!

1 Mayıs'ta bu bilinçle ÜCRET KÖLELİĞİNİ YIKMAK için devrim mücadelesinin kızıl bayrağını kaldır yükseklere!

1 Mayıs'ı grevle, direnişle, gösteriyle, şenlikle karşıla! Hakim sınıfların yasaklarını kır! Daha dün 1 Mayıs'ı yasallaştıracaklarını söyleyen demokrasi sahtekarlarının maskesini yırt!

• • • •

Köylüler...
Sizi her geçen gün daha fazla yoksulluğa iten, size örgütlenme hakkını yasaklayan, demokrasi adına size faşist baskıyı sunan, emperyalizme bağımlı hakim sınıfların faşist devletidir. Ekim 91'deki seçimlerde sizlerin oylarını almak için hakim sınıf partileri size vaad yarışına çıktılar. Seçim sırasında bütün hakim sınıf parti sözcüleri varlığınızı hatırladı. *"Benim köylüm"*(!) oldunuz. Seçim sırasında şimdinin başbakanı Demirel, kendinden önceki hükümetin verdiği tütün baş fiyatına 5000 TL. ekleyeceğini söyledi! Bütün bunlar yeni değil! Bu faşist devletin kurucusu da sizi lafta *"milletin efendisi"* ilan etmişti. Fakat lafta güya efendi olanlar içinde yoksul ve orta halli köylüler, emekçi köylüler hiçbir zaman kölelikten kurtulamadılar. Köyde toprak ağaları, büyük toprak beyleri efendi idiler. Efendi kaldılar!

Hakim sınıf hükümetleri size seçim ertesinde kaşıkla verdiğini, vergilerle, zamlarla ve yüksek enflasyonla; kepçe ile geri alıyor. Sizin kurtuluşunuz, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gerçek demokrasiyi getirecek, toprak sorununu devrimci tarzda çözecek, ağalığın, tefeciliğin tüm feodal kalıntıların kökünü kazıyacak olan Demokratik Halk Devrimi'ndedir. İşçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesine sarılın. Devrim mücadelesinin bir parçası olan güncel, acil talepleriniz uğrunda mücadele için de KÖYLÜ KOMİTELERİNİ oluşturun. 1 Mayıs'ta köyleri de kutlama alanlarına dönüştürün!

• • • •

Küçük memurlar, hizmetliler...
Yeni hükümet işbaşına gelmek için sizlere vadetmediğini bırakmadı. Fakat aynası iştir kişinin, lafa bakılmaz! Pratik ortada! Yıllık % 70 civarında dolaşan enflasyona karşı, devletin memur ve hizmetlilerine yaptığı maaş –parlamentoyu yemlik olarak kullanan parlamenterlerin maaşları dışta tutulduğunda– ve ücret zammı % 25-30 civarında! Bu, "sabit gelirliler"in gerçek gelirinin düşmesi demektir.

Bu hükümet güya memurlara grev hakkı verecekti. Bu da çıkmaz ayın son çarşambasına ertelendi! Bu gidişe dur demenin tek yolu devrimdir! Hak verilmez alınır. Bunun için örgütlenin! Faşist devletin örgütlenme ve grev yasağını pratikte kırın! ***1 Mayıs emeğin, emekçinin bayramıdır!*** Siz emeğinizle geçinip, sırtınızda asalakları besleyip büyütenler; 1 Mayıs'ta, mücadele taleplerinizi gösterilerle dile getirin!

• • • •

Gençler, çıraklar,
genç işçiler, işsizler...
Orta öğrenim, lise, meslek okulu
ve yüksek okul gençliği...

Bu faşist düzen, sizin geleceğinizi ipotek altına almıştır. Bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan'da doğan her insan, emperyalist devlet ve tekellere binlerce dolar borçla doğmaktadır. Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın zenginliklerini emperyalistlere peşkeş çekerek, bir eli yağda, bir eli balda yaşayanlar, bunun bedelini gelecek kuşaklara borç olarak aktarmaktadır. Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın ve bütün dünyanın doğal kaynakları hoyratça kullanılmakta, gelecek kuşaklara üzerinde yaşanması giderek güçleşen bir yerküre devredilmektedir. Gençliğin geleceği karartılmaktadır.

Bunu yapan, emperyalizmin, faşizmin, ırkçılığın, erkek egemenliğinin düzenidir! Bu düzen, bizzat insanlığın tür olarak ortadan kalkmasına yol açabilecek bir barbarlığın düzenidir. Sizin kurtuluşunuz bu düzenin devrimle yıkılmasındadır. Sizin tek tek demokratik talepleriniz, iş, iş güvenliği, demokratik eğitim, demokratik okul, üniversite vb. gerçek anlamda demokratik bir toplumda gerçekleşebilir. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da demokrasiyi kazanmanın yolu ise Demokratik Halk Devrimi'nden geçmektedir. Haklı demokratik talepleriniz için mücadelenizi işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesinin bir parçası haline getirin. 1 Mayıs'ta okulları, iş yerlerini, bulunduğunuz her yeri devrimin gösteri alanları haline getirin.

• • • •

Aydınlar...
Sansüre son verilmesi, düşünceye ve bilime konan yasakların kaldırılması, zincirlerin kırılması, demokratik yasalar ve gerçekten demokratik bir anayasa, ancak Demokratik Halk Devrimi sonucu kazanılabilir. Kaleminizle, biliminizle, yüreğinizle, bileğinizle demokratik halk devrimi mücadelesinde işçi sınıfının yanına! 1 Mayıs yasağını yıkmaya, haydi alanlara!

• • • •

Sınıf baskısı (ve ulusal baskı)
yanında, bir de cinsiyet baskısı
altında yaşayan emekçi kadınlar!

"Komünist devrimde zincirlerinizden başka kaybedeceğiniz bir şey yok! Kazanacağınız bir dünya var!" sözleri sizin için çok daha geçerlidir. Bu erkek egemen düzenin devrimle yıkılması, köleler içinde en köle durumda olan sizlerin kurtuluşunuzun da biricik yoludur. Çifte (ve üçlü) kölelik zincirini kıracak olan, sizin özgürleşmenizin yolunu açacak olan, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimidir. Demokratik halk devrimi mücadelesini kazanmak ve devrimi durmaksızın sürdürmek için KOMÜNİST KADIN HAREKETİNİ yaratma çalışmasına katılın. 1 Mayıs'ta devrimin, ko-

Hakim sınıfların sahtekarlığı... *İstanbul'da Newrozu kutlayanlara polis saldırısı sonucu 8 kişi yaralandı, 15 kişi gözaltına alındı... Devlet bir yandan "barış meleği" rolünü oynarken, diğer yandan Kürt ulusuna saldırmaktan geri durmuyor...*

münizmin kızıl bayrağını bulunduğunuz her alanda, her araçla yukarı kaldırın. Bu bayrak, aynı zamanda kadınların gerçek kurtuluş bayrağıdır.

• • • •

Kürt ulusu...
Ermeni, Arap, Çerkez...
tüm ezilen milliyetler!

Size yaşadığınız hayatı cehennem eden, sizi aşağılayan, milli zulüm uygulayan emperyalizme bağımlı hakim sınıflar ve onların faşist devletidir. Bunlardır Ermeni milletinin kanında elini yıkayarak bu yüzyılın ilk soykırımını gerçekleştirenler. Bunlardır Ağrı'da, Zilan'da, Dersim'de... onbinlerle Kürt emekçisini katledip, Kürt ulusunun ayrılma hakkını gaspedenler. Bunlardır, bugün bir yandan *"Kürt realitesini kabul ettik"* derken, diğer yandan katliam üzerine katliam gerçekleştirenler. Kürdistan'ın insanını, dağını, taşını en modern silahlarla topa tutanlar bunlardır! Bunlardır, bugün Kuzey Kürdistan'da yürüyen kirli imha savaşının sorumlu ve suçluları! Bunlardır, daha düne kadar Kürtlerin varlığını bile red edip, bugün Kürt ulusal mücadelesinin boyutları karşısında, mızrak artık çuvala sığmadığı için, Kürtlerin varlığını nihayet dil ucuyla kabul etmek zorunda kalanlar. Bunlardır, Türk emekçilerini Türk ırk çılığı ideolojisi ile eğiten ve bugün Kürt, Rum, Ermeni düşmanlığını büyük boyutlarda körükleyen! Bunlardır Türk olmayan milliyetlere her türlü milli baskıyı reva gören! Bunlardır, "Misak-ı Milli" dedikleri sınırlar üzerine –ki bu sınırlar içinde Kürdistan ve Ermenistan toprakları da vardır– tartışılmasını bile tabu ilan eden. Bunlardır anayasalarında *"Türkiye devleti ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür"* diye yazanlar. Bunlardır; ırkçı, şoven, yayılmacı amaçlarını yalnızca Misak-ı Milli dedikleri sınırları içinde değil, fırsatını bulduklarında bu sınırlar dışında da gerçekleştirmeye çalışanlar; 1974'de Kıbrıs'ın kuzeyini işgal etmiş olanlar; Güney Kürdistanı artık yol geçen hanı yapanlar; Kuzey Kürdistan'da kirli savaş yürüten; şimdi Ermenistan'a karşı saldırı için ortam yaratmaya çalışanlar; bugün Turan hayali peşinde koşanlar! Türk hakim sınıfları ve onların faşist devleti, Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki tüm ezilen milliyetlerin baş düşmanıdır.

Bütün ezilen milliyetlerin gerçek kurtuluşunun yolu, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını özgürce kullanabileceği şartları yaratacak; diasporadaki Ermenilerin dönüş ve ayrılma hakkını garantileyecek, tüm milliyetlere tam hak eşitliğini sağlayacak olan Demokratik Halk Devrimi'nden geçer. Milliyetçi örgütler önderliğinde bir ulusal kurtuluş mücadelesinin gerçek kurtuluşa götürmeyeceği, hem uluslararası alanda, hem de Türkiye-Kuzey Kürdistan pratiğinde ispatlanmıştır ve hep yeniden ispatlanmaktadır. PKK'daki son gelişmeler, düne kadar –haklı olarak– karşı-devrimci görülen KYB, PSK gibi güçlerle elele faşist TC ile anlaşma çabaları bunu bir kez daha göstermiştir. Kurtuluş, burjuva milliyetçiliğinde değil, Proleter Enternasyonalizmindedir. Özgür ve eşit halkların gönüllü birliği ve gerçek kardeşliğinin yolu Demokratik Halk Devriminden geçer! ***Halkların kardeşliği için tek yol DEVRİM***dir! Ezilen milliyetler; 1 Mayıs'ta Demokratik Halk Devrimi bayrağına sarılın! Özgürlük için devrim mücadelesinde saf tutun!

• • • •

Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın
tüm milliyetlerinden sınıf bilinçli
kadın ve erkek işçiler...

Devrimde işçi sınıfının ideolojik-siyasi-örgütsel-pratik önderliği, devrimin yarı yolda takılıp kalmaması veya "geri dönülmemesi" için mutlak gerekliliktir. Revizyonist kampın çok güçlü görünen "dev"lerinin çok kısa süre içinde birbiri ardına çökmesi, bu gerekliliği çok daha berrak göstermiştir. Ya işçi sınıfının gerçek önderliği; ya da emperyalizme teslimiyet, kokuşma, yozlaşma ve çöküş... Alternatifler bunlardır. İşçi sınıfının devrimde önderliğini sağlayacak silah ise, onun Marksizm-Leninizm bilimi ile donanmış, onun en bilinçli, en fedakar, öncü kesimlerini içinde birleştiren BOLŞEVİK PARTİ'dir.

Bugünün esas görevi, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, Marksist-Leninist, Bolşevik Parti'yi sınıf mücadelesi içinde ve Marksizm-Leninizm adına konuşan her soydan ve her boydan oportünizme ve revizyonizme karşı; geçmişte Rus sosyal-emperyalizminin ideolojisi olan modern revizyonizme karşı; düzeni ayakta tutmaya çalışan legal marksizme, reformizme; troçkizme, euro komünizme, Mao Zedung düşüncesi veya Maoculuk adına Leninizme saldıran oportünizme; AEP'de yozlaşmanın daha Enver Hoca döneminde ve onun yanlışları ile başladığını görmeyen oportünizme; orta yolculuğa; milliyetçiliğe, yenilgiciliğe, inkarcılığa; maceracılığa karşı kesintisiz, kararlı, ilkeli bir ideolojik mücadele içinde inşa etmektir.

1 Mayıs'ı devrimci geleneğine uygun olarak kutlamak, sınıf bilinçli işçiler açısından her şeyden önce bu göreve sarılmak, TKP/ML(BOLŞEVİK)'in ve onun Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nun inşasına omuz vermek demektir.

- Haydi 1 Mayıs'a!
  1 Mayıs'ın kızıl bayrağını dalgalandırmaya! 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatmaya!
- Ya barbarlık, ya Sosyalizm!
- Halkların kardeşliği için de tek yol: DEVRİM!
- Bütün ülkelerin işçileri birleşin!
- Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!

10 Nisan 1993

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Merkez Komitesi

Tek taraflı "ateşkes"li Newroz ve sonrası...

KÜRT ulusal uyanışı ve Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi Newroz'u Türk faşist hakim sınıflarının gözünde bir kabus haline getirdi. Çünkü mücadelenin gelişmesine paralel olarak Newroz, Kürt ulusunun ulusal benliğini haykırdığı, özgürlük talebini bir bayram havası içinde dile getirdiği bir gün haline geldi.

Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğindeki silahlı mücadele Newroz'un tam bir Kürt ulusal mücadelesi günü niteliğine bürünmesinde belirleyici rol oynadı. Newroz'un bu niteliğe bürünmesi Türk hakim sınıfları açısından kesinlikle istenilir bir şey değildi. Bu yüzden bu gelişmenin yaşandığı son yıllarda Türk hakim sınıfları bu gelişmeyi durdurmak, engellemek için her şeyi yaptılar. Bir yandan Newroz'un aslında Türklerin Orta Asya'dan çıktığı tarihi simgeleyen bir Türk bayramı olduğu düşüncesi işlendi, diğer yandan Kürtlerin bu günü ulusal renklerine bürünerek kutlaması silah zoruyla engellenmeye çalışıldı. Newroz kutlamaları kanla boğulmaya çalışıldı. '92 Newroz'unda yüzün üstünde Kürt emekçisi, silahsız göstericilere ateş açan faşist T.C. güçlerince katledildi. 1993 Newroz'u öncesinde de Türk hakim sınıfları Newroz'a iki yönlü hazırlandılar. Bir yandan Antalya'da Türk cumhuriyetleri yöneticilerinin yanyana geleceği, "Türk Dünyası"nı birleştiren bir Türk Newroz'u şovu hazırlanırken, diğer yanda Kürdistan'da son yılların en büyük askeri operasyonlarından birinin hazırlıkları tamamlanmıştı. Güney Irak'taki askeri harekatın devamı olarak planlanan "Bahar Harekatı" için start Newroz'la birlikte verilecek, Kürt ulusal mücadelesinin simgesi olarak Newroz kutlamasına izin verilmeyecekti. Bu Newroz öncesinde açıkça ilan edilmiş, valiliklere gönderilen genelgelerde de, Kürt renklerinin bile taşınmasına izin verilemeyeceği bildirilmişi. Herkes barış içinde bayram kutlayabilirdi. Fakat bu bayramın "bölücü propaganda" için kullanılmasına izin verilmeyecekti! Barışçıl olsa da "toplu yürüyüş yapmak yasak"tı! Gerekli hallerde! güvenlik güçleri silah kullanacaktı!

PİŞMİŞ AŞA SU: PKK'NIN ATEŞKES İLANI!

1993 Newroz'u öncesinde hakim sınıflar açısından hazırlıklar yeni katliamlar yönünde tamamlanırken PKK da yaptığı çeşitli açıklamalarda 1993 yılının savaşın çok daha boyutlandırılacağı ve metropollere de taşınacağı bir yıl olacağını belirtiyor; yurtdışında bir "turizm boykotu" başlatıyor ve PKK'nın turistik tesislere de saldıracağını açıklıyordu. *(Bkz. 21 Şubat tarihli, PKK/MK imzalı, "Türkiye'de tüm turizm sahalarına karşı eylem kararı aldık" başlıklı açıklama, Serxwebun sayı 134, sayfa 4)* Avrupa Parlamentosu'na gönderilen 15 Ocak tarihli PKK'nın ateşkese hazır olduğunu belirten açıklama; yurtdışında Ulusal Meclise seçilen 15 milletvekilinin yüzlerce Kürt emekçisi ile birlikte gerçekleştirdiği reformist içerikli açlık grevi ve T.C. ile görüşerek anlaşma çağrıları; savaşın boyutlandırılacağı açıklamaları ile iç içe, hemen hemen eşzamanlı yapılıyordu. Hakim sınıflar açısından bu çelişmeli mesajlardan birincisi, yani PKK'nın savaşı boyutlandıracağı yönündeki açıklamaları geçerli idi. Faşist devlet tüm hazırlıklarını buna göre yapıyor, Newroz ve sonrasında yeni, geniş katliamlar için kamuoyunu hazırlıyordu. Newroz'un bu biçimde hazırlandığı bir sırada ortaya önce Talabani tarafından Özal ve Demirel'e yazılmış bir mektup haberi çıktı. Boyalı basın'ın "Apo silah bırakıyor" biçiminde yorumlayarak duyurduğu bu mektubun Hürriyet'in 15 Mart tarihli nüshasında yayınlanan tam metni şöyle:

"Sayın Başkan,

Müslümanların mübarek ramazan ayı dolayısıyla size en iyi dileklerimi ve geçen her yılın müslümanların daha iyiye gitmesi dileklerimi iletirim. Sonucunun Türkiye'nin ve sevgili halkının iyiliğine olacağını ümit ederek, aşağıdaki hususları ekselanslarına aktarmayı görev addediyorum.

BİR

Sayın Abdullah Öcalan'la görüştüm. Bütün sorunları ayrıntılı bir şekilde ele alıp, tartıştık. Aynı zamanda mevcut durumu da inceledik. Kendisine benim çok iyi bilinen önerilerimi tekrarladım. Geçmişte Ekselansları'na da açıkladığım bu önerileri kendisine (Apo) de iletmiştim. Kendisi, bu önerileri o tarihte reddetmiş ve böylelikle ender bulunacak bir fırsatın yitirilmesine yol açmıştı. Bununla birlikte, birbirimize karşılıklı olarak şikayetlerimizi ilettik.

İKİ

Sayın Öcalan, şimdi Nevruz vesilesiyle aşağıdaki hususları bir bildiriyle kendisinin basına açıkça duyurmasının gereği üzerinde ikna olmuştur:

1) Terörizmin bütün şekilleriyle kınanması ve sona erdiğinin açıklanması,

2) Sorunların çözümünde Kürtler ve Türk kardeşleri arasında çatışmalar ve şiddet yerine, siyasi çözümleri tercih ve kabul ettiği,

3) Askeri harekatların durdurulması ve şiddetin terkedilerek kardeşçe bir diyaloğa imkan tanımaya hazır olduğu,

4) Partisiyle (PKK) müzakere yapılması konusunda hiç bir talebi olmadığı... Kendisi, bunun yerine Türk Hükümeti ile Büyük Millet Meclisi'nin Kürt üyeleri arasında müzakereler yapılmasını kabul etmektedir.

5) Türkiye Cumhuriyeti'nin birliğinin korunması, Türk ve Kürt Halkları arasındaki tarihi kardeşliğin güçlendirilmesi konusunda özen göstereceği,

6) Bölücülüğü ve ayrılıkçı hareketleri, sloganları reddettiği ve tek bir Türk kimliği içinde demokrasi, insan hakları, kültürel ve yönetimsel hakları kabul ettiği,

7) Demokrasi ve yasallık sınırları çerçevesinde demokratik faaliyetleri ve parti çalışmasını kabul ettiği,

ÜÇ

Ben, şiddet kullanımının, terörist eylemlerin ve kardeşler arasında kavgaların geride bırakılması konusunda uygun bir imkanın mevcut olduğunu şah-

sen görmekteyim. Bu nedenle, iyi niyetlerini gerçekleştirmesi konusunda Sayın Öcalan'ı teşvik ettim. Bir basın toplantısı düzenleyerek dünyaya bu niyetlerini açıklamasını kendisinden istedim. Kendisi, olumlu bir şekilde bu yönde davranacağı yolunda bana söz verdi.

Sayın Cumhurbaşkanı,

Eğer, Ekselansları, Sayın Öcalan'ın yapacağı açıklamayı olumlu bir unsur olarak görürlerse ve kendisinin açıklanmış "yeni politika"ya bağlılığını teyid ettiğini hep birlikte garanti altına alırsak, o zaman -ancak sizin onayınızı bildirmeniz ardından- ben, Aziz Türk Halkı'nın yararına ve iki Halk arasındaki tarihi kardeşliğe hizmet edecek şekilde Ekselansları'nın uygun gördüğü doğrultuda çalışmaya hazırım.

Ekselansları'na en iyi dileklerimi, bu vesileyle bir kez daha sunmak isterim.

Samimi Kardeşiniz
Celal Talabani"

Talabani'nin ağzından yazılan bu mektup kuşkusuz onun görüşlerini yansıtmakta idi. O PKK'nın kendince nasıl davranması gerektiğini kendi sözleri ile ifade etmiş, bu görüşler konusunda PKK'nın lideri A.Öcalan'ın aynı görüşte olduğunu ve bunu bir basın toplantısı ile açıklayacağını belirtmişti. A. Öcalan'ın kabul ettiği söylenen görüşler kesinlikle bağımsız Kürdistan isteyen PKK'nın programının bir kenara konması anlamına gelen görüşlerdi. PKK eğer Talabani'nin mektubunda dile getirilen görüşleri savunuyor, sorunun çözümünü *"demokrasi ve yasallık sınırları içinde yürütülecek faaliyetlerle"* elde edilecek *"demokrasi, insan hakları, kültürel ve yönetimsel haklar"*da görüyorsa, *"terörizmi bütün şekilleri ile kınıyor ve bunun sona erdiğini"* açıklıyorsa, o zaman böyle bir PKK ile devlet arasındaki sıcak savaş gereksiz hale gelirdi. Bu yüzden PKK'nın ne dediğinin doğrudan bizzat onun bugünkü lideri tarafından açıklanacağı basın toplantısı büyük önem taşıyordu. Başlangıçta sadece seçilmiş üç Türkiyeli gazeteci ile yapılması planlanan (ilk davetliler Özal'ın has adamı Cengiz Çandar; Demirel'in has adamı İsmet İmset ve şimdiye dek Apo'nun Türkiye kamuoyuna mesajı olduğunda görüştüğü M. Ali Birand idi. Bu seçim aslında bu gazetecilere aynı Talabani'ye olduğu gibi gayrıresmi "arabuluculuk" görevini yükleyen bir seçim idi.) basın toplantısı, Cengiz Çandar'ın Talabani mektubu ile ilgili haberi "patlatması" sonucu biçim değiştirdi. Oldukça geniş katılımlı bir basın toplantısına dönüştü. Newroz'dan dört gün önce, 17 Mart'ta Bekaa'da yapılan bu basın toplantısının en önemli açıklamalarından biri, kuşkusuz PKK'nın 20 Mart ile 15 Nisan arası tek taraflı olarak ateşkes ilan ettiği yönündeki açıklama idi. Apo, bu konuda şunları söylüyordu:

"Newroz bir kaç gün sonra kutlanacak. Gerek Türk halkının, gerek Kürt halkının gözleri bu güne çevrilmiştir. Barışçı kutlanmasına dair özlemlerini belirtmektedirler. ... Türk hükümeti Newroz'da PKK'nın bir ayaklanma başlatacağını ileri sürüyor. İlk kez söylüyorum. Böyle bir iddia doğru değildir. Ordu birlikleri üzerimize gelmedikçe ateş etmeyeceğiz Saldırıda bulunmayacağız. Ama halk bayrağıyla, geleneksel giysileriyle, renkleriyle bayramı kutlayacaktır. Suç işleyeni devlet tutuklasın. Ancak bayrak açıp slogan atana ateş etmesin. Bayrak açmanın cezası ölüm müdür?

Burada bir kararımızı açıklıyorum. T.C. birlikleri bize saldırmadıkça, kendimizi savunma mecburiyetinde bırakılmadıkça, 20 Mart'tan 15 Nisan'a kadar ateş açmayacağız. Herhangi bir saldırı düzenlemeyeceğiz. Ateşkese aykırı davrananı biz cezalandıracağız. Bu ateşkes sürecinin, Türk hükümetiyle siyasi görüşmelere olanak tanıyacak bir deneme dönemi olmasını umuyorum. Ateşkes Kürtlerin yeni yılı olan Newroz'a denk gelmektedir ve bu karar barış isteğimizde samimi olduğumuzu kanıtlayan bir iyi niyet jestidir."

(Alıntılar için Bkz. Yeni Ülke 21-27 Mart 1993 sayısı, sayfa 11 ve Hürriyet 19 Mart, sayfa 11)

Bu açıklama, Türk hakim sınıflarının "askeri çözüm"cü, yani Kürdistan'da çözümü salt askeri olarak PKK'nın ezilmesinde gören kesimleri açısından pişmiş aşa katılan su oldu! Öyle ya, şimdi bütün dünyanın gözü önünde "terörist" PKK, "ateşkes" ilan ettiğini açıklıyor, devleti barış için görüşmelere çağırıyordu. Böyle bir ortamda "Bahar Harekatı"nın daha önce planlandığı gibi Newroz kutlamalarının kan ve ateşle bastırılması ile başlatılması, gerçek teröristin faşist T.C. devleti olduğunu en kör gözlere bile gösterirdi. Apo'nun PKK adına yaptığı bu ateşkes açıklaması, Newroz öncesi hakim sınıfların bilinçli olarak yükselttiği tansiyonu düşürdü. Hakim sınıfların hazırlanmış olduğu "Bahar Harekatı" şimdilik en azından başlangıç tarihi olarak ertelendi. Bunun Newroz açısından sonucu; Newroz'un geçen yıllara oranla daha az kanlı geçmesi oldu. Newroz kutlamaları sırasında devlet güçlerinin çeşitli alanlarda göstericilere saldırmasının bilançosu: Adana'da iki ölü, yüzün üzerinde yaralı, 300'den fazla gözaltı, Diyarbakır'da 1 ölü, 10 yaralı, 60'dan fazla gözaltı, Kurtalan'da 1 ölü, İstanbul'da 15 gözaltı idi. Bunlar vaka-i adiyeden sayıldığı için hakim sınıfların siyasetçileri ve boyalı basını bu yıl Newroz'un "barış içinde kutlandığı"nı sevinçle duyurdu. Hakim sınıf sözcüleri bunun büyük bir başarı olduğunu belirterek, bu başarıyı kendi hanelerine kaydettiler. Bu bağlamda eğer, Newroz'un görece olarak "barışçı" kutlanılması bir başarı olarak değerlendirilecekse, bunda hakim sınıfların zerre kadar payı olmadığı, bu başarının doğrudan doğruya PKK'nın ateşkesi ile ortaya çıktığı olgu olarak tespit edilmelidir. Newroz sırasında ve sonrasında PKK'nın silahlı güçleri gerçekten de Apo'nun ateşkes çağrısına uydular. Faşist devlet güçleri ise "Bahar harekatı"nın başlangıcını ertelemelerine rağmen, Kürt emekçilerine ve PKK'nın silahlı güçlerine, gerillaya karşı saldırılarını durdurmadılar. Newroz'dan 15 Nisan'a kadar geçen süre içinde devlet güçlerinin saldırısı sonucu katledilenlerin sayısı resmi rakamlara göre 60'ı aştı. PKK'nın ateşkesine rağmen T.C., dağları, PKK kamplarını, mağaraları bombalamaya devam ediyor; yine köyler basılıyor, yüzlerce köylü PKK'ya yataklık ettikleri gerekçesi ile tutuklanıyor, işkenceye uğratılıyor. PKK ateşi kesti, ve fakat Kürt halkı ve PKK gerillası hala ateş altında! Gelinen yerde, buna rağmen ilan edilen ateşkesin bitmesine bir gün kala yapılan bir açıklamada PKK ateşkesi süreceğini ilan etti. (*)

Bu PKK'nın T.C. ile anlaşma konusunda istekli ve ciddi olduğunu, onun çözüm arayışlarını diplomatik alana kaydırmakta ısrarlı olduğunu bu noktada yeni bir siyaset belirlediğini gösteriyor.

PKK'NIN YENİ SİYASETİ

Apo, 17 Mart basın toplantısında PKK'nın programı temel alınırsa, bu programdan uzaklaşan yeni bir siyaset açıkladı. Bu siyaset önce programatik olarak "Bağımsız Kürdistan" şiarını

(*) Yazı kaleme alındıktan sonra, Bekaa'da yapılan yeni bir basın toplantısı ile, ateşkesin süresiz olarak uzatıldığı açıklandı. Bu gelişme üzerinde ileride bir başka yazıda duracağız.

ve "ayrılma hakkı"nın savunulmasını –şimdilik kaydı ile– bir kenara koymuş durumdadır. Nasıl olacağı pek belirli olmayan ve fakat T.C. devrimle yıkılmadan, anayasal değişikliklerle ulaşılacak *"federal devlet içinde Kürtlerin insani, kültürel ve siyasi haklarına kavuştukları"* bir çözüm savunulmaktadır. Apo'nun bu konuda söyledikleri şöyle:

"Biz hemen ayrılmak diye bir yaklaşım içinde değiliz. Bunu da basit bir taktik olarak algılamamak gerek. İki Halkın tarihi, siyasi, ekonomik birliğini anlayanlar bilirler ki, parçalanmak olmaz. Biz ilişkilerin yeniden düzenlenmesini istiyoruz. İkide bir ayrılıkçı diye ilan etmek aslında ayrılığı körüklemektir." (adı geçen YENİ ÜLKE)

"Biz gerçekçiyiz. Biz Kürtlerin federal bir devlet içinde insani, kültürel ve siyasi haklarına kavuşmalarını istiyoruz." (adı geçen Hürriyet)

Aynı konuda söz konusu basın toplantısının hemen ertesinde yapılan PKK/PSK ortak açıklamasında da şunlar söyleniyor:

"Kürt ulusu da her onurlu ulus gibi özgür yaşama, kendi geleceğiyle ilgili olarak serbestçe karar verme, zulüm ve baskıya karşı direnme hakkına sahiptir. Bu haklar Birleşmiş Milletler, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi ve Avrupa Güvenlik ve İşbirliği (AGİK) Sözleşmesinde dile getirilmiştir. Son yıllarda Kürt kimliğini tanıdığını ileri süren Türk hükümeti, Kürt halkının meşru haklarını tanımamakta ısrar ediyor. Oysa Kürtlerin temel haklarını tanımadan Kürt kimliğini tanıyorum demesinin bir anlamı yoktur. Kürt sorununa adil çözüm ancak iki halkın eşitliği temelinde mümkündür. Biz böylesine demokratik bir yapıda iki halkın yanyana, kardeşçe, barış içinde yaşayabileceği görüşündeyiz. Bunun biçimi demokratik federasyondur. Bunun için de Türk devletinin yıllardır süregelen baskı politikasının sonucu olan bugünkü çatışma ortamı sona ermeli, sorunun barışçı çözümüne yol açılmalıdır. Türk hükümeti de gerçekten barış, demokrasi ve eşitlik istiyorsa aşağıdaki acil adımları bir an önce atmalıdır.

1) Karşılıklı olarak ateş kesilmelidir. PKK'nın attığı ilk adım bu bakımdan iyi ve tarihi bir fırsattır.

2) Kürdistan'da olağanüstü hale, bölge valiliği sistemine son verilmeli, Kontr-gerilla, özel timler ve köy koruculuğu kaldırılmalıdır.

3) Kürt ulusunun varlığını ve haklarını da güvence altına alan demokratik bir Anayasa yapılmalı, tüm anti demokratik yasalar ve kurumlar kaldırılmalıdır.

4) Genel af çıkarılmalıdır.

5) Düşünce söz ve basın özgürlükleri tam olarak tanınmalıdır.

6) Partilerimiz dahil tüm yasaklı partilerin ülkenin legal politik yaşamına serbestçe katılması olanağı tanınmalıdır.

7) Kürt dili, tarihi ve kültürü üzerindeki baskılar son bulmalı, Kürtçe eğitim olanağı sağlanmalı radyo ve televizyonda Kürtçe yayın yapılmalıdır.

8) Mevcut ortam nedeni ile Kürdistan'dan göç etmek zorunda kalanların ya da sürgün edilenlerin yerlerine dönmelerine olanak sağlanmalı ve zararları tazmin edilmelidir.

9) Kürdistan'ın son yıllarda daha da yıkılan ekonomisinin iyileştirilmesi, tarım ve ticaretin yeniden canlanması için köklü ekonomik programlar uygulanmalıdır.

PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan
PSK Genel Sekreteri Kemal Burkay"
(Yeni Ülke 28 Mart-3 Nisan sayısı 1/11)

Newroz'93... *Hakim sınıfların siyasetçileri ve boyalı basını bu yıl Newroz'un "barış içinde kutlandığı"nı sevinçle duyurdu. Hakim sınıf sözcüleri bunun büyük bir başarı olduğunu belirterek, bu başarıyı kendi hanelerine kaydettiler. Bu bağlamda eğer, Newroz'un görece olarak "barışçı" kutlanılması bir başarı olarak değerlendirilecekse, bunda hakim sınıfların zerre kadar payı olmadığı, bu başarının doğrudan doğruya PKK'nın ateşkesi ile ortaya çıktığı olgu olarak tespit edilmelidir.*

Bu açıklamada çok açık görüldüğü gibi PKK gelinen noktada "ayrı devlet kurma hakkı"nı savunmamakta, Kürt sorununun çözümünü T.C. bir devrimle yıkılmaksızın yapılacak kimi yasal/anayasal değişikliklerde görmektedir. PKK –aynı PSK gibi– bu devletin kimi anayasal reformlarla demokratik bir yapıya kavuşturulabileceğini savunur konuma gelmiştir. Bu yeni siyasette silahlı mücadele esas olarak PKK'nın T.C. devleti tarafından pazarlık muhatabı olarak kabulünü zorlamak için bir araç olarak görülmektedir. Halk yığınlarının silahlı devrimi kurtuluşun tek yolu olarak savunulmamakta; PKK'nın silahlı güçleri ise "siyasi çözüm" denilen, PKK –devlet pazarlığı sonucu elde edilecek– çözümü zorlamak için bir baskı ve tehdit unsuru olarak kavranmaktadır. Apo şunları söylüyor:

"Her şeye rağmen Ankara ile bir barış anlaşmasına varılmadıkça 10 bin PKK gerillası silahlarını bırakmayacaktır. Eğer geçmişteki gibi «siz yasal değilsiniz, teslim olmalısınız» gibi sözler söylenmeye devam edilirse, bu noktada gerçekten kendimi savunmak zorunda kalacağıma inanıyorum. Ve tes-

lim olmayacağım. Çünkü teslimiyette yaşam yoktur." (Hürriyet 19 Mart, sayfa 11)

"Hükümet 1992'de üzerimize uluslararası bir koalisyonla geldi, ama bizi imha edemedi, tam tersine biz savaşı yaygınlaştırdık. Eğer yine imha amacıyla gelirse, ölü sayısı bu yıl 20 bini bulur. Üstelik bu kez savaşı Türk metropollerine yayarız. Ekonomik hedefleri, turistik hedefleri vurabiliriz. Dağlarda 10 bin gerillamız var. Bu bir anda 50 bine tırmandırılabilir. Ama biz daha fazla kan dökülsün istemiyoruz." (Milliyet 20 Mart)

"Türk devlet yetkilileri: Kanı durdurmak istiyorlar mı istemiyorlar mı?

Kürt halkına bazı yasal güvenceler vermek istiyorlar mı, istemiyorlar mı?

Demokratik yolu açıyorlar mı, açmıyorlar mı?

Ulusal varlığımızı kabul ediyorlar mı, etmiyorlar mı?

Sınırlı da olsa özgür gelişme fırsatı verecekler mi, vermeyecekler mi?

Kısaca demokratik tarzı, siyasi tarzı esas alacaklar mı, almayacaklar mı?

Eğer bu sorulara belli cevaplar verilecekse biz ateşkesi sonuna kadar sürdürebiliriz, sorun bizden kaynaklanmıyor." (Yeni Ülke 21-27 Mart, sf. 11)

Görüldüğü gibi PKK açısından silahlı mücadelenin sürdürülmesi, ya da sürdürülmemesi T.C.'nin tavrına bağlanmaktadır. T.C.'yi devrimle yıkmak amaçlı bir silahlı mücadele PKK'nın gündeminde yoktur. Silahlı mücadele PKK'nın yasal çalışmasına izin verildiği şartlarda tümden de bir kenara konabilir. Fakat bu, şimdilik devletle pazarlık unsuru olarak elde tutulmaktadır. Yeni siyasi çizgide belirleyici olan "barış" anlaşması için T.C. devleti ile görüşmedir. Bu konuda Apo devletin şimdiye dek "terörist", "şaki" vb. olarak nitelediği PKK ile doğrudan görüşmesinin şimdiki durum ve şartlarda imkansız olduğunu gördüğü için, doğrudan muhatap alınma konusunda da ısrarlı değildir, dolaylı görüşmeye de hazır olduğunu belirtmektedir. Apo şöyle diyor:

"Cumhurbaşkanı mı olur, hükümet mi olur, Genelkurmay mı olur bunu bilemem. Buna muhatap biziz ve bu süreci başlatmaya hazırız. Eğer daha uygun bir araç gerekiyorsa bunda da anlaşmak zor değildir. Mühim olan işin ilkesidir. İlkeyi kabul edersek, aracı sağlamakta zorluk çekmeyiz."

(adı geçen Yeni Ülke)

"Bu savaşa derhal son verelim ve gelin görüşmeler yoluna gidelim. Eğer Kürtlerin kendilerini özgürce ifadelerini ve temsilcilerini seçmelerini engelliyorsam kenara çekilirim."

Toparlarsak: PKK gelinen yerde çok açık olarak reformist bir çizgiye oturmuştur. PKK'nın silah bırakmamış olması, onun çizgisinin gelinen yerde açık olarak reformist olduğu gerçeğini değiştirmiyor. çünkü silahlı mücadele yukarda gördüğümüz gibi, en iyi halde, T.C.'nin anlaşmaya yanaşmaması halinde –kimi reform amaçlarını gerçekleştirmek için bir araç olarak düşünülüyor. PKK açıkça– şimdiye dek onu diğer milliyetçi –reformist Kürt örgütlerinden ayıran– T.C.'nin silahlı mücadele ile yıkılması hedefini terketmiştir. PKK gelinen yerde reform amacına da artık askeri yöntemlerden çok, siyasi-diplomatik yöntemlerle ulaşma yönünde bir rota çizmiştir. PKK'nın daha düne dek –haklı olarak– "ilkel milliyetçi", "emperyalizmin işbirlikçisi" şeklinde değerlendirdiği KYB ile yanyana gelmesinin; daha düne dek "işbirlikçi, hain" olan Talabani'nin basın toplantısında "Mam Celal" olmasının sırrı burda yatmaktadır. PKK yakın geçmişte Talabani hakkında şu değerlendirmeyi yapıyordu:

"Barzani ve Talabani'nin Kürdistan halkına düşmanlıkları kuşkusuz çok eskiye dayanır. Bunların tarihleri incelenirse işledikleri suçlar direkt düşmanlarımızın işledikleri suçlardan daha fazladır. Bunun için ihanetin bu her iki lideri tarihimizin olumsuz gidişatında önemli roller oynadılar diyebiliriz. Genelde işledikleri suçları bir tarafa bırakırsak, PKK'nın geliştirdiği ulusal bağımsızlık savaşıyla birlikte salt silahlı güçlerimize karşı işledikleri suçlar bile az değildir." ("İhanete geçit yok", Serxwebun Sayı 130, sayfa 5)

Apo, şimdi basın toplantısında aynı Talabani'ye şükranlarını sunuyor, şöyle diyor:

"14 yılı birlikte yaşadık. Bugün tekrar ileri düzeyde görüşmelerimiz oluyor. Bu girişimimiz için çok özen gösterdi. Ona şükran borçluyuz. Onu büyük fedakarlıklarla buraya getirdik. Bu kardeşçe ilişkiler bir daha yıkılmamacasına sürecek."

Aynı şekilde PKK'nın daha düne kadar –yine haklı olarak– hain olarak değerlendirdiği PSK/Kemal Burkay ile yanyana gelip ortak açıklama yapmasının ve onunla birlikte *"tüm yurtseverleri bir araya toplama çalışmasına"* girişmesinin sırrı da burda yatmaktadır. Apo'nun Kemal Burkay ve PSK (TKSP) değerlendirmesi, bu ortak açıklama yapılana dek şöyle idi:

"Güney Kürdistan'da Sami Abdurrahman tarafından oynanan rolün bir benzerini Kuzey-Batı Kürdistan'da Kemal Burkay'ın oynadığı görülmektedir. Bu kişi 1972 yıllarında Avrupa sosyal demokrasisi ile, silahlı savaşımın reddi temelinde barışçıl mücadeleyle elde edilmesi gereken ve hedefin "Kültürel Özerkliği" aşmayacak biçimde saptandığı bir anlaşma yapmıştır. Böylelikle ulusal kurtuluş potansiyelimiz sosyal demokrat bir potada eritilerek, bu TKSP biçiminde bir ihanet örgütüne dönüştürülmek istenmişti. Daha 1970'li yıllardan itibaren halkımızın bağrına bir hançer gibi saplanan bu alçak çete hareketinin, binlerce yurtseverin demokratın, sosyalistin katledilmesinde ve Kürt ulusal Hareketinin içinden çıkılmaz bir noktaya getirilmesinde ne kadar büyük bir rolünün olduğu daha iyi anlaşılmaktadır."

(Serxwebun sayı 130, Ekim 1992, sayfa 9)

Şimdi bu PSK ve bu Kemal Burkay "yurtsever" olmuştur! Yapılan ortak açıklamada birbirlerini yurtsever olarak değerlendiren PKK ve PSK şimdi, *"Kuzey Kürdistan yurtsever örgütleri arasındaki ilişkilerin iyileştirilmesi ve giderek ortak bir cephenin oluşturulması için çaba göstereceklerdir. İki parti bu amaçla yakın bir zamanda ortak bir toplantının düzenlenmesi için yurtsever parti ve örgütlere çağrı yapacaklardır." (Yeni Ülke 28 Mart-3 Nisan, sayfa 1)*

Her iki halde de siyasi çizgi temel alındığında PKK, KYB'ye ve PSK'ya yakınlaşmıştır. Kuşkusuz bu yakınlaşmada, diğer taraflar da PKK hakkında geçmişte yapmış oldukları değerlendirmeleri bir kenara koymuş "unutmuş"tur. Fakat savunulan çizgi açısından 17 Mart basın toplantısında Apo'nun açıkladığı çizgi ve PKK/PSK ortak açıklamasının çizgisi esasta PKK'nın KYB ve PSK'nın yanına gelmiş olduğunu göstermektedir. En ileri noktasında *"BM insan hakları bildirgesi, AGİK sözleşmesinin öngördüğü hakları"* ve federasyonu savunan ve bunu da barışçı yollarla elde etmeyi önüne hedef koyan bir çizgi, PSK'nın ve KYB'nin öteden beri savunduğu çizgidir. Burada bir yanlış anlaşılmayı önlemek için ekleyelim: Biz karşı-devrimcilerle hiçbir diplomatik ilişki olmaz vb. anlayışında değiliz. Bu mümkündür. Sorun, bu ilişkilerin devrime yarayıp yaramadığı, hangi temelde yapıldığı; işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesi açısından ne rol oynadığıdır! PKK'nın PSK ve KYB ile şimdiki ilişkileri, PKK'nın onların çizgisine yakınlaşması temelinde olan ilişkilerdir. Eleştirdiğimiz budur...

YENİ GÖRÜNEN, FAZLA YENİ DE DEĞİL!

PKK açısından ise bu çizgi yeni görünmektedir. Ancak göründüğü kadar yeni de değildir. Bu çizginin temel unsurları Apo tarafından daha 1987 de M. Ali Birand'la yaptığı görüşmede ifade edilmiştir. Apo bu görüşmesinde "askeri çözüm"ün olmadığını; "Bağımsız Kürdistan" hedefininin de olmazlığını; kendilerinin aslında siyasi çözümden yana olduğunu açıklıyordu. Ancak bu dönemde önce uluslararası konjonktür bugüne göre Kürt ulusal hareketinin dıştan destek bulabilmesi açısından daha elverişli idi. Bunun yanında PKK gerek silahlı gücü, gerekse Kuzey Kürdistan'daki kitle desteği açısından bugünkü pazarlık gücüne sahip değildi. Bu iki unsur PKK'yı hem söylem hem de eylemde bugüne göre daha radikal kılıyordu. 1992 yılı PKK açısından bir anlamda bir dönüm yılı oldu. PKK'nın kendi durumu açısından ele alındığında 1992 yılı şu özellikleri gösteriyor: 1992 yılında PKK askeri güç olarak, bütün tarihinin en üst noktasına ulaştı. Silahlı mücadele binlerce devrimci insanı PKK saflarına kazandı. PKK sözcüleri bu bağlamda sayısı istendiği anda 50 bine çıkarılabilecek 10 bin gerilladan söz ediyor. 1992 yılı PKK'nın Kuzey Kürdistan'da kitleselleşmesinin de, bütün tarihinde, en yüksek boyutlara ulaştığı yıl oldu. Kürdistan'ın bir çok alanında *"PKK halktır, halk biziz"* sloganı gösterilerin temel sloganı haline geldi. Bu gelişmeler Kürt sorununun PKK'sız bir çözümünün mümkün olmadığını açıkça gösterdi. Bu gelişmeler PKK'nın devlet karşısında pazarlık gücünü arttırdı.

• • •

Diğer yandan 1992 sonunda Güney Kürdistan'da bir yanda PKK, diğer yanda faşist TC ve KYB/KDP güçlerinin katıldığı bir savaş yaşandı. Bu savaşta PKK askeri açıdan önemli kayıplar vermesine rağmen; saldırganların verdiği kayıplar çok daha fazla oldu. Savaş PKK'yı Güney Kürdistan'dan söküp atmak, yok etmek, teslim almak amacına ulaşamadı. Güney Kürdistan'daki işbirlikçi güçler, PKK ile birlikte yaşamak zorunda olduklarını gördüler; PKK ise çok cepheli bir savaşta kendisinin de büyük kayıplar vereceğini gördü. Güney Kürdistan'daki işbirlikçi Kürt örgütleri açısından T.C. ile ilişkilerin "iyi" tutulması hayati önemde idi ve önemdedir. Güney Kürdistan'da kurulan "federe devlet"in yaşaması önemli ölçüde T.C.'nin bu yapıya takınacağı hayırhah tavıra bağlıdır. Bu yüzden bu güçler, Kuzey Kürdistan'da PKK'nın geliştirdiği silahlı mücadeleden rahatsızdır. PKK'nın da kendileri gibi ağırlığı diplomatik-siyasi mücadele yöntemlerine vermesini istemekte PKK'yı bu yönde "ikna etmek" için baskı yapmaktadırlar.

1992 yılı bir başka açıdan da önemlidir: Türkiye-Kuzey Kürdistan'da işçi hareketi ile ulusal kurtuluş mücadelesinin ayrı ayrı kanallarda yürüdüğü bir kez daha çok açık olarak ortaya çıkmıştır. Şırnak'ta, Lice'de, Kulp'ta... Kürt emekçileri faşist devletin katliamına uğrar, Şırnak boşaltılırken, vb. işçi sınıfı tepkisiz kalmış, faşist devlet, işçi hareketi tarafından hemen hiç rahatsız edilmeden katliamlar gerçekleştirebilmiştir.

Bu, Türkiye devrimci ve komünist hareketinin zayıflığının bir göstergesidir. Bu olgu, kuşkusuz Kürt ulusal hareketi açısından "yalnızlık", işçi sınıfı dışında müttefikler arama, çözümü devrim dışında arama düşüncelerinin zeminini genişletmiştir.

• • •

Uluslararası konjonktür geçmişe göre önemli değişiklikler göstermektedir. Bir yandan Türkiye'nin önemi artmaktadır. Hiç bir emperyalist büyük güç bugün Türkiye'yi bir kenara bırakıp, Türkiye'ye karşı "Kürt kartı"na oynama durumunda değildir. Türkiye'nin artan önemi PKK'nın uluslararası platformlarda "terörist" örgüt olarak değerlendirilip, T.C.'nin Kürdistan'daki kirli savaşına açık destek verilmesi, ya da en azından göz yumulması sonucunu doğurmuştur. Değişen uluslararası konjonktür sonucu PKK'nın Ortadoğu'da geçmişte aldığı doğrudan ve dolaylı desteklerde de önemli bir azalma ortaya çıkmıştır. Bu bağlamda kendi üzerindeki "terörist devlet", "terörizm yuvası" damgasını silmeye çalışan Suriye; T.C. ile de arayı düzeltmek için PKK'ya desteğini azaltmıştır. Şimdi Batılı emperyalist güçlerin temel hedeflerinden biri haline gelen İran'ın da uluslararası tecrit edilmişlik çemberinde, T.C. ile çelişmeleri sertleştirecek tavırlardan kaçınması çıkarları gereğidir. Bu PKK açısından İran desteğinin de –zaten dolaylı bir destekti– azalması anlamına gelir.

• • •

Emperyalist büyük güçler şu anda aslında Kürt sorununun var olan devlet çatıları içinde "barışçı" yöntemlerle, "insan hakları" çerçevesinde(!) çözülmesinden yanadır. T.C. hükümetine talepleri "salt askeri çözüm"den uzaklaşması, belli reformlar yapmasıdır. Ancak tabii bunun için önce "terörist eylemler" durmalıdır. ABD dışişleri bakanlığının PKK'nın ateşkes çağrısı üzerine yaptığı açıklama bu bakımdan bilgi vericidir. Açıklamada şöyle deniyor:

"Basın haberlerine göre PKK lideri Abdullan Öcalan, Türk hükümetine karşı ayrılıkçı savaşında tek taraflı olarak ateşkes ilan ettiğini açıklamış. Biz PKK'nın Türkiye'ye karşı terörist faaliyetlerini durdurmasını memnuniyetle karşılıyoruz. PKK açıklamasına nasıl cevap verileceği Türk hükümetine aittir. Türk parlamenter sistemi ve nefsi müdafaa hakları 9 yıldan beri PKK tarafından tehdit edilmiştir. Biz Türk hükümetinin ayrılıkçı, terörist şiddete karşı mücadelesini destekliyoruz. ... Geçmişte olduğu gibi şunu tekrarlamak isteriz: Bu sorunun çözümü sadece askeri yolla sağlanamaz. Türk Anayasası sistemi içinde ve bütün Türk vatandaşlarının insani haklarının korunması çerçevesindeki siyasi kolaylıklar da buna dahil edilmelidir."

("Amerika'dan Sürpriz Sinyal...", Hürriyet, 01.04.1993, sayfa 9)

• • •

Bütün bunlara Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Kürt sorunu ile "PKK terörizmi"ni birbirinden ayırma; Kürt sorununu da çözebilmek için "PKK'yı ezme" yönündeki devlet çabalarını, hazırlanan geniş çaplı bir askeri operasyonu, bunun yanında reformist Kürt örgütlerinin PKK'nın alternatifi olarak lanse edilme çabalarını ve hepsinin başında da yıllardır savaş şartlarında yaşayan yığınlardan gelen barış isteklerini de kattık mı, PKK'nın attığı adımın dış çerçevesi çıkar ortaya.

• • •

Bütün bu faktörler, PKK'yı, mücadeleyi askeri alandan diplomasi alanına adım adım kaydırma yoluna itti. Milliyetçi ve pragmatik çizgi gelinen yerde iyice reform yörüngesine oturttu PKK'yı. Silahlı mücadele, T.C. siyasi çözüme yanaşmadığı için ve yanaşmadığı ölçüde istenmeden başvurulan bir yöntem olarak tanıtıldı. Uluslararası planda tanınmanın ve olanak çıktığında T.C. ile pazarlığın da bir aracı olarak düşünülen "Ulusal Meclis" gündeme getirildi. 1993 yılı 15 Ocak'ında Avrupa Parlamentosu'na yazılan mektupta tek taraflı ateşkes ilanına -hem de şartsız- hazır olunduğu PKK/MK adına resmen açıklandı.

Bütün bunlar açıkça 17 Mart'ta bütünlüklü olarak ifade edilen çizginin

aslında fazla yeni olmadığının işaretleridir. 17 Mart'ta Apo tarafından söylenenler, aslında daha önce de parça parça söylenmiş, yer yer uygulamaya da konmuştur. 17 Mart'ın "yeni"liği onun bu çizginin bütünlüklü olarak ortaya konmasındaki açıklığı, netliğidir. PKK gelinen yerde uluslararası alanda, "terörist örgüt" kimliğini silmek, KYB, KDP, PSK gibi "tanınmak" istemektedir. Silahlı mücadele yerine, diplomasi! Diplomasiyi desteklemek için silahlı mücadele! PKK'nın bugünkü siyaseti budur.

TAKTİK Mİ?

PKK şimdi mücadele ve örgüt biçim ve yöntemlerinde bir değişikliğe gitmekte, bu anlamda taktik değiştirmektedir. Fakat değişen –yukarıda gösterdiğimiz gibi– yalnızca taktik değil, şimdiye dek en azından programatik olarak ilan edilen "bağımsız Kürdistan" hedefinden de vazgeçilmesidir. Bu anlamda yapılan stratejik bir değişikliktir de. Kuşkusuz herhangi bir devrimci örgüt, değişen durumlara göre mücadele ve örgüt biçim ve yöntemlerinde değişiklikler yapabilir. Burda sorun, yapılan taktik değişikliğin stratejik hedefe varmayı kolaylaştırıp, kolaylaştırmadığıdır. PKK'nın yaptığı taktik değişiklik, stratejik hedefi bırakalım kolaylaştırmayı, onu bir kenara koymaktadır. Bunun ötesinde bir de taktik değişikliğin nasıl gerekçelendirildiği sorunu var. PKK bu taktik değişikliği bir bağlamda kendi güçlülüğü ile gerekçelendiriyor. PKK Genel Sekreteri Apo'nun sözcüsü Kani şöyle diyor:

"PKK bu süreçte gerçekten de en güçlü konumuna ulaşmıştır ve en güçlü durumdadır. Artık sorunun siyasi boyutunu öne çıkarma, ilişkilere siyasi nitelik kazandırma ve çözümü siyasi platformlarda aramanın zamanının geldiği inancındayız." (Yeni Ülke 21-27 Mart, sayfa 11)

PKK'nın en güçlü konumuna ulaşmış olduğu bir olgudur. Fakat bu olgunun yalnızca bir yanıdır. Bu olgu olduğu kadar, PKK'nın önüne koyduğu stratejik hedefte ısrar etmesi halinde bunun "siyasi platform" dedikleri diplomatik görüşmeler yoluyla elde edilmesinin mümkün olmadığı, bunun devrim sorunu olduğu da olgudur. PKK'nın gücü, kendini "terörizm"den arındırdığında, uluslararası platformlarda tanınmak için, ya da devletle dolaylı yollarla da olsa, en azından silahlı mücadeleden vaz geçmek karşılığında, legalleşme için pazarlık etmeye yeterlidir. Fakat T.C. devletini devrimle yıkmak sözkonusu olduğunda yetersizdir. PKK en başta bu devrimin işçi sınıfının devrimi olması gerektiğini; ulusal mücadele ile, işçi hareketinin birleştirilmesi gerektiğini, bu olmaksızın devrimin mümkün olmadığını kavramamıştır. Soruna hep salt ulusal sorunun kendi başına çözümü penceresinden, milliyetçi bir pencereden ve pragmatik yaklaşmıştır. İşçi sınıfı hareketi içinde hakim olan şovenizm ve reformizm, Türkiye-Kuzey Kürdistan komünist ve devrimci hareketinin de güçsüzlüğü, PKK'nın bu çizgisini geliştirmesine bir gerekçe ve dayanak olmuştur.

Gelinen yerde, "Bağımsız Kürdistan" hedefininin bugün varılamaz olduğu görüldüğü noktada, bu hedef –şimdilik– bir kenara konmuştur. Pragmatik bir biçimde bugün mümkün olana yönelinmiştir. Yani atılan adım programatik hedef ciddiye alındığında, güçsüzlüğün de ifadesidir! Eğer durum buysa, bunun açıkça ortaya konması, atılan adımın bir geri adım olduğunun, ve fakat bunun atılmak zorunda olduğunun açıklanması tek doğru tavırdır. PKK'nın attığı bu taktik adım ve onu gerekçelendirmesi de onun marksizm adına konuşmasına rağmen, Marksist olmadığını, milliyetçi bir burjuva örgütü olduğunu açıkça gösteriyor. Burjuvazi "taktik"ten, rakibini, hasmını zor durumda bırakmayı, onu kandırmak için numara yapmayı anlıyor. Bu yüzden kimi burjuva kalemşörleri Talabani'nin mektubu ortaya çıktığı andan itibaren, *"Aman dikkat, bu taktiktir! Aslında köşeye sıkıştılar, Bahar Harekatından kurtulmak için taktik yapıyorlar"* yaygarasını bastı. Bunların en büyük derdi *"Apo acaba samimi mi?"* derdi idi. Bunlara karşı Apo ve diğer PKK sözcüleri yapılanın *"basit bir taktik"* olmadığını; hele hele bunun *"PKK'nın zaafından kaynaklanıyor"* biçiminde değerlendirilmesinin büyük yanlışlık olacağını vurguladılar. Kuşkusuz Apo'nun ateşkes açıklaması hakim sınıfların beklemediği bir şeydi. Ve uluslararası planda, T.C.'ye yapılabilecek baskılar açısından olumsuz bir durum yaratmış, hakim sınıfları zor durumda bırakmıştı. Bunun yanında Güney Kürdistan'da PKK'ya karşı oluşturulan cephe de dağılmıştı. Bunun yanında PKK diğer Kürt örgütleri ile yanyana gelip, eylem ve güçbirliğinin ve ilerde olası bir cephenin yolunu açmıştı. Bütün bunlar ve bunun yanında devletin geniş çaplı saldırısı halinde onun saldırgan olarak tanınmasının uluslararası alanda getireceği avantajlar, PKK'nın silah bırakmadığı yalnızca ateşkesi ilan ettiği olgusu ile birleştirilince, PKK'nın *"akıllı bir taktik"* izlediği intibasını yaratabilir. Burda temel soru şudur: Ne pahasına? Elde edilen bu taktik "başarı"lar ne pahasına elde edilmiştir? PKK'nın reformcu bir yörüngeye iyice girmesi, PKK'nın KYB/PSK çizgisine oturması pahasına! Böyle "ince" taktikler, kuşkusuz proletaryanın taktiği olamaz. Kaldı ki, soruna salt kimin kimi zor durumda bıraktığı açısından yaklaşılsa bile, şimdi PKK'nın lehine gibi görülen bu taktik, uzun süreçte PKK aleyhine işleyecektir. PKK ateşkesi gerekçelendirirken, diğer bazı gerekçelerin yanında, *"halkın isteği"*ni öne çıkartıyor. Ateşkesin *"halkın kanın durması yönündeki özlemlerine cevap"* olduğunu söylüyor. Eğer gerçekten halkın isteği belirleyici ise, bu savaş eğer PKK ateş açmadığı zaman zayıflıyorsa –ki olgu bu– o zaman yarın PKK savaşa hangi gerekçe ile yeniden başlayacaktır? PKK şimdiye dek "halk istediği" için mi mücadele yürütmüştür?! Durumun bu olmadığı açıktır. Ve PKK tarafından çeşitli kereler ifade edilmiştir. Burjuvazi daha şimdiden silahı geri çevirmiştir. *"Gördünüz mü, devlete saldırı olmadı mı, her şey barış içinde olabiliyormuş; fakat devlete saldırı olduğunda, tabii ki kendini koruyacaktır"* yaygarasını koparıyor. Diğer yandan "terör eylemleri"nin Kürt sorununun barışçı çözümünün temel engeli olduğu yaygarasını yapıyor. Yani nasıl yaklaşılırsa yaklaşılsın, PKK –Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin çıkarları açısından– yanlış, zararlı bir taktiksel dönüş yapmıştır.

HAKİM SINIFLARIN TAVIRLARI

Bundan sonraki gelişmeleri önemli ölçüde hakim sınıfların tavırları belirleyecek. Onlar bu konuda tam bir fikir birliğine sahip değiller: Bir bölümü (ikinci cumhuriyetçiler!) uzun süreli çözüm olarak valilerin seçimi, bölgesel parlamentoların oluşturulması vb. gibi, merkezin gücünü azaltan, bölgesel yönetimlere daha fazla yetki veren çözümlerin olabilirliğini savunuyorlar. Bunlar "Osmanlıcı" vizyonları(!) –siz hayalleri okuyun– çerçevesinde, Musul-Kerkük'ü de içine alan bir Güney Kürdistan'ı Türkiye ile birleştiren bir Türk-Kürt federasyonu da düşünebiliyorlar. Bu kesimin en önde gelen sözcüsü Özal. PKK sözcüleri bu kesimi

daha gerçekçi, daha "sağduyulu" olarak değerlendiriyor.

Diğer bir bölüm ise, federasyonun hiç bir biçimde olamayacağını, T.C.'nin üniter devlet yapısının tartışılmaz olduğunu söylüyor, Kürt sorununun çözümünü, askeri olarak bastırma yanında, ekonomik gelişmede görüyor. Bunu en açıkça Ecevit, Türkeş vb. savunuyor.

Demirel, DYP'si ve bugünkü hükümet ise, günü kurtarma çabası içinde bu iki çözüm planı arasında yalpalayıp duruyor. Hepsinin andaki ortak resmi tavrı: Devlet, PKK ile pazarlık yapmaz! Çözüm için dağdakiler inerek teslim olmalıdır! Bu resmi tavrın yanında fakat gayriresmi kanallardan mesajlar gelip gidiyor. Son olarak Talabani –yine katiyen arabulucu olmadığını sürekli vurgulayarak– hem Özal, hem Demirel'le, hem Genelkurmay yetkilileri ile, hem de Türkiye-Kuzey Kürdistan'da PKK dışındaki Kürt örgütleri temsilcileri ile görüştü. Başbakan Demirel, başbakan yardımcısı İnönü bir Kürdistan gezisi yaptılar. Ardından MGK ve hükümet toplandı. Bu toplantılardan şu mesajlar çıktı:

–Ateşkes sürerse Bahar Operasyonu yapılmayabilir.

–Dağdaki insanlar da bizim insanlarımızdır. Bunların dağdan inip teslim olması için yasal düzenlemeler yapılabilir. (Af lafı edilmiyor, fakat bunun işareti veriliyor.)

–Pişmanlık yasasının süresi uzatıldı.

–Olağanüstü hal kaldırılabilir.

–Terör nedeniyle durdurulan yatırımlar en kısa sürede ve yoğun olarak yeniden başlatılacaktır.

Bütün bunlar, hakim sınıfların da PKK ile doğrudan görüşmeye yanaşmasalar da, belirli uzlaşmalara hazır olduğunu, gelişmenin "ateşkesin uzaması" ve "siyasi çözüm" yönünde olduğunu gösteriyor. Kuzey Kürdistan örgütlerinin yapması planlanan toplantıdan çıkacak sonuçlar PKK ve diğer örgütlerin Kürdistan Ulusal Meclisi konusunda ortak bir siyasete varıp varamayacağını gösterecek. FKÖ tipinde tüm ulusal örgütleri kucaklayan bir örgüt, ilerde T.C.'nin pazarlık muhatabı olabilir. Öyle ya da böyle, sonuç ne olursa olsun, PKK'nın bugünkü siyaseti ile varılacak "siyasi çözüm" de, Kürt ulusunun gerçekten kurtuluşu anlamına gelmeyecektir.

HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN FAŞİZME ÖLÜM! TEK YOL DEVRİM!

Gelişmeler bir kez daha, emperyalizm çağında burjuva milliyetçiliğinin, ulusal kurtuluş bağlamında da tutarlı olamayacağını, gelişmenin belli bir noktasında emperyalizmle uzlaşmanın gündeme geleceğini, geldiğini gösteriyor. Ulusal kurtuluş, çağımızda ayrılmaz bir biçimde sosyalizm davasına bağlanmıştır. Yalnızca işçi sınıfı önderliğinde, proleter enternasyonalisti, komünist ideolojiye dayalı devrimler ulusların ayrılma hakkını özgürce kullanacağı şartları yaratabilir, tüm milliyetlerin tam hak eşitliğini sağlar ve böylece her türlü milliyetçiliğe karşı proleter enternasyonalisti bir birlikteliğin, halkların gerçek kardeşliğinin temellerini yaratabilir. Milliyetçi ideoloji temelinde yürüyen devrimler ise, ya daha devrim başarıya ulaşmadan emperyalizmle uzlaşır ve ulusal kurtuluşun bir karikatürü çıkar ortaya; ya da burjuvazi önderliğinde kurulan ulusal devletler süreç içinde emperyalizmin etkisine teslim olur. Her iki halde de uluslar ve milliyetler arasındaki düşmanlıklar sürer. Her ulus burjuvazisi kendi ulusunun üstünlüğü teorileri temelinde uyutur emekçileri. Halkların kardeşliği böyle durumlarda yalnızca boş laftır. Biz halkların kardeşliğini sağlamak için işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devriminin Türkiye-Kuzey Kürdistan'da tek çözüm olduğunu söylüyoruz!

Kuzey Kürdistan'lı emekçiler!

Sizin de tek kurtuluşunuz olan sosyalizm-komünizme giden yolu açacak Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde TKP/ML(BOLŞEVİK)'in Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nun örgütlenmesine katılın, omuz verin!

Faşizmin ve reformist çözümlerin alternatifi DEVRİM!

Reformist örgütlerin devrimci komünist alternatifi TKP/ML(BOLŞEVİK)'tir!

- KAHROLSUN TÜRK ŞOVENİZMİ!
- FAŞİST T.C.'YE ÖLÜM!
- YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRILMA HAKKI!

18 Nisan 1993

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Merkez Komitesi +
Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komisyonu

PKK lideri A. Öcalan'ın 17 Mart'ta yaptığı basın toplantısında ilan ettiği tek yanlı ateşkes tavrından sonra, bu sorunla ilgili değişik örgütler bildiri ya da makale ile tavır takındılar.

Söz konusu bu tavırlardan biri de KAWA Merkez Komitesi imzalı, 06.04.1993 tarihli "Basın Bildirisi"dir. Kendisini Kürdistan'da tek komünist örgüt olarak gören ve hâlâ Marksizm-Leninizm adına konuşan KAWA'nın reformizmi savunduğunu göstermek için bu basın bildirisinde savunduğu görüşleri ortaya koymanın, biz Kuzey Kürdistanlı komünistlerin görevi olduğunu düşünüyoruz.

Ateşkes kararı hakkında ne düşündüğünü KAWA şöyle tespit ediyor:

"KAWA, PKK'nın ilan ettiği ateşkes kararını desteklemektedir. Doğru bulduğumuz bu kararla başlayan yeni sürecin önünü tıkamamak, sömürgecilerin saldırılarına ve ateşkes ihlallerine gerekçe sunmamak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçleri arasında başlayan birlik sürecini zedelememek ve bu zeminde doğan ulusal devrimci tavır ve iradeye uygun davranmak için, KAWA Savaş ve Parti İnşa Kongresinin aldığı savaş kararının uygulanmasını geçici olarak durduruyoruz." (agb)

Alıntıda görüldüğü gibi, KAWA da bir anlamda ateşkes ilan etmekte ve bunu da *"PKK'nın ateşkes kararı ile başlayan sürecin önünü tıkamamak"* için(!) şeklinde gerekçelendirmektedir. Aslında KAWA'nın "ateşkes"i alınan ve fakat uygulanmayan bir "savaş" kararının uygulanmasının ertelenmesi şeklinde, "teorik" bir ateşkestir. KAWA, PKK gibi yürütülen bir savaşı durdurma durumunda değildir. KAWA'nın pratikte yaptığı, *"PKK'nın ateşkes tavrını doğru bulup destekleme"* yönünde bir açıklamadır.

Asıl önemli olan, KAWA'nın desteklediği bu ateşkes ile neyin hedeflendiği ve *"yeni başlayan sürecin"* nasıl bir süreç olduğu sorunudur. Buna bağlı olarak alıntıda bahsedilen *"ulusal devrimci"* tavrın gerçekten var olup olmadığıdır. PKK'nın tek taraflı ateşkesi ile hedeflenen, faşist Türk devletinin varlığı çerçevesinde, kimi anayasal ve yasal değişikliklerle bazı hakların elde edilmesidir. Söz konusu hakların elde edilmesi kendi başına reddedilecek şeyler değildir. Ancak bu hakların elde edilmesinin *"Kürt sorununun çözümü"* şeklinde görülüp tanıtılması olgusu vardır.

PKK'nın bu noktada vardığı yerin açık reformist bir konum olduğu, söz konusu hakların elde edilmesi için em-

PKK'nın ateşkes kararı hakkında KAWA'nın tavrı üzerine...

peryalist dünyanın da baskısı ile faşist Türk devleti ile anlaşma çabası içinde olduğu, ve ilan ettiği ateşkes kararının da bu anlaşmaya hizmet ettiği gayet açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. İşte söz konusu olan *"yeni süreç"* böylesi bir reformist mücadelenin yürütüldüğü ve Kürdistan'ın bağımsızlığının uzak hedef olarak bile propagandasından vazgeçildiği bir süreçtir.

Açık reformist bir siyaset temeline oturtulan bir süreci desteklemek ise, reformizmi savunmaktan başka bir anlama gelmez. Bu reformist yaklaşımın ortaya çıkardığı birlik sürecinde ortaya çıkacak bir birlik, en iyi ihtimalle reformist-milliyetçi bir birlik olacaktır. Böylesi bir birlik temelinde ortaya çıkan/çıkacak olan ulusal tavır ve irade ise devrimci değil, reformist bir tavır ve irade olacaktır. Bu tavır kendisini en iyi şekliyle A. Öcalan, Talabani, Burkay vb.'nin takındıkları tavırlar içinde ortaya koymaktadır.

Bu tavırlar içinde faşist Türk devletinin yıkılması sorunu ve Kürdistan'ın (Kuzey Kürdistan'ın da) bağımsızlığı sorunu "unutulmuş"tur. Savunulan temel düşünce, faşist Türk devleti ile anlaşma düşüncesidir. Bunun için de talep edilen haklar TC'nin değiştirilecek Anayasası tarafından *"güvence altına alınacak"* olan haklar ve bu Anayasa çerçevesinde kalan haklarla sınırlı olan haklardır. Reformist olan bu *"yeni sürecin"*, *"ulusal devrimci"* bir tavır ve irade olarak ortaya konması, KAWA'nın kendisinin de bu reformist tavırları savunduğunu ortaya koymaktadır.

KAWA'yı PKK, PSK, YNK vb. ile birleştiren temel ortak nokta, faşist Türk devletinin varlığı şartlarında, anayasal değişikliklerle ve TC ile anlaşma temelinde ulusal sorununu çözme yönünde adım atılabileceği düşüncesi ve bunun için faşist Türk devletini zorlama noktasıdır. Bu nokta temelinde öne sürdüğü talepler ve soruna yaklaşımda KAWA'yı diğerlerinden *özde* ayıran bir şey yoktur. Bunu basın bildirisinde öne çıkan birkaç noktaya değinerek göstermek istiyoruz.

İlkönce demokrasi sorununa ilişkin yaklaşıma değinelim. Marksizm-Leninizmden biraz haberdar olanların bilmesi gereken şey, demokrasinin sınıflarüstü bir şey olmadığıdır. Demokrasi, devlet iktidarını elinde bulunduran sınıflara göre –burjuvazi, proletarya– hangi niteliğe sahip olduğu biçiminde, yani burjuva demokrasisi ya da proleter (sosyalist) demokrasi olma biçiminde ayrılır. Lenin'in deyimiyle demokrasi, *"bir sınıf tarafından bir başka sınıfa, nüfusun bir bölümü tarafından nüfusun bir başka bölümüne karşı, sistemli zor uygulanmasını sağlamaya yarayan bir örgüttür." ("Devlet ve İhtilal", Bilim ve Sosyalizm Yayınları, s. 109.)*

Leninist olma iddiasındaki KAWA'ya göre, *"Kürdistan ve Türkiye halkı barış ve demokrasi istiyor..."* Söz konusu barış ve demokrasinin nasıl bir barış ve demokrasi olduğunu gözardı eden KAWA, *"barış"*, *"demokrasi"* ve *"siyasal çözüm"* için *"militarist güçlerin"* halkın barış ve demokrasi istemlerine *"boyun eğmesini"* ve *"Kürdistan halkının, kendi geleceğini belirleme hakkına saygı gösterme"*leri talebini öne sürmektedir.

Burada açıkça demokrasi için faşist Türk devletinin yıkılması, yerine işçiköylü devrimci diktatörlüğünün kurulması gerektiği düşüncesi bir kenara bırakılmıştır. Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme sorunu da burjuvaların savunduğu çerçeveye sokulmaktadır. Böylece faşist Türk devletinin devlet olarak varlığını sürdürdüğü bir ortamda var olabilecek bir "demokrasi"nin savunuculuğu yapılmaktadır.

Faşist TC'nin demokratikleşmesi koşullarında var olabilecek demokrasi en iyi halde sadece ve sadece burjuva demokrasisi olabilir. Durum böyle olduğu için de, KAWA'nın demokrasi savunusu, burjuva demokrasisinin savunusunun ötesine gidememektedir. KAWA'nın ufku burjuva demokrasisi ile sınırlandığı için de, demokrasinin böylesini "gerçek demokrasi" olarak savunma konumuna girmiştir. KAWA şöyle diyor:

"Gerçek demokrasinin olduğu bir Türkiye'de Kürdistan sorununun çözüm şekli de değişecektir."

Peki KAWA çözüm şeklini nasıl savunuyor? Şöyle:

"Demokratikleşme ve Kürdistan sorununa siyasal çözüm sürecinin başlatılması, ateşkesin kalıcılaşmasına ve barışın sağlanmasına yol açacaktır."

Böyle bir çözüm şeklinin, sorunu tam da burjuva demokrasisinin çerçevesine sokan bir çözüm şekli olduğu ortadadır. Sorunu burjuva demokrasisi çerçevesine sıkıştırmak ve bunu "gerçek demokrasi" olarak savunmak, aynı zamanda demokrasinin sınıflarüstü bir şey olduğunu savunmak demektir. İşte Marksizm-Leninizm adına konuşan KAWA, demokrasiyi böyle savunuyor.

Bunu özellikle Burkay karşı-devrimcisi yıllardan beri savunuyor. Gelinen yerde bu savunu Öcalan ve Burkay'ın ortak tavırları içinde de savunulmaktadır. Demokrasi sorununda KAWA'nın bu bildiride takındığı tavır, özü itibariyle bunların tavrından değişik bir tavır değildir.

Bu tavra bağlı olarak ortaya çıkan bir diğer sorun ise öne sürülen demokratikleşme adımları sorunudur. KAWA'nın demokratikleşme için öne sürdüğü iki adım şöyledir:

"Bunun için ilk adım olarak TC ve hükümetin Türkiye ve Kürdistan'daki saldırı ve katliamlara son vermesi, ikinci adım olarak başta anayasa olmak üzere yeni yasal düzenlemelere gidilmeli."

KAWA'nın demokratikleşme için öne sürdüğü bu adımlar, onun soruna burjuva demokrasisi çerçevesinde yaklaştığını daha da açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Bu adımlar aynı zamanda PKK ve PSK tarafından da aynen savunulan adımlardır. Böylece sorunun bu yanı ile ilgili de KAWA'nın bunlarla herhangi farklı bir tavrı yoktur. Hepsinin birleştiği yer reformizm, burjuva demokrasisidir.

Bu olgu kendisini, *"demokratikleşmenin adımları"* içine yerleştirilen taleplerde de göstermektedir. Savunulan taleplerin bir ve aynı olmasından dolayıdır ki KAWA, PKK ve PSK arasında imzalanan protokol maddelerini *"barış ve demokratikleşme sürecinin ön şartları ve Kürdistan sorununu bu zeminde çözmenin ilk adımları olarak kabul"* etmektedir. Böylece *"Kürdistan'da tek komünist örgüt"* olduğunu savunan KAWA, PKK ve PSK vb. örgütlerin ortak açıklamadaki reformist tavırlarını aynen savunma noktasına

gelmiştir.

KAWA'nın kendisinin de *"barış ve demokratik temelde siyasal çözüme hazır"* olduğu, bizzat kendileri tarafından açıklanmaktadır. Bunu böyle açıklamaları, yukarıda ortaya koyduğumuz görüşler göz önüne alındığında doğaldır da. Bunun için de biz, bu konuyu geçip, bu son paragrafta ortaya çıkan bir başka soruna değinmek istiyoruz.

Sözkonusu sorun, ateşkesle silahlı mücadele arasında kurulan bağ sorunudur. PKK'nın ateşkes ilan etmesinden sonra ortaya çıkan tartışmalarda, özellikle PKK tarafından sürekli olarak öne sürülen bir gerekçe, *"silahların bırakılmadığı"*, ateşkesin *"silahlı mücadeleden vazgeçildiği anlamına gelmediği"* gerekçesidir.

Bu gerekçe ile de savunulan reformist yaklaşımın üstü örtülmeye çalışıldı, çalışılıyor. Bu yaklaşıma KAWA da sahiptir. Bunun için de şu tespiti yapıyor:

"Bu nedenle ateşkes kararını silahsızlanma veya silahlı mücadeleden vazgeçme şeklinde yansıtan anlayışları doğru görmüyoruz."

Savunulan bu düşüncelerin ortak yanı, silahlı mücadelenin reformizmi dışladığı noktasıdır. Silahlı mücadele verilmesi, devrimci eylemler yapılması vb. şeylerin reformist olmayı dışladığı yaklaşımı ve tavrı yanlıştır. Silahlı mücadelenin kendisi, mücadele biçimlerinin yalnızca biridir. Mücadelenin silahlı biçimi, mücadelenin içeriğinden bağımsız olarak, tek başına devrimciliğin kıstası değildir. Herhangi bir örgüt ya da hareketin hangi niteliğe sahip olduğu, onun hangi mücadele biçimini verdiği ile değil, ne için mücadele ettiğine bakarak tespit edilir. Ulusal sorun bağlamında Stalin'in Semiç ile polemiğinde takındığı şu tavır, bize bu konudaki yaklaşımın nasıl olması gerektiği konusunda yol göstermektedir:

"«Devrimci savaşım» ve «devrimci eylemler», ulusal sorunu çözmenin ön koşulu olarak, egemen sınıfın alaşağı edilmesi ile, iktidarın alınması ile, devrimin zaferi ile özdeşleştirilebilir mi? Elbette hayır. Ulusal sorunu çözmenin temel koşulu olarak devrimin zaferinden söz etmek ile, ulusal sorunun çözümünün önkoşulu olarak «devrimci eylemler» ve «devrimci savaşım»ı göstermek birbirinden farklı şeylerdir. Reformlar yolunun, anayasal yolun, «devrimci eylemler»i ve «devrimci savaşım»ı kesinlikle dıştalamadığını belirtmek gerekir. Şu ya da bu partinin devrimci ya da reformcu olarak karakterinin belirlenmesinde tayin edici olan, tek başına «devrimci eylemler» değil, ama parti tarafından girişilen ve yararlanılan bu eylemlerin siyasal hedef ve görevleridir. Birinci Duma'nın dağıtılmasından sonra, Rus Menşevikleri, bilindiği gibi 1906 yılında, «genel grev», hatta «silahlı ayaklanma» örgütlemeyi öneriyorlardı. Ama bu, onların Menşevik kalmalarına hiç de engel olmadı. Çünkü bütün bunları o zaman niçin öneriyorlardı? Elbette çarlığı paramparça etmek ve devrimin tam zaferini örgütlemek için değil, ama reformlar koparmak, «anayasa»yı genişletmek, «iyileştirilmiş» bir Duma toplamak amacıyla çarlık hükümeti üzerinde «bir baskıda bulunmak» için. İktidar egemen sınıfın elinde kalırken, eski düzenin reformdan geçirilmesi için «devrimci eylemler»' - bu bir şeydir, bu anayasal yoldur. Eski düzeni yıkmak için, egemen sınıfı devirmek için «devrimci eylemler» - bu başka bir şeydir, devrimci yoldur, devrimin tam zaferi yoludur. Burada temel bir fark vardır." (Stalin, "Leninizm Defterleri 6", s. 182-183, İnter Yayınları.)

Stalin'in takındığı tavır gayet açıktır, yoruma gerek de yoktur. Evet, bu iki yaklaşım arasında *temel* bir fark vardır. Menşeviklerle ilgili Stalin'in verdiği örnek, bugün KAWA, PKK ve diğer örgütlerin yaklaşımları ile tamamen uygun bir örnektir. Çünkü bu örgütler de –burada muhatabımız KAWA'dır– faşist TC devletini paramparça etmek ve devrimin tam zaferini örgütlemek için değil, ama reformlar koparmak, *"anayasayı genişletmek"*, TC hükümeti üzerinde *"baskıda bulunmak"* için silahlı mücadeleden bahsetmektedirler.

Bu konuda PKK'nın tavrı gayet açıktır. KAWA da bu noktada konaklamıştır. Silahlı mücadelenin bırakılmadığını savunarak KAWA, hem kendi savunduğu reformist tavrın, hem de PKK vb. örgütlerin reformist tavırlarının üstünü örtme, gözardı etme konumuna girmiştir. Nereden bakılırsa bakılsın, KAWA'nın yaklaşımının Marksizm-Leninizm ile çelişen bir yaklaşım olduğu ortaya çıkmaktadır.

KAWA'nın yanlışları sadece ortaya koyduklarımızla sınırlı değildir. Bildirinin ilk başında PKK'nın ateşkes kararını *"geçici ve taktik düzeyde"* doğru bulduklarını tespit etmelerine rağmen, yukarıda ortaya koyduğumuz gibi, sorunu *"geçici ve taktik"* olmaktan çıkarmaktadırlar. Bunu, demokratikleşme konusunda takındıkları tavır içinde gerçekleştirmektedirler. Sorunu bir yanda *"geçici ve taktik düzeyde"* ele aldıklarını söylerken, diğer yanda ise uzun vade açısından *"demokratik temelde çözüme hazır"* olduklarını savunmaktadırlar. Böylece kendilerinin soruna geçici ve taktik düzeyde yaklaşmadıklarını ele vermektedirler.

KAWA, reformizm savunucusu tavrının üstünü örtmek için, bildirinin sonunda bir yama gibi duran şu tespiti de yapmaktadır:

"Kürdistan sorununun nihai çözümü, emperyalist sistem ve yeni dünya düzeni sınırları içinde mümkün değildir. Kürdistan halkının nihai kurtuluşu, sosyalizm ile mümkündür."

Bu tespit, KAWA'nın yaklaşımından bağımsız olarak ele alındığında, bildiri içinde yapılan *tek* doğru tespittir. Bunun doğruluğu ise, hiçbir şekilde KAWA'nın reformist genel yaklaşımını dışlamamaktadır. Bu tespit sadece, KAWA'nın "ayıbını" örtmek için tespit ettiği "incir yaprağı" rolünü oynamaktadır. KAWA ne yaparsa yapsın, savunduğu reformist tavırların üstünü örtemez.

Böylesi bir tavırla Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu mümkün değildir. Kürt ulusunun sosyal kurtuluşu gibi ulusal kurtuluşu da (Kuzey Kürdistan bağlamında), faşist Türk devletini parçalayacak ve sosyalist devrime giden yolu açacak olan Demokratik Halk Devrimi ile mümkündür. Bunun yolu da Türkiye-Kuzey Kürdistan'da değişik ulus ve milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçilerin ortak mücadele vermelerinden geçer.

Kuzey Kürdistanlı emekçiler...

Oportünizm - reformizm kurtuluş değildir. Sizin de tek kurtuluşunuz olan sosyalizm-komünizme giden yol, Marksizm-Leninizm biliminin yoludur. Bunun için, Marksizm-Leninizm'in gerçek savunucusu olan TKP/ML (BOLŞEVİK)'in Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nu yaratma mücadelesine omuz verin, örgütlenin!

- KAHROLSUN HER TÜRDEN OPORTÜNİZM VE REFORMİZM!
- YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRI DEVLET KURMA HAKKI!
- YAŞASIN DEĞİŞİK ULUS VE MİLLİYETLERDEN İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN BİRLİĞİ!
- YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM BİLİMİ!
- TEK KURTULUŞ YOLU BOLŞEVİZMDİR!!!

20 Nisan 1993

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Kuzey Kürdistan Seksiyonu
Örgütleme Komitesi

Dev-Sol 'daki gelişmeler üzerine :

Devrimciler arasında şiddet kullanımı karşı-devrime yarar!

HAKİM sınıflar bir süreden beri boyalı basın aracılığı ile Dev-Sol'un bölündüğü, örgüt içinde bir hesaplaşma olduğu haberlerini sansasyonel bir biçimde yaygınlaştırıyordu. Bu bağlamda ilk haberler 16/17 Nisan'daki polis operasyonundan sonra çıktı.

Bu operasyonlar sırasında Dev-Sol'cuların üslendiği bir kaç ev eşzamanlı olarak saldırıya uğramış, aralarında Sabahat Karataş, Sinan Kukul gibi önder kadroların da bulunduğu bir dizi Dev-Solcu yargısız infaz edilmişti.

Polis kaynaklı haberlerde, başta Hürriyet olmak üzere boyalı basında; bu eylem ertesinde bu eylemin ihbar sonucu olduğu, ihbarın Dev-Sol içinden geldiği, bunun örgüt içi bir hesaplaşma olabileceği senaryoları işlendi. Yer yer ihbarı bizzat Dursun Karataş'ın yapmış olduğu, olabileceği imaları ile dolu haberler yayınlandı. Güya böylelikle Dursun Karataş örgüt içindeki liderlikte bir "rakibi" olan Sinan Kukul'u devre dışına çıkarmış oluyordu, vs. vb.

Görünen, açıkça polisin provokasyon yaparak, Dev-Sol'da kayıpların açtığı tahribatı büyütmek, Dev-Sol kadrolarının birbirine girmesini sağlamak, devrimcilerin moralini bozmak vb. yönünde bir enformasyon (desenformasyon) politikası yürüttüğü idi. Dev-Sol'a askeri açıdan verilen zarar, devrimci kadroların birbirine kuşku ile bakmasına yol açacak "haber"lerin yayılması ile büyütülmek isteniyordu. Özellikle de Dev-Sol ile adeta özdeşleşmiş olan Dursun Karataş kişi olarak hedef alınıyordu.

Devrimci çevreler açıkça polis provokasyonu olan bu "haber"lere rağbet etmediler. Fakat Dev-Sol'un bölündüğü yönündeki "haberler" bundan sonraki dönemde de burjuva basını tarafından gündemde tutuldu. Bu yöndeki haberler, Nevşehir ve İstanbul Bayrampaşa cezaevlerinden aralarında Dev-Solcuların da bulunduğu bir dizi devrimcinin kaçmasının kısa süre öncesi ve sonrasında bir kampanyaya dönüştü.

Artık burjuva basınında çok somut olarak Dev-Sol'un ikiye bölündüğü, bir bölümün başını Bedri Yağan'ın, diğer bölümün başını Dursun Karataş'ın çektiği; 13 Eylül 1992'de Bedri Yağan'la iki arkadaşının Dursun Karataş'ı Berlin'de bir evde enterne edip, günlerce sorguladığı vb. vb. anlatılıyordu.

Aynı dönemde Dev-Sol çevresinden olan kimi devrimciler de, güvendikleri insanlara benzer bilgiler aktarmaya başlamışlardı. Artık, Dev-Sol'un bölündüğü yönündeki haberlerin, yalnızca Dev-Sol'un içini karıştırmak için yaratılmış polis provokasyonu olmadığı, gelinen yerde Dev-Sol'un içinde "bir şeylerin olduğu" görülüyordu. Fakat Şubat'93 ortalarına kadar taraflar adına devrimci kamuoyuna yapılmış herhangi bir açıklama yoktu. Devrimci Sol adlı Merkez Yayın Organının Ocak'93 tarihli 7. sayısında ve Dev-Sol'dan gelen açıklamaları da basan Mücadele gazetesinde sanki hiç bir şey yokmuş gibi bir tavır vardı.

Mart ayı başından itibaren tarafların açıklamaları devrimci kamuoyuna da birbiri ardına yağmaya, yayılmaya başladı.

İki kanattan Bedri Yağan'ın başını çektiği kanat –ki bunlar kendilerine *"müdahaleciler"* diyorlar– Dev-Sol adlı yayın organının Mart'83 tarihli 8. sayısında, "müdahale"lerinin gerekçelerini ortaya koymaya çalıştılar.

Elimizde aynı kanadın 3 Mart'93 tarihli Dev-Sol Avrupa Temsilciliği imzalı "Mücadele Yurtdışı" Özel Sayı 9, *"Tasfiyeci sağ-oportünist hizbin yeni yüzü: İhbarcılık ve devrimcilere ateş açma"* başlıklı bir yazısı; Devrimci Sol logolu *"Yoldaşlar, tüm taraftarlarımız, halkımız..."* başlıklı ve Bedri Yağan'la dört arkadaşının katledilmesi ile ilgili bildirisi; Devrimci Sol Haber Bülteni logolu, 16 Mart'93 tarihli, Dev-Sol imzalı bir bildirisi var.

Dursun Karataş kanadı ise, Dev-Sol adlı yayın organının 4. sayısı ertesinde aynı logo ile çıkarılan sayılarının *"darbeciler"* tarafından çıkarıldığını söyleyerek, Mart 93'den itibaren aynı yayın organını 5. sayı ile çıkarmaya başladı. Bu kanadı destekleyen pek çok yazı, Mart ayı başından itibaren "Emperyalizme ve Oligarşiye karşı MÜCADELE" adlı haftalık siyasi gazetenin sayfalarında yayınlanıyor.

Yayınlanan bu yazıların tümünden

Dev-Sol'un iki kanadından da devrimcilere çağrımız şudur: Silahları ve şiddeti birbirinize karşı kullanmayı red edin! Bu konuda direktifleri dinlemeyin! Hiç kimsenin devrimcileri devrimcilere saldırtmaya, kırdırmaya hakkı yoktur! Devrimciler arasındaki çatışma yalnızca karşı-devrime yarar! Aranızdaki tüm çelişmeler, şiddetsiz yöntemlerle çözülebilir.

ortaya çıkan resim şu:

Dev-Sol içinde özellikle Temmuz 1991'de ve Nisan 1992'de verilen önemli kayıplarla birlikte yönetim sorunları ile ilgili olarak belirli bir hoşnutsuzluk ortaya çıkmıştır. Nisan katliamı ertesi polisin desenformasyon kampanyası, polisin bu bağlamdaki kimi bilgileri Dev-Sol'un içini daha da karıştırmak amacıyla yürüttüğü bir kampanyadır. Eylül ayı içinde var olan sorunların tartışılıp çözülmesi için yapılan bir toplantı için Bedri Yağan bulunduğu Ortadoğu alanından Dursun Karataş'ın bulunduğu alana gelir. Taraflar birbirlerini ikna edemezler. 13 Eylül'de Bedri Yağan ve yanındaki bir başka Dev-Sol'cu Dursun Karataş'ı enterne eder. Burda temel gerekçe, *"operasyonların aydınlatılması"*dır. Bu konuda bu kanatın söylediği şöyledir:

"12 Temmuz, 16-17 Nisan ve Gebze operasyonları merkezi operasyonlardır ve bu operasyonlarla darbe yediğimiz tüm ilişki, üsler doğrudan bugün tasfiyeci hizibin başını çeken "önderlik"e bağlı olup hemen hemen 24 saat bağlantı içinde olduğu yerlerdir. Sokak ve polise karşı mücadele konusunda en duyarlı ve tecrübeli kadroların konumlandığı (Niyazi, Sabo vd.) ilişki ve üslerin aynı anda ve zincirleme şekilde operasyona uğramalarının nedenlerini aydınlatabilmek için, bu üslerin ve kadroların sokak, takip, kurye, çözülme vb. alt ilişkiler açısından olduğu kadar "önderlik"le ilişki biçimleri ve araçları açısından da sorgulanması gerekirdi.

Oysa araştırma ve sorgulamalar bu yöne kaydırılmamıştır. Soruşturmaları bizzat "önderlik"in yönetip yürütmesi bunun maddi engelidir öncelikle. 24 saat yönetip denetlediği ilişki ağında uğranılan operasyonun yine bu ilişki ağının sorumlusu tarafından soruşturulması herşeyden önce savaşın doğasına aykırıdır. Çünkü yönetimi ve denetimi altındaki ilişki biçimi ve araçları operasyon zincirine girmiştir, şaibe altındadır ve operasyonun başlangıç noktasının kendi ilişki biçim ve araçları olması ihtimali hiç de az değildir.

Oysa "önderlik" her zamanki "ben bilirim, ben yaparım, ben çözerim" havasıyla sorgulamaların başına geçmiş ve önce kendi ilişkilerini, biçim ve araçlarını sorgulayacağı yerde uydurma gerekçelerle suçlu yaratma çabasına girişmiştir.

Operasyon soruşturmaları sonrasında benmerkezci ilişki yürütme biçimine ve kullandığı araçlara yönelik araştırma-düşünme istemleri, hatta imaları bile yalan-demagoji ve tehditle bastırılmış, dile getirenler küfür, hakaret ve cezalarla susturulmuştur. 12 Temmuz'da bu yaşanmıştır. 16-17 Nisan'da bu yaşanmıştır. Gebze operasyonunda ise süren tartışmalar nedeniyle susturma yöntemi değiştirilmiş, cezanın yerini çözülen insanlara "ileri kadro" rütbesinin bağışlanması almıştır.

Operasyonların ayrıntısına girmeye gerek kalmadan (ki bunun yeri burası değildir) ortaya çıkan bu tablo ifade ettiğimiz kuşkunun tek başına nedeni olmaya yeterlidir. Operasyonların teknik ayrıntısına girildiğinde ise ortaya çıkan tablo "önderlik" hakkında çok daha vahim boyutlarda bir kuşkuyu gündeme getirmektedir ki, bugün "önderlik"in kaçtığı da budur.

Konuyu fazla uzatmadan operasyon soruşturmalarında uygulanması gerektiği halde uygulanmayan ve bugün de uygulanması engellenmek istenen doğru yöntemi somutlamak istiyoruz.

a) Bugüne dek aydınlığa kavuşmayan tüm merkezi operasyonları araştırıp sonuçlandıracak geçici bir soruşturma komisyonu kurulmalıdır.

b) Soruşturma komisyonu operasyonlar sırasında merkezi ilişkilerde yer alan tüm kişileri sorgulama yetkisiyle donatılmalı ve gerekli tüm koşullar sağlanmalıdır.

c) Operasyonlardaki sorumluluğu konusunda ağır ithamlar altında bulunan ve buna ilişkin güçlü veriler bulunan kişiler (hangi konum ve sorumlulukta olursa olsun) sorgulama süresince tüm görevlerinden alınmalı, gerekli görüldüğü koşullarda komisyon kararıyla gözaltında tutulmalıdır.

d) Soruşturma komisyonu, araştırmalarıyla elde ettiği sonuçları kadrolar platformuna sunmalı ve sorumlular hakkındaki karar gelenek ve ilkelerimize uygun biçimde bu platform tarafından alınmalıdır."

(Devrimci Sol 8, Mart'93, sf. 6-7)

Bu kanat bunun dışında Dursun Karataş'a Marksist-Leninist kollektif önderlik yerine *"kişi fetişizmini öne çıkarma" (agy, sayfa 15), "açık tartışmadan kaçma" (agy, sf. 19), "yalan, çarpıtma, provokasyon yöntemleri kullanma", "örgüt merkezinin yurtdışına taşınması"* şeklinde *"yeni bir mültecilik anlayışını savunma", "mücadele kaçkınlığı", "statü ve konum uğruna örgütsel güvenliği tehlikeye atma" (agy, sayfa 4)* suçlamaları getirmektedir. Bu kanat *"D.K. hizibi"* olarak adlandırdığı kanadı *"tasfiyeci sağ oportunist"* nitelendirmektedir. Dursun Karataş'ın enterne edilip, bir süre tutsak tutulmasını, Dev-Sol'un merkezi bir takım değerlerine Dev-Sol adına el konulmasını doğru bir *"müdahale"* olarak değerlendirmektedir. Bu noktada eğer bu kanadın söyledikleri gerçekse, bu kanadın 13 Eylül'e kadar nerde olduğu, hangi mücadeleyi vermiş olduğu sorulmak zorundadır. Eğer gerçekten D.K. bu kanadın iddia ettiği gibi örgütü 2,5 yıl *"benmerkezci"* bir tarzda, merkezi bir yönetim organı olmaksızın yönetti ise, Dev-Sol nasıl *"ML bir örgüt"*tür, ve Dev-Sol'un ileri kadroları içinde yer alan müdahaleciler nasıl Marksist-Leninist kadrolardır?

Yine *"devrimci ahlak"* vb.'den dem vuran bu kadrolar, düne kadar devrim için birlikte hareket ettikleri ve ona yönelen her eleştiriyi devrime saldırı olarak kavradıkları (Dursun Karataş'ın 12 Eylül döneminde ilk polis ifadesi konusunda BP'de yapılan bir değerlendirme BP'lilere öldüresiye saldırıların nedeni olmuştu!) üzerine toz kondurmadıkları bir devrimciye açıkça komplo kurmayı, devrimci ahlakla nasıl bağdaştırıyorlar? Nasıl oluyor da, bu kadar büyük suçlar atfedilen bir kişiyle onun enterne edildiğinin onbirinci günü oturup *"çözüm platformuna kadar kimseye haber verilmeyecektir"* içerikli bir *"protokolü karşılıklı onaylıyor" (Bkz. Mücadele 8, sayfa 20)*. Böyle bir protokolü savunanların, 13 Eylül'de yaptıkları darbe konusunda burjuvazi açıklama yapana dek devrimci kamuoyuna, ve Dev-Sol'un tabanının önemli bölümüne bilgi vermeyenler, nasıl olur da *"ML açıklık"*tan söz edebilirler? Bu sorular daha uzatılabilir. Fakat gerekli değildir. 13 Eylül'de olan, bir küçük-burjuva örgüt içinde, bir bölüm ileri kadronun, bir diğer bölüme karşı gerçekleştirdiği bir darbedir. Kullanılan yöntemin Marksizm-Leninizm açısından kabul edilebilir hiçbir yanı yoktur. Marksist-Leninistler böyle komplocu mücadele yöntemlerini ilke olarak red ederler! *"Başka çare yoktu"* gerekçe değildir. Başka çare tabii ki vardır: Komplo değil, açık ideolojik mücadele!

• • •

Bedri Yağan kanadının verdiği bilgiye göre, D.K. enterne edildikten 1,5 ay sonra, maceralı bir biçimde örgütün kendine bağlı kesimlerine haber ulaştırma imkanına kavuşur. (Bkz. agy, sayfa 20) Ortaya çıkan resme göre, haber iletilen kesimler önemli ölçüde darbeyi kınayan ve D.K.'yı destekleyen bir tavır içine girerler. Bu dönemde örgüte daha fazla zarar verilmeden sorunların tartışılarak çözülmesi için uzlaşma arayışları içine girilir. Fakat bir kez güvensizlik ve komplo gündeme geldikten sonra, uzlaşma, kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur.

Nitekim öyle de olur. 16 Ocak tarihli *"Hareketin birliğini korumak, darbeciliği mahkum etmek için her kadro bir komite; her komite bir örgüt sorumluluğu ve misyonu ile hareket etmelidir"* başlıklı, Önderlik, Malik, Musa imzalı bir belge ile *"darbeciler"*le köprüler atılır. Her ne kadar bu belgede *"iddiaların en geniş zeminde tartışılması ve karara varılması"* için *"özgür koşulların ve güvenliğin"* sağlanacağı ilan ediliyorsa da, *"darbeciler"*in *"kendi el yazı ve imzalarıyla alınacak kararlara uyacaklarına en baştan taahhüt etmeleri"* şart koşulmaktadır. Şimdi artık Devrimci Sol kadroları açısından açık olarak iki kanat vardır. Ve iki kanat, kendisinin Dev-Sol olduğu iddiasında kendi saflarını sıklaştırmaya çalışmaktadır. (Devrimci kamuoyu hala bu iki kanat tarafından doğrudan yazılı belge temelinde bilgilendirilme durumunda değildir!)

3 Mart tarihi bundan sonraki gelişmeler açısından önemli bir tarih. Bu tarihli iki belge var: Birinci belge Dev-Sol Merkezi Yayın Organı logosu ile çıkan, *Karar: 1 / Açıklama ve Uyarı* başlıklı Dev-Sol imzalı bir belge. DK (bundan sonra merkez kanadı diyeceğiz) kanadının bu belgesinde *"Hareketin iradesi kadroların kararıyla ve onayıyla tartışmasız bir şekilde ortaya çıkmıştır"* tespiti yapılıyor ve şunlar söyleniyor:

"Bu iradeye dayanarak:

1- Darbeciler ve işbirlikçileri Hareketi tasfiye yönündeki tüm çalışmalarını durdurmalı, derhal Hareketin iradesine ve adaletine teslim olmalıdırlar.

2- Darbeciler hala ellerinde tutmaya devam ettikleri ve kullandıkları Hareketin kasasını, gayri-menkullerini, silah depolarını, arşivini ve bir kısım olanaklarını derhal Harekete teslim etmelidirler.

3- Hareket iradesi dışında tüm tartışmalar durdurulmalı ve hiç kimse kendi başına hareket etmemeli, farklı ilişkiler içine girmemelidir.

4- Darbecilerle işbirliği yapanlar, onlara alet olanlar bu yolu terketmeli, işbirliğine son vermelidirler.

5- Hareket iradesi dışında görev yerlerini terk eden tüm kadrolar derhal görev yerlerine dönmelidirler.

6- Bu kararlara uydukları taktirde darbeciler ve onlarla işbirliğinde ısrar edenler Hareketin kontrolü altında tutulacak, toplantı gününe kadar güvenlikleri sağlanacak, toplantıda kendilerini ifade etmeleri için gerekli özgür koşullar sağlanacaktır.

7- Örgütümüz bu karar ve talimatlara uymayanlara, her kim olursa olsun, gerekli yaptırımı uygulamaktan çekinmeyecektir. Hareketin çıkarları bunu zorunlu kılmaktadır.

8- Bundan böyle Hareketin iradesi ve disiplini dışında Harekete zarar veren, düşmanı güçlendiren her davranış suç kabul edilecek ve cezalandırılacaktır."

Görüldüğü gibi burda çok net olarak karşı tarafa yönelik şiddet tehditi vardır.

İkinci belge *"Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği"* imzalı, *"Hareketimiz içindeki sağ tasfiyeci D.K. hizibi suç işlemeye devam ediyor"* başlıklı bir bildiridir. Bu bildiride D.K. kanadının Özgür Halklar Komitesi, Köln Halk Kültür Derneği ve Paris'te fiziki saldırılarda bulunduğu bildiriliyor ve *"Düne kadar omuz omuza, kol kola herşeyinizi paylaştığınız yoldaşlarınıza, mücadele arkadaşlarınıza el kaldırmayın, olgunlukla tartışmak, gerçekleri açığa çıkarmak yerine yalan ve iftiralara alet olmayın, fiziki saldırılara başvurmayın. Bu yol çıkmaz, bu yol karanlıktır. D.K. hizibinin sizlerden istediği silahlı saldırılara başvurup devrimci kanı akıtmayın."* çağrısı yapılıyor. Burdaki tavır, 3 Mart tarihli merkezi tavra göre olumlu ve doğru olan ve karşılıklı fiziki çatışmayı –en azından lafta– red eden bir tavırdır.

Bu kanadın bu tavrı fakat çok sürmemiştir. Karşılıklı bu tavırların yayınlandığı 3 Mart'ta Almanya'da Köln Halk Kültür derneğinde iki kanadın taraftarları birbirine girmiş, çok sayıda –düne kadar omuz omuza mücadele eden– devrimci insan, devrimcilik adına birbirini öldüresiye dövmüş, bir çok kişi yaralanmış, polis tarafından gözaltına alınmıştır. Bu çatışma hangi yan tarafından başlatılmış olursa olsun, olan devrimcilik adına karşı-devrime hizmet eden, çatışma ortamını iyice körükleyen, polisin ellerini ovuşturup kışkırtmasına imkan veren bir olaydır. Ne yazık ki, tekil bir olay olarak kalmamış, ülkede de dernek basmalara, silah çekmelere, dövmelere, ateş etmelere varmıştır! 3 Mart'ta *"Devrimci kanı dökülmesin"* çağrısı yapan BY kanadı, 5. 3. tarihli bildirisinde merkezin dilini üzerlenmiş ve o da tehdide başlamıştır: *"İnsanlarımızı dernek içinde polise ihbar ettiniz, silaha başvurdunuz. SUÇ İŞLEDİNİZ. Hareketimize, devrime ve değerlerimize karşı suç işlediniz. Bunun hesabını örgütsel platformda Devrimci Sol'a vermek zorundasınız! Vereceksiniz! Ve uyarıyoruz: Tek bir insanımızın kanı dökülürse bu sizin zaten şimdiden kararmaya başlayan siyasi sonunuz olacak; bu sizi bitirecek ve tek bir adım atamayacaksınız... Bu konuda Devrimci Sol'un verdiği sözü yerine getireceğine inanıyoruz."*

• • •

Görüldüğü gibi Mart başına gelindiğinde, artık iki taraf birbirini resmen düşman görmeye başlamıştır. Ve iki taraf birbirine karşı öldüresiye şiddet kullanmaya da hazır olduğunu pratikte göstermiş, teorik olarak da karşılıklı suç duyuruları yapılıp, "ceza" tehditleri savrulmuştur. İki taraf da karşı tarafı *"Dev-Sol adaletine teslim olmaya"* çağırmakta, aksi takdirde *"cezalandıracağı"*nı açıklamaktadır! Bu ortam, birbiri ile düne dek karşı-devrime karşı savaş verenlerin, şimdi silahları birbirine çevirme noktasına geldikleri bir ortamdır; karşı-devrimin arayıp da bulamadığı bir ortamdır. Bu ortam, artık devrimcilerin karşı-devrimden çok, kendi yoldaşlarından kendini sakınmak için tedbiri düşündükleri bir ortamdır. Gereksiz gevezeliğin, karşılıklı takiplerin, objektif olarak karşılıklı deşifrasyonun başını alıp yürüdüğü bir ortamdır. Polis için bulunmaz fırsattır bu ortam.

Polis bu fırsatı kaçırmadı. Önce 6 Mart'ta Bedri Yağan'ı, Gürcan Özgür'ü, Menekşe Meral'i, Asiye Kasap'ı, Rıfat Kasap'ı katletti. Ardından bu kez merkez kanadından İbrahim Yalçın Arıkan, Avni Turan ve Recai Dinçer 24-25 Mart gecesi katledildiler. Karşı-devrim, aslında bu katliamlarla bütün devrimcilere, devrimciler arasındaki şiddetin kime yaradığını gösteriyor! Karşı-devrim, devrimcilere, silahın devrimcilere değil, karşı-devrime çevrilmesi gerektiğini; devrimciler arasındaki çatışmaların, yalnızca karşı-devrime hizmet ettiğini gösteriyor, öğretiyor! Öğrenmesini bilene!

Ne yazık ki, karşı-devrim Dev-Sol içindeki çatışmanın kendine yaradığını bar bar bağırmasına rağmen, Dev-Sol'un iki kanadı –en azından ilk tavırlarında– bunu duymazdan geldiler. 16 Mart tarihli Devrimci Sol Haber Bülteni 52. sayısı logosunu taşıyan *"Kontrgerilla ve tasfiyeci hizibin saldırıları karşısında örgütsel sağlamlığımızı korumak ve geliştirmek temel görevimizdir"* başlıklı bildiride BY kanadı, 6 Mart katliamının sorumluluğunu 26 Aralıktan itibaren örgüt içinde merkez kanadının başlattığı deşifrasyona yüklemektedir. Buna karşı ise merkez kanadı 18 Mart tarihli bildirisinde sorumluluğu *"oligarşi VE darbeciler"*de görmekte; bildirilerini *"6 Mart katliamının sorumlusu oligarşi ve darbecilerden hesap soracağız"* şiarı ile

kapamaktadır. Ve merkez kanadının Mücadele'de de yayınlanan bir çok bildiri ve açıklamasında *"oligarşi ve darbeciler"*in aynı yerde anılması artık adeta kural haline gelmiştir.

• • •

Biz bolşevikler, daha bundan 12 yıl önce devrimci örgütlerdeki bir bölünme durumunda nasıl davranılması gerektiği konusunda görüşlerimizi ortaya koyduk ve devrimciler arasında şiddet kullanımının ilke olarak red edilmesi gerektiğini savunduk. Bunu yalnızca söylemedik, yaptık da! Bir çok saldırıya uğradık! Saldırı sırasında kendimizi koruyabildiğimiz ölçüde koruduk! Ve fakat saldırıya karşı saldırıyla cevap vermeyi red ettik. Devrimciler arasında –yalnızca devrimciler arasında değil, içinde bulunduğumuz ortamda genelde sol içinde de– şiddet kullanımını ilke olarak red eden bir deklarasyonu tüm devrimci örgütlerin imzasına sunduk defalarca. Ses seda çıkmadı! Bugün eğer Dev-Sol'daki bir bölünme çatışmaya götürüyor ve bundan polis yararlanıyorsa, bunun en temel nedeni, bu konudaki doğru düşüncenin Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi içinde hakim olmaması olgusudur. Eğer devrimciler arasında şiddet ilke olarak red edilmiş olsa ve uygulayan kollektif bir tavırla devrimci hareketten dıştalansa, o zaman ortaya çıkacak ortamdan polisin yararlanma imkanı ortadan kalkar. Biz 12 yıldır bunu söyledik. Şimdi de bunu söylüyoruz.

Dev-Sol'un iki kanadından da devrimcilere çağrımız şudur: Silahları ve şiddeti birbirinize karşı kullanmayı red edin! Bu konuda direktifleri dinlemeyin! Hiç kimsenin devrimcileri devrimcilere saldırtmaya, kırdırmaya hakkı yoktur! Devrimciler arasındaki çatışma yalnızca karşı-devrime yarar! Aranızdaki tüm çelişmeler, şiddetsiz yöntemlerle çözülebilir.

Tüm devrimci örgütleri bir kez daha, bundan 12 yıl önce yapmış olduğumuz şu ortak açıklama çağrısı üzerine tartışmaya, açık tavır takınmaya çağırıyoruz:

• • •

1- Bütün devrimci gruplar, ***devrimci gruplar arasındaki çelişmelerin*** barışçı yöntemlerle, ***şiddet kullanılmadan çözülmesini*** ilkesel bir sorun olarak gördüklerini açıklamalıdır.

2- Bütün devrimci gruplar, kimden gelirse gelsin, kim başlatırsa başlatsın, ***devrimci gruplar ve devrimciler arasındaki çatışmaların karşı-devrime hizmet ettiğini*** ilkesel olarak kabul etmeli ve açıklamalıdır.

3- Bütün devrimci gruplar, bu sorunu ***"ilkesel bir sorun olarak görmeyen" gruplara karşı ortak tavır*** almalı; onları en geniş çevrede eldeki bütün araçlarla teşhir ve tecrit etmelidir.

4- Tüm devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci gruplar arasındaki çatışmalarda da tavır takınmalı; çatışan grupları çatışmaya son verme yönünde zorlamalıdır.

5- Herhangi bir devrimci grubun, bir diğer devrimci gruba; ya da herhangi bir devrimci gruptan kişilerin, bir diğer devrimci gruptan kişilere yaptığı fiili saldırılar karşısında; bizzat ***saldırı sırasında*** saldırıya uğrayanların kendini koruması, savunması en tabii hakkıdır. ***Saldıranlar, saldırı içinde karşı-devrimci konumdadırlar.*** Saldırı esnasında olan olayların sorumlusu, saldırıyı düzenleyenlerdir. Ancak saldırıya, intikamcı bir şekilde ***karşı saldırı*** ile cevap verilmesi red edilmelidir.

6- Devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci grup ve kişilere fiili saldırılarını haklı çıkarmak için; saldırılanlar hakkında "ajan", "ajan provokatör", "MİT'le işbirliği", "ajan provokatör örgüt", "karşı-devrimci" vs. gibi değerlendirmeler yapmaktadırlar. Bu değerlendirmeler genellikle gerekçelendirilmemekte, en iyi halde sözü geçen kişi veya örgütün, bu değerlendirmeyi yapanlara yaptığı saldırı gerekçe olarak gösterilmektedir. Bu tavır red edilmelidir.

İlke olarak, ***ispatlanmayan iddialar*** red edilmeli; ispatlanmayan iddiaları yargı olarak ileri sürüp, bunun üzerine siyaset inşa edenler, ***iftiracı ve gayrı ciddi*** olarak değerlendirilmeli, bu tavır içinde olanlara karşı ortak tavır takınılmalı; bunlar teşhir, tecrit ve mahkum edilmelidir.

7- Herhangi bir teşkilat veya kişinin "karşı devrimci", "ajan provokatör" vs. olarak değerlendirilmesi için, o kişi veya örgütün belli ***karşı-devrimci eylemler*** yapması yeterli değildir. Şurası bilinmelidir ki, yer yer devrimciler de ***karşı-devrimci*** nitelikte eylemler yapabilirler. Sorun, onların bunu düzeltip düzeltmeyeceği sorunudur.

Herhangi bir örgüt veya kişinin "karşı-devrimci" olduğunu söylemek için, o kişi ve örgütün ***hakim sınıflarla birleştiğini***; düzeni savunduğunu; ya da herhangi bir emperyalist gücün ajanı olarak hareket ettiğini ***ispatlamak*** gerekir.

8- Herhangi bir teşkilat, bir diğer devrimci teşkilat hakkında yaptığı "karşı-devrimci" değerlendirmesi konusunda tüm devrimci harekete karşı sorumludur. Böyle bir değerlendirme, suçlama karşısında tüm devrimci teşkilatlar, değerlendirmeyi yapan teşkilatı, iddiasını ispatlama yönünde zorlamalı, gerekçe, delil talep etmelidir. Bu yapılmazsa, suçlamayı getiren örgüt hakkında ortak tavır takınılmalı, teşhir ve tecrite yönelinmelidir.

9- Saldırıya uğrayan örgüt ya da kişi açısından tutulması gereken yol; saldırana aynı şekilde cevap vermek olmamalıdır. Tutulması gereken yol, en geniş devrimci kamuoyu içinde teşhir ve tecrit yolu olmalıdır.

10- Bu konuda eğitime önem verilmeli. Devrimciler arasında, kamuoyu önünde –en ağır ve fakat gerçekten temelli polemiği de içeren– açık ideolojik mücadelenin ve eylem birliğinin önündeki engeller yıkılmaya çalışılmalıdır.

• • •

NOT: Yazıyı yazdıktan sonra elimize *"Devrimci Örgütler Arasındaki Şiddeti Reddedelim"* başlıklı, TKP/ML YDB, TKP/ML-Hareketi, TİKB taraftarları, MLSPB Taraftarları, Devrimci Partizan YDK, Ekim YDK, Kawa (Avrupa), Devrimci İşçi (Ruhr), TKİH Taraftarları imzalı bir bildiri geçti. Bu bildiride Devrimci Sol'daki bölünmeden sonra meydana gelen şiddet olaylarına son verilmesi talep ediliyor ve hangi gerekçe ile olursa olsun *"şiddeti uygulayanlarla ilişkilerin yeniden gözden geçirileceği"* belirtiliyor. Bunun yanında devrimciler arasındaki çelişkilerin halk içindeki çelişkiler olduğu tespiti yapılıp, bunları çözmenin yönteminin *"eleştiri, ikna, dönüştürme"* olduğu belirtildikten sonra bunun *"tek ilke ve doğru yöntem"* olduğu söyleniyor. Bütün bunlar aynen katıldığımız, yıllardır mücadelesini verdiğimiz, devrimcilere kabul ettirmek için çaba sarfettiğimiz doğru görüşlerdir. Ve şimdi bu örgütlerin bu noktada bir açıklama yapmaları gayet olumludur. Bu olumluluk tabii, böyle bir açıklamanın, örneğin Dev-Sol bizlere saldırırken neden yapılmamış olduğu; bu açıklamayı yapan örgütlerin bir çoğunun geçmişte yaptıklarının doğru dürüst bir hesabını vermemiş olduğu gibi olumsuz gerçekleri ortadan kaldırmıyor. Biz şimdi bu örgütleri ve tüm devrimci örgütleri bu olumlu adımı sürdürmeye, yaptığımız ortak açıklama çağrısını tartışıp, imzalamaya, ve bundan böyle pratikte de buna uygun davranmaya çağırıyoruz.

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Merkez Komitesi

"21 Ekim sabahı, yeni bir Türkiye!",
"ANAP gidecek, dertler bitecek!" dediler;
"Haydi haydi haydi!", "Sandıkta güller açacak!"
dediler; ve daha yüzlerce vaat balonu şişirdiler...
500 gündür de işbaşındalar...

Ne güller açtı, ne de dertler bitti !

Kurtuluş için İşçilerin-Köylülerin
Devrimci-Demokratik Hükümeti gerekli !!!

Faşizmin alternatifi DEVRİM!

Barbarlığın alternatifi SOSYALİZM!

DYP-SHP koalisyonunun işbaşına gelişinin 500. gününde, işçi sınıfı ve emekçi halk yığınları açısından değişen hiçbir şeyin olmadığı açıktır. Bu gerçek, –işçi sınıfı ve emekçi yığınlar bunlara başkaldırmadığı, bunların faşist düzenlerini örgütlü, silahlı güçleriyle paramparça etmediği sürece ve ölçüde– 500 gün değil, 5 yıl da geçse aynı kalacaktır!

20 EKİM 1991 tarihinde yapılan genel seçimlerde, hiçbir burjuva partisi tek başına hükümet olacak yeterli oyu toparlayamamış ve faşist Türk hakim sınıflarının arzuladıkları tek parti hükümeti biçimindeki siyasi istikrar tam olarak sağlanamamıştı.

Halk yığınlarının tepkisini üstüne çeken ve 8 yıldır işbaşında olan ANAP hükümeti, görevi, hiçbiri tek başına hükümet kuracak oyu alamayan başka burjuva partilerine terk etmek zorunda kalmıştı.

Seçimler öncesinde yürütülen propaganda çalışmalarında bir dizi burjuva partisi, ANAP'ın halk yığınlarının nezdinde yıpranmışlığını kendilerine yontmaya çalışmış ve devlet iktidarının nimetlerinden en geniş ölçüde yararlanma arzusuyla seçmenlerden yana tutuşa oy talep etmişti.

Seçimlerden birinci parti olarak çıkan DYP'nin başkanı Demirel'e hükümeti oluşturma görevi verilmiş; o da ANAP'tan sonra üçüncü parti durumunda olan SHP ile koalisyon görüşmelerine başlamıştı.

Neredeyse tüm basın-yayın organlarının tam desteğini alan bir "DYP-SHP koalisyonu"nun kurulması tasarısı, adı geçen bu iki partinin kurmaylarının ANAP'a, Özal'a ve 12 Eylül anayasasına karşı olma temelinde yürüttükleri "demokrasi mücadelesi" ile birleştirilip, kamuoyunda oluşturulan "iyimser hava", DYP-SHP koalisyonunun yolunu düzlemiş oluyordu...

Seçimler öncesinde halk yığınlarına değişmiş, kendisini yenilemiş, demokrasi ve insan hakları savunucusu olarak lanse edilen Demirel ile; *"Farklı bir lidere ihtiyacı var Türkiye'nin. Farklı olan o!"* diye seçmenlere reklamı yapılan E. İnönü elele veriyor ve bir koalisyon hükümeti oluşturma kararı alıyorlardı.

İki partinin görevli komisyonlarının ortaya koydukları *"demokratikleşme paketi"* ve *"koalisyon protokolü"* nün ardından, DYP-SHP koalisyon hükümeti resmen ilan edilmiş oluyordu:

"DYP ve SHP arasında oluşan bu koalisyon hükümeti, DYP'nin %27.2 ve SHP'nin de %20.8 oy tabanıyla toplam %48 oranında millet iradesi desteğine sahip bir hükümettir. Böyle bir halk desteğine sahip bulunan koalisyon Türkiye'de son 11 yılın en geniş tabanlı hükümeti olarak yüce Türk milletinin huzuruna çıkmaktadır. Bu genişlikte oy desteğini temsil eden ve halkımızın özlemlerini yansıtan böyle bir hükümetin sürekli olması ve ülkemizin sorunlarını çözmesi için her türlü çaba gösterilecektir." (Koalisyon protokolü)

Kendilerini son 11 yılın en geniş tabanlı hükümeti olarak tanıtan koalisyon ortakları, 20 Kasım 1991 tarihinde işbaşı yaptılar ve 30 Kasım 1991 tarihinde TBMM'den güvenoyu aldılar...

500. GÜN TARTIŞMALARI YA DA HAKİM SINIF PARTİLERİNİN İT DALAŞI...

Koalisyon ortaklarının seçim öncesinde tek tek muhalefet partileri olarak ve seçim sonrasında da hükümet olarak kamuoyuna verdikleri sayısız sözler, sundukları sayısız vaat paketleri vardı.

DYP başkanı Demirel, 500 günlük bir program çerçevesinde *"bütün yaraların sarılacağı"* sözünü verirken, ortağı SHP başkanı İnönü de iki yıllık bir program sunmuştu. Hükümet programı ve koalisyon protokolü bu programlara bağlı kalınarak oluşturuldu.

"500 gün" kavramının ortaya çıkışı, esas olarak DYP'nin seçim öncesindeki propaganda çalışmalarına dayanmaktadır. DYP, seçim propagandasının heyecanı içinde *"enflasyonu önce %30'lara, sonra da %10'lara indirmek"* için halk yığınlarından kendisine "500 gün" verilmesini istiyordu. Hükümetin karşı karşıya bulunduğu sorunların önemli bir bölümünü 500 gün içinde çözeceği şeklindeki varsayımlar buraya dayanmaktaydı. Koalisyon hükümeti olarak ortaya çıkar çıkmaz da, verdikleri bu söze uyacaklarını her fırsatta dile getiriyorlardı.

Bu anlayıştan yola çıkan basın-yayın organları ve ANAP başta olmak üzere tüm muhalefet partileri, "500 gün" sanki çok önemli değişiklikler getirecekmiş gibi, günleri saymaya başladılar. Hükümetin işbaşı yapışının 250. günü ve birinci yılı; 1 Kasım 1992'de yapılan yerel yönetim seçimleri, DYP-SHP koalisyonunun verdiği sözleri ve sunduğu vaat paketlerini ne ölçüde gerçekleştirdiğinin muhasebesinin yapıldığı günler olarak önem kazandı.

Demirel'in *"500 gün, 500 gün diyorlar. Bunu söyleyen benim. Ne yapayım, bülbülün çektiği dili belası derler..."* şeklinde sıkıntısını ifade ettiği, icraatlarının bilançosunun çıkarılacağı 500. gün, kendisini çok fazla bekletmeden kapıya dayanıverdi.

Mart ayı başlarından başlayıp Nisan ayı ortalarına kadar süren 500. gün değerlendirmesi, bir yanda ana muhalefet partisi ANAP'ın *"500 gün yeter!"* kampanyası ve diğer yanda koalisyon hükümetinin *"500. gün seferberliği"*, tüm medyanın çıkardığı fırtınaların etkisiyle de kamuoyunun dikkatlerinin üzerinde toplandığı "önemli" bir konu haline geldi.

Mesut Yılmaz *Hükümetin 500 günde çirkefe düştüğünü söylüyordu... Kendisi ve hükümeti de pek farklı değildi... Ayvaz kasap, hep bir hesap! Yoktur farkları!*

Özellikle ANAP 500. gün için çok iyi hazırlık yaptı. 1 Kasım 1992 yerel seçimlerinin sonuçları ve 500. güne yakın günlerde gerçekleştirilen kimi kamuoyu yoklamalarının verileri, DYP-SHP koalisyon hükümetine halk yığınlarının verdiği desteğin önemli ölçüde azaldığını, puan kaybettiklerini ve buna karşılık ANAP başkanı M. Yılmaz'ın durumunu düzelttiğini, puan topladığını gösteriyordu. ANAP, bu durumu kendi çıkarlarına yontmak amacıyla, 500. günü de bir fırsat bilerek, koalisyon hükümetine karşı taarruza geçti. 4 milyar liraya malolan *"500 gün yeter!.. Üstü kalsın!"* kampanyası çerçevesinde bir dizi etkinlikler sürdüreceklerini ilan etti. ANAP başkanı M. Yılmaz, *"İki anahtarı unutun!.. Cebinizdeki anahtarı sıkı tutun!"*, *"Yeşil kart vaat edip vermeyenlere siz kırmızı kart gösterin!"* gibi sloganlarla gösteriler düzenleyeceklerini; mitinglerde yerine getirilmeyen vaatleri simgelemek için milyonlarca balon patlatacaklarını; kampanya için hazırladıkları reklam filmlerini özel televizyonlara vereceklerini açıkladı.

Koalisyon hükümeti de 500. günde kamuoyunun karşısına hazırlıklı çıkabilmek ve muhalefetin "eleştirileri"ne gerekli cevapları tespit etmek üzere ön çalışmalara girişti ve Demirel'in işaretiyle bir "500. gün seferberliği" başlatıldı. Demirel, bütün bakanlara ve bürokratlara gönderdiği bir soru listesine, *"mümkün olduğunca kısa, çarpıcı, akılda kalıcı hususları içine alacak şekilde"* cevaplar verilmesini talep etti. Tüm bakan ve bürokratların bir anlamda "koltuk korkusu" ile de harıl harıl cevaplamaya çalıştıkları sorular şöyleydi:

"• Terör ve anarşi mücadelesinin neresindeyiz?

• Yolsuzluklarla mücadelenin neresindeyiz?

• Reform programımızın neresindeyiz?

• Demokratikleşme programımızın neresindeyiz?

• Savunma ve güvenlik alanında mücadelenin neresindeyiz?

• Enflasyonla mücadele programımızın neresindeyiz?

• Ekonomiyi yeniden harekete geçirme programımızın neresindeyiz?

• Yatırımların neresindeyiz?

• Sosyal devlet niteliğini ihyanın neresindeyiz?

• Türki cumhuriyetlerle ilgili programın neresindeyiz?

• Dış politika çalışmalarımızın neresindeyiz?

• Hükümet programımızdaki vaadlerimizin neresindeyiz?

• KİTlerin ürettiği mallara yapılan zamlar ve enflasyon kıyaslaması.

..." *(Hürriyet, 03.03.1993)*

Soruların yöneltiliş şekli, 500 gün içinde yapılmasına söz verilen işlerin yapılıp yapılmadığını tespit etmekten çok, 500 günde ne iş yapılmışsa, ancak onların alt alta sıralanıp listesinin çıkartılmasına yarayacağını göstermektedir. Sorular, bu anlamda "bülbülün çektiği dili belası" ruh halini de çok iyi sergilemektedir...

Kamuoyunun boyalı basın tarafından "tantanalı" bir 500. gün değerlendirmesine hazırlandığı, karşılıklı hazırlıkların hummalı bir şekilde sürdüğü sırada, M. Yılmaz, Demirel'e 500. gün için TRT'de tartışma önerisi getirdi. Demirel'in de kabul ettiği bu öneriye göre, Yılmaz ve Demirel 4 Nisan tarihinde TRT'de 500. günü değerlendireceklerdi. Yılmaz bunu, 4 milyar harcadıkları kampanyalarının bir parçası olarak değerlendiriyor ve fırsattan faydalanmak istiyordu.

Ancak bu dönemde, cumhuriyet tarihinin hiç de yabancısı olmadığı ilginç bir gelişme, TRT'de 500. gün tartışmasının yoluna taş koyuverdi.

"Devlet Bakanı"(!) Cavit Çağlar, M. Yılmaz'ın "500 gün yeter!.." kampanyası çerçevesinde yürüttüğü çalışmalara çok hiddetlenmiş olmalıydı ki, Yılmaz'ı "YAVŞAK!" olarak nitelendirdi. Buna hükümetin babası da herhangi bir tavır takınmadı. Onun da ötesinde, yine Demirel'in öne sürdüğü, 500. günün hangi tarihe denk düştüğü tartışması gündeme getirildi.

Koalisyon ortakları, 500. günün 4 Nisan'a değil; 14 Nisan'a denk düştüğünü, çünkü kendilerinin TBMM'den 30 Kasım 1991 tarihinde güvenoyu aldıklarını açıkladılar. Bunun ardından hükümet ortaklarının 14 Nisan tarihi civarında gazeteciler, milletvekilleri ve yabancı büyükelçilerin davet edildikleri bir basın toplantısı düzenleyecekleri açıklaması geldi. Böylelikle Yılmaz'ın TRT'de tartışma planı suya düşmüş oldu.

Muhalefetin yürüttüğü teşhir çalışmalarının gerisinde kalmamak için çabalayan koalisyon hükümeti, sürekli ataklarla kamuoyunun nabzını elinde tutmaya büyük özen gösterdi. Suçluluk psikoloji içinde bir çok açıklamalar yapıldı. Örneğin bunlardan birinde

Demirel şunları söylüyordu:

"Biz Türkiye'nin fevkalade zor sorunlarını yüklendik, getiriyoruz. Çok mesafe alınmıştır. Önümüzde daha iki tane 500 gün var. Söylediğimiz şeylerin hepsini «birinci 500 günde yapacağız» diye kimse birşey demedi." (Hürriyet, 23.03.1993)

Demirel'in bu sözlerine karşılık M. Yılmaz da, *"Kızmanın ecele faydası yok.", "İkinci 500 gün bitmeden Demirel bitecek." (Hürriyet, 24.03.1993)* diyordu.

Koalisyonun babası, bayram seyran dinlemeden hükümete karşı sert tavırlarla muhalefet yürüten Yılmaz'ın artık kendi ölçülerine göre de ileri gittiğini düşündüğü bir anda dayanamadı ve patladı:

"Mesut beyin balonu patlayalı çok oldu. 100 gün hükümeti idare edemeyip kaçan adamın meydanları boş bulup ortalıkta dolaşması kendisini avutmaktan başka birşey değil.

Bunların nesini ciddiye alacaksınız. Türkiye'yi yüzde 71 enflasyona getiren onlar. Türkiye'yi kan çanağı halinde bırakıp kaçanlar, onlar. Türkiye'de 5 milyon işsiz biriktiren onlar."

"Hükümetin üç tane 500 günü var. Birinci 500 gün biterse, ikincisi, o da biterse üçüncü 500 günü var. Bunlar da biterse bir tane de 300 günü var. 500. gün sonunda herşey bitecek diyenlerin kulakları çınlasın. İkinci 500 güne hazır olsunlar." (Milliyet, 26.03.93)

Demirel'in "pek ünlü" *"demokrasilerde çare tükenmez", "yollar yürümekle aşınmaz"* vecizelerini anımsatan bu sözler, egemen sınıfların tükürdüklerini yalamada hiç bir kusur görmediklerini apaçık ortaya koyuyordu. Allahın günü o kadar çok ki, niye herbir şeyi 500 güne sıkıştırıyorlar, buna bir anlam veremiyor, hükümetin babası! Zaten dinine küfreden müslüman da değil! Ayrıca dibi de ondan kara...

Koalisyon ortakları, bakanlara ve bürokratlara yönelttikleri sorulara cevaplar geldikçe, daha atak tavırlar alıyor, örneğin İnönü: *"500 günde pek çok başarı elde ettik. 500 günden sonra ne olacak? 500 günden sonra başka günler gelecek. Beş yıllık seçim dönemi 500 günde biter mi? Ama 500 günde bir çok başarı öne çıktı, onları söyleyeceğiz." (Milliyet, 30.03.1993)* sözleriyle muhalefete karşı çıkış yapıyordu.

Devlet bakanı Tansu Çiller ise, ilk 500 günde ancak yaraları sarabildiklerini, ikinci 500 günün sonunda Türkiye'yi refaha kavuşturacaklarını söylerken, *"Türkiye'nin Amerika Birleşik Devletleri, Almanya ve Çin'den sonra dünyanın dördüncü büyük gücü olma yolunda ilerlediğini..." (Milliyet, 05.04.1993)* sözlerine ekliyordu.

Görüldüğü gibi, koalisyon ortakları, yüzsüzce ikinci bir 500 gün daha isterken sözbirliği içindedirler...

Koalisyon hükümetinin 500. günü değerlendirmesi bağlamında sürmekte olan açık dalaşma; Ermenistan-Azerbaycan çatışmasının, Ermenilerin Karabağ ile Ermenistan arasında bulunan toprakları işgali ile boyutlandığı anda, hızından düşmek zorunda kaldı. Boyalı basının *"Dişimizi gösterelim", Sabrımız taşıyor", "Sınırda eller tetikte", "Karşı taaruz"* başlıklarıyla 500. gün tartışmalarını ikincil plana kaydırması, milli beraberlik ve bütünlüğün icabı(!) olarak gündeme geldi.

Gülüyorlar...

"Baba", "Babasının oğlu" ve "Baba"nın gözdeleri, 500. günün "hesabını verdikleri" basın toplantısında... Burjuva gazetelerinin bu fotoğrafa yorumu; "sanki neşe-i muhabbet"tir... Gerçektenden de ortam, 500. günün sonunda hakim sınıfların çıkarları ele alındığında gayet neşeli bir ortamdır; koalisyon hükümeti ilk 500 günü için geçer not almıştır ve patronlar ikinci 500 güne ceplerini daha fazla doldurmanın ümitleriyle girmektedirler... Bu vurgun ve talan düzenini bütün kurum ve kuruluşlarıyla ortadan kaldırarak demokratik halk diktatörlüğünü kuracak olan işçiler ve köylüler ama, en son gülenler olacaklardır... "Son gülen iyi gülecektir!"

Hakim sınıflar arasında süren 500. gün dalaşması, M. Yılmaz'ın *"Demirel'in bizden gizlediği bir marifeti varsa bunu da ortaya çıkarması için kendisine bir yıl veriyorum"* açıklamasıyla birlikte biraz olsun duruldu. Bu açıklamayı takip eden günlerde M. Yılmaz, *"Daha örtünün ucunu kaldırdık. Örtüyü çeksek hükümet düşecek. Ama şimdilik bu işimize gelmiyor."* şeklindeki konuşmasıyla dalaşın dozunu iyice düşürdü.

17 Nisan'da, hiç hesapta yokken cumhurbaşkanları Özal'ın ölümüyle birlikte, 500. gün bağlamında kopartılan fırtına da sona ermiş oldu. Faşist Türk hakim sınıflarının hemen bütün temsilcileri, "değerli"(!) bir üyelerini yitirmenin acısı içinde (ölünce kıymete bindi!!!) 500. gün eylemliliklerini yarıda kestiler ve hemen hepsi planlamış oldukları "yurt" gezilerini iptal ettiler. Şimdi hepsini çok daha "önemli"(!) görevler bekliyor: Kim cumhurbaşkanı olacak? Kim başbakan olacak? Koalisyon devam edecek mi? Yoksa yeni hükümet mi oluşacak? vs..

NE FARKLARI VAR? AYVAZ KASAP HEP BİR HESAP!

Seçimler öncesinde kendi parti propagandalarını yapmanın hızı içinde birbirlerini her türlü kötülükle, namussuzlukla suçlayanlar, iş, devletin nimetlerinden pay kapmaya geldiğinde, birbirlerini aklamakta, paklamakta hiç zorluk çekmemektedirler.

SHP, seçimler öncesinde Demirel, Özal, Akbulut ve Yılmaz'ı, birbirinin içinden çıkan Rusların matruşka bebeklerine benzetip *"Ne farkları var?"* diye sorarken; *"Farklı olan O!"*, *"Farklı bir lidere ihtiyacı var Türkiye'nin."* diye söz ediyordu İnönü'den!

Demirel'in, İnönü'nün ve Çiller'in az yukarıda aktardığımız sözleri, hiçbirinin birbirinden farklı olmadığını gayet açık ortaya koymaktadır! Zaten İnönü, koalisyon çalışmalarından her sözedişinde, *"Tek bir parti gibiyiz!"* derken, kendisinin matruşkalaştığını dolaylı yoldan ifade etmektedir. Bu gerçeği, 500. gün tartışmalarına son derece sakin katılan Ecevit de *"Demirel palavracı, İnönü yardakçısı"* diye ifade etmektedir.

Bunlar hükümet olmaları halinde, Özal'ı Çankaya'dan alaşağı edeceklerini söylüyorlardı. Başbakan'ın Özal'la resmi görüşmelerinin sayısı 22'yi ve MGK toplantıları çerçevesinde görüşmelerinin sayısı da 17'yi bulmuştu. Bir köşe yazarının dile getirdiği gibi, bunlar bir yandan düşman kardeşleri oynuyorlar, diğer taraftan da kameralara, öpüşür pozlar veriyorlardı. Bari tokalaşsınlardı! Daha diplomatik olurdu!

En sonunda Özal Çankaya'dan indi! Ama onu, *"onursuzca indireceğiz"* diyenler indirmediler! Ölümü ile ardından burjuva hasımlarına da timsah gözyaşları döktürerek indi...

Hakim sınıf partileri arasında yürüyen çıkar çatışmasının 500 günlük kesitinde ortaya çıkan en ilginç gelişmelerden biri de; ANAP'ın büyük bir pişkinlikle, *"500 gün yeter!.. Üstü kalsın!"* temel şiarıyla ortaya çıkma cesaretini kendinde bulabilmesidir.

Hükümet oldukları 8 yıl boyunca, işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarının kanını emen, en azgın baskı ve sömürüyü uygulayan bu ar damarı çatlaklar, bugün muhalefete düştüklerinde işçilerin, emekçi halk yığınlarının çıkarlarını savunuyor pozlarına girmekteler! Daha dün iktidarda iken rüşvet, vurgun ve yolsuzluk batağında yüzenler, bugün muhalefette en büyük ahlak tüccarları olarak ortaya çıkmaktalar! Oysa gerçekler, muhalefetin hükümette olduğu dönemde yaptıklarının, yeniden hükümet olma durumunda da, yapacaklarının teminatı olduğunu bas bas bağırmaktadır.

Hakim sınıfların çıkar dalaşı içinde açtıkları üçkağıtlar, soyundukları roller, yaptıkları demagojiler... ve bunca gerçek, işçi sınıfına ve emekçi halk yığınlarına götürülmeli; hakim sınıf temsilcilerinin birbirlerinden hiçbir farkları olmadığı gösterilmelidir.

İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!.. *Sendikasızlaştırmak, sendikal örgütlülüğü dağıtmak ve sendikalaşmayı engellemek hedefleriyle hareket eden devlet, belediyeler ve patronlar, esas olarak işçi sınıfının birlik ve dayanışmasını dinamitlemek ve mücadelesinin önüne set çekmek istemektedirler. Ama nafile!*

İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ YIĞINLARA 500 GÜNÜN GETİRDİKLERİ ÜZERİNE...

DYP-SHP koalisyon hükümetinin 500 günlük icraatında, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar açısından herhangi bir değişikliğin olup olmadığı, vaat edilenlerle, yapılmayanların karşılaştırılması içinde açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır!

Bunun için, bunların seçim öncesindeki söyledikleriyle, hükümeti oluşturduklarında ortaya koydukları koalisyon protokolüne kısaca bir göz atmak ve laflarıyla icraatlerini karşılaştırmak gerekmektedir:

• İşçiler ve sendikal mücadele:

Seçimlerden önce, *"İşçilerin, sendikaların siyasal haklarını tam anlamıyla kullanmaları ve memurlara sendikalaşma hakkı."* SHP'nin; *"İşçi sendikalarına ILO standartları"* ile *"Özgürce toplu sözleşme, grev ve çağdaş ölçülerde yeniden düzenlenecek yürüyüş yapma, toplanma, dernek kurma hakları"* ve *"Asgari ücretin vergiden muaf"* tutulması da DYP'nin vaatleri arasında yeralıyordu!

Koalisyon protokolünde ise; *"Çalışma ve sendikalara ilişkin hükümler ILO ilkelerine uygun hale getirilecektir", "Memurları da kapsayacak biçimde tüm çalışanlara sendika kurma hakkı tanınacaktır"* gibi maddeler bulunmaktaydı!

Koalisyonun 500 günde, bu vaatlerine ilişkin neleri yaptığının doğrudan tanıkları, mücadele içindeki işçiler ve memurlar olmuştur.

Bir dizi grev, ya yasaklandı ya da ertelendi! Toplu sözleşmelerde sendika bürokratları işçileri sattılar ve yaşam standartlarının çok çok altında kalan ücret "zam"larına imza attılar. Eğer bir grev gündeme geldiyse, grevci işçiler patronlar tarafından kitlesel olarak işten atılarak "cezalandırıldı"lar. Tamamen patronların çıkarına olan taşeronlaştırma ve özelleştirme uygulamaları sonucu, yine kitlesel işten atmalar gündemdeydi. Sendikalaşmanın olmadığı bir işyerinde, bu yönde örgütleme çalışmasına giren işçiler, işten atıldılar. Sendikasızlaştırmak, sendikal örgütlülüğü dağıtmak ve sendikalaşmayı engellemek hedefleriyle hareket eden devlet, belediyeler ve patronlar, esas olarak işçi sınıfının birlik ve dayanışmasını dinamitlemek ve mücadelesinin önüne set çekmek istemektedirler. İşçiler, en doğal hakları için direndiklerinde de polis ve jandarma copu ile veya devletin –temeli "mülk" olan– yargı organlarıyla karşı karşıya geldiler.

Memurlara vaat edilen sendikal örgütlenme özgürlüğünün içi boş çıktı. Memurlar, grevli ve toplu iş sözleşmeli sendika hakkı için eylemlere giriştiklerinde –aynen mücadeleci işçilere karşı yapıldığı gibi– devletin kolluk güçlerinin copuyla, terörüyle karşı karşıya geldiler. Bizzat Demirel, memurlar için haftalık çalışma sürelerinin 45 saaten 36 saate indirilmesi önerisini reddetti. O çok farklı(!) olduğu iddia edilen SHP'den de tık çıkmadı.

500 günün sonunda, işçi sınıfı ve çalışan yığınlar açısından değişen hiçbir şey yoktur!

• İşsizlik sigortası:

DYP ve SHP, seçimler öncesinde, *"iş güvencesi"*ni de içeren *"ILO standartları"* çerçevesinde bir *"işsizlik sigortası"* uygulamasına geçeceklerini vadetmişlerdi. Bu konuda koalisyon protokolünde de şunlar tespit edilmekteydi: *"İşsizlik sigortası sistemi tesis edilecek ve aşamalı olarak uygulamasına geçilecektir."*

Koalisyon hükümetinin 500 günlük icraati süresince, taşeronlaştırma ve özelleştirmeler sonucu olarak işten atılan işçilerle; grev yaptıkları için işten atılan işçilerin sayısı 200 bini aşmış durumdadır. Resmi sayılara göre bu, her on işçiden birinin işten çıkarıldığı anlamına gelmektedir. Fakat bu, sendikalara, sigortalara kayıtlı olan işçi sayısına göre yapılan bir oranlamadır. İşçi kıyımları, kitlesel işten atmalar, bu hükümet döneminde çok daha artmıştır.

Şimdilerde sadece lafzı yeni yeni telafuz edilmeye başlamış olan bu *"işsizlik sigortası"* denen şey, gerçekte ölümle açlık sınırı arasında yaşamaktan başka bir anlama gelmemektedir. Bunu açlıktan ölmemek için her türlü sosyal güvenceden yoksun ve kaçak olarak çalışan; ve yine bu yüzden taşeron firmalarda çalışmak zorunda kalan "işsiz" işçiler ve işsizler çok iyi bilmekteler...

• İşçi sağlığı ve iş güvenliği:

Koalisyon protokolüne, *"Toplumun sağlığını korumak temel ilkedir."* diye yazanların 500 günü; facialarla –263 maden işçisinin yaşamını yitirdiği Zonguldak-Kozlu'daki "grizu faciası" nda olduğu gibi–, işçi-emekçi kıyımıyla, işkazalarıyla doludur. 500. günün dolmasına az bir süre kala, bizzat "Çalışma ve Sosyal Güvenlik"(!) Bakanı M. Moğultay'ın yaptığı açıklamalar, işçi sınıfının sağlığı ve işyerlerindeki can güvenliğinin ne durumda olduğu göstermesi bakımından önem kazanmaktadır!

"En iyimser hesaplama ile bakanlık olarak yılda ancak işyerlerinin yüzde 12'sini denetleyebiliyoruz. İşçi sağlığı ve iş güvenliği açısından Türkiye hiç iyi bir noktada değil." (Milliyet, 28.03. 93) diyen M. Moğultay, bakanlığının yaptığı araştırmaları aktarırken *"Türkiye'de her 45 dakikada bir işçi sakat kalıyor, her 1,5 saatte bir işçi yaşamını yitiriyor." (aynı yerde)* şeklinde somut sayılar da vermektedir.

By-pass'larını Amerika'larda yaptıranların da "topluma" sayıldığı bu ül-

İşçiler açısından değişen birşey yok!

Koalisyonun 500 günde, vaatlerine ilişkin neleri yaptığının doğrudan tanıkları, mücadele içindeki işçiler ve memurlar olmuştur.
Bir dizi grev, ya yasaklandı ya da ertelendi!
Toplu sözleşmelerde sendika bürokratları işçileri sattılar ve yaşam standartlarının çok çok altında kalan ücret "zam"larına imza attılar.
Eğer bir grev gündemdeyse, grevci işçiler patronlar tarafından kitlesel olarak işten atılarak "cezalandırıldı"lar.
Tamamen patronların çıkarına olan taşeronlaştırma ve özelleştirme sonucu, yine kitlesel işten atmalar gündemdeydi.

kede, işçinin sağlığına ve onun işyerlerindeki can güvenliğine verilen değer işte böyledir...

• Emeklilik ve sağlık hizmetleri:

Seçimlerden önce SHP, *"Emeklilik unutulmak olmamalı!"* diyerek emeklileri kazanmaya çalışırken, *"Yaygın, parasız sağlık hizmeti"* vaat ediyor; DYP de *"Emekli ikramiyesiyle balkon bile alamamak mı? Yoksa ev sahibi olmak mı? Bütün emekliler DYP'ye!"* çağrısı yapıyor ve "Yeşil Kart" vaadiyle, *"Yeşil Kart sahipleri, bütün hastahanelerde bedava muayene olacak, bedava tedavi görecek ve ilaçlarını bedava alacaklar."* sözü veriyordu.

Koalisyon protokolünde ise, *"Tüm vatandaşlar sigortalanacak ve hepsine tedavi olma imkanını sağlayan yeşil kart verilecektir."* denirken; emeklilik (SSK, Bağ-Kur, Emekli Sandığı...) konusunda da *"bütün vatandaşları kapsayacak şekilde hızla genişletilecek", "SSK'nın ve Bağ-Kur'un sağlık hizmetleri geliştirilip, iyileştirilecektir."* vaatlerinde bulunuluyordu.

500 günde, birkaç bin "şanslı" Yeşil Kart sahibinin dışında, *"bütün vatandaşlar"* açısından sağlık hizmetleri alanında hiçbir gelişme olmadı. Kalbinde doğuştan aort bozukluğu olan 9 aylık bir çocuğun anne ve babası, gereken ameliyat için Yeşil Kart'ın geçerli olmadığını öğrendiklerinde, Yeşil Kart uygulamasının nasıl bir balon olduğunu çok iyi gördüler. *(Bkz. Milliyet, 11.04.1994)*

Paran kadar tedavi(!), bu hükümetin de temel uygulaması oldu. Bu durumu en iyi şekilde, SSK'lı ve Bağ-Kur'lu emekliler, hastahanelerde çektiklerinden bilmektedirler. Bir çok hayati önemdeki ilacı bulmak mümkün değildir, bulunanları da satın almak çok zordur. Mart ayı ortalarında hastane fiyatlarına % 150'lere varan oranlarda ve Nisan ayı başlarında da, içinde özellikle antibiyotiklerin bulunduğu ilaç fiyatlarına % 30 civarında zam gelmiştir. Bir de bunların üstüne, "sigortalı"ların ödemeleri gerekli olan sigorta primlerine zam gelmesi beklenmektedir.

500 gün sonunda, emeklilerin durumu çok daha kötüleşmiştir. Onbinlerce emekli, 700-800 bin lira gibi gülünç emekli maaşıylarıyla yaşamaya çalışmaktadır. Dönem dönem, kurumlar veya devletçe "para bulunamadığından"(!) emekli maaşları ödenmemiştir. Ödendiğinde de çekilen ızdıraplar, maaş kuyruğunda yanı başındaki insanın ölümünü gören emekliler çok iyi bilmektedirler...

• Kadınlar:

Seçimler öncesinde, bugünün koalisyon ortakları, kadınlara bir dizi şey vaat ettiler. SHP, *"Evde, işte, her yerde özgür ve eşit kadın."* sloganıyla çıkarken, DYP, *"Çağdaş kadın hakları için bütün kadınlar DYP'ye!"* çağrısında bulunuyor ve *"Türkiye'de ilk kez ev kadınlarına sosyal sigorta."* vaat ediyordu.

Seçim propagandalarında kadınlara özel yer ayıran ortaklar, koalisyon protokolünde kadınlar için özel bir maddeye gerek görmeden, çok genel olarak *"Sosyal devlet"* ve *"Sağlık politikası"* alt başlıklarında *"tüm vatandaşlar"* kapsamında kadınlara şöyle bir değinip geçmektedirler.

500 gün sonunda ülkemizde kadınların durumunda herhangi bir değişiklik olmamış, bütün vaatler balon çıkmıştır. Bu 500 günde, kadınlar için eşitlik ve özgürlük; ev kadınlarına sosyal sigorta, vs. sadece lafta kalmıştır. Kadınlara karşı şiddet bütün yoğunluğuyla sürmektedir. Örneğin, feministlerin bir kesiminin içinde faaliyet gösterdiği "Mor Çatı Kadın Sığınağı" adlı kuruluşun "Alo Dayak" hattını arayan, şiddete maruz kalmış kadınların sayısı, son dokuz ay içinde 32 bindir. Bu sayının içinde, adı geçen "Alo Dayak" hattını tanımayanlar, aramayan, arayamayanlar yoktur. Bu korkunç sayı, ülkedeki erkek egemen sistemin özelliklerinden birini sergilemesi açısından önem taşımaktadır!

Kadınların ve özellikle emekçi kadınların sorunlarını dile getiren yapılanmaların her hareketi ise, erkek egemen düzen tarafından daha çıkışında boğulmak istenmiştir. Bütün bunları gün be gün şiddete, tecavüze, baskıya, sömürüye maruz kalan emekçi kadınlar ve örgütlenmek amacıyla biraraya geldiklerinde polisler tarafından saçlarından çekilerek yerlerde sürüdürülen, gözaltına alınan kadınlar çok iyi bilmektedirler...

• İki anahtar:

Seçim propagandasının ateşiyle esas olarak DYP'nin şişirdiği bu "uçan balon", kısa bir süre sonra patladı. SHP'nin konut sorununda vaadi, *"Herkese, her keseye konut"* şeklindeyken; DYP de, *"Hedef, her aileye 2 anahtar... Biri ev, biri otomobil için."* vaadiyle, bol keseden anahtarlar dağıtıyordu!

Koalisyon protokolünde hernekadar anahtar dağıtılmasa da, şunlar söyleniyordu:

"Konut sorununun çözümü bir yandan konut gereksiniminin karşılanması, öte yandan ekonominin canlandırılması açısından önemlidir.

... konut ihtiyacını toplumun her kesimi için çözmeye yönelik yoğun bir uygulama gerçekleştirilecektir.

Konut sorunu, kentleşme olgusu ile birlikte ve arsa-altyapı-konut bütünlüğünü gözeten bir yaklaşımla çözülecektir."

500. gün sonunda, koalisyon hükümetinin bu gibi işlerden sorumlu devlet bakanı Tansu Çiller, "iki anahtar" vaadinin ne anlama geldiğini hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek şekilde şöyle açıklıyordu: *"Bu vaat, herkese karşılıksız bir ev ve bir araba dağıtılması değil"; "uygulanacak ekonomik politikaların olumlu katkısıyla, herkesin ev ve araba alabilecek refah düzeyine yükseltilmesidir." (Hürriyet, 15.02.1993)*

Dün olduğu gibi bugün de *"refah düzeyi"* yükselenler, patronlar olmuştur. Bunun böyle olduğunu tespit etmek için fazla uğraşa gerek yoktur. Günlük gazetelerin ekonomi sayfalarında, çeşitli kuruluşların kârları yüzlerce milyarla ifade edilmektedir. Birkaç örnek verecek olursak: Koç Topluluğu'nun 92 yılı kârı *445.7 milyar lira*dır! Merkez Bankası 1992 yılında *708.5 milyar lira* kâr etmiştir! 1992 yılında Başak Sigorta *106 milyar*, Merkez Sigorta ise *43.9 milyar lira* kâr ettiler! Arçelik'in salt 1993'ün ilk üç ayındaki kârı *350 milyar lira*dır!..

"Refah düzeyi" gittikçe berbatlaşanlar ise, yine işçi sınıfı ve emekçi halk yığınları olmaktadır. Bu yüzden de, konut sorununda yapılanları en yakından tanıyanlar, gecekonduları her fırsatta başlarına yıkılan işçiler ve emekçi halk yığınlarıdır; bir maaş ya da aylıkla ev kirası ödeyip, diğer maaş, ya da aylıkla açlıklarını gidermeye çalışan emekçilerdir, memurlardır, vb... Bugün koalisyon ortaklarının yapamadıklarını üstlenen *"Gecekondu-arazi mafyası"* adıyla, işçilerin ve emekçi halk yığınlarının konut sorununu "çözer" hale gelen bir "kurum"(!) oluşmuştur! Araba anahtarı ortakların olsun, konut sorunu da bu konumdadır!

• YÖK:

"Yüksek Öğrenim Kurumu" olarak bilinen bu kurum, seçimler öncesinde koalisyon ortaklarının kaldıra-

caklarını açıkladıkları bir kurum idi. *"Özgür üniversite"* talebini seslendiren ortak-ların koalisyon protokolünde de, *"Üniversite, tüm görüş ve düşüncelerin ifadesini bulduğu bir bilim ortamıdır. Üniversitenin düşünce ve görüşlerini dışa açıklayabilmesi için demokratik tüm olanaklar sağlanacaktır."* görüşlerine yer verilmekteydi.

500. gün sonunda, YÖK yerli yerinde duruyor! Ve ne ölçülerde *"Özgür Üniversite"* hedefine ulaşıldığı, üniversitelere hangi boyutlarda *"demokratik tüm olanaklar"*ın sağlandığı, "Milli Güvenlik Kurulu"nun (MGK) YÖK'e gönderdiği direktiflerden açıkça görülmektedir! YÖK'ün nabzını sürekli olarak elinde tutan MGK, tesadüfen(!) 500'lü günlere rastlayan ve üniversiteleri uyardığı bir yazısında şu taleplerde bulunmaktadır:

"... Psikolojik Harekat Planlarında icracı unsur olarak YÖK'e verilen görevlerin icrasında sıkıntılar mevcuttur.

...

2- Üniversiteler, ülkenin milli güvenliğini ilgilendiren konularda araştırma ve yayın faaliyetinde bulunmalıdırlar. ...

...gerekirse, senato kararı ile protesto etme gibi faaliyetlerde bulunmalıdırlar.

4- Aşırı ve etnik ayırımcı grupların, üniversite bünyesinde faaliyet göstermesine, öğrencileri yönlendirmesine, idari ve akademik olarak kadrolaşmalarına müsaade edilmemelidir.

...

7- Üniversite bünyesinde meydana gelen ve genellikle aşırı mihrakların kontrolünde yapılan yemek ve ders boykotu, forum gibi kitle eylemleri, demokratik ortam gereği olarak mütalaa edilmektedir. Bu olaylara rektör, dekan, yüksekokul müdürü gibi yöneticiler yeterince müdahale etmemektedirler. Yöneticiler bu konularda duyarlı hale getirilmelidir.

8- Üniversite disiplin kurulları çalıştırılmamaktadır. Disiplini bozan ve gençliği politize ederek normal eğitim, öğretim ortamını menfi yönde etkileyen öğrenciler, disiplin kurullarınca cezalandırılmalıdırlar.

..." (Milliyet, 14.04.1993)

İşte YÖK budur! Ve YÖK'ün ne anlama geldiğini, dernekleri yasaklanan, her fırsatta polis ve jandarma tarafından coplanan mücadeleci öğrenciler; burssuz, yurtsuz olan, öğrenimini finanse etmek için, öğreniminden çok herhangi bir işte çalışmak zorunda kalan onbinlerce üniversite öğrencisi çok iyi bilmektedir...

• Ekonomik tedbirler ve enflasyon:

Ülkemizde bazı çevrelerce *"canavar"* olarak tanımlanan ve fakat kapitalist-emperyalist ekonominin ve emperyalizme bağımlı ülkelerin ekonomilerinin doğal sonuçlarından biri ve "yoldaşı" olan enflasyon üzerine de çok şey söylenmişti, seçimler öncesinde...

Örneğin DYP,

"Enflasyon, Türkiye'nin kaderi değildir.

Son 8 yılda enflasyonun % 80'lere çıkmasının nedeni, bu iktidarın yanlış ekonomi politikaları uygulamasıdır.

DYP cumhuriyet tarihimizin en büyük ve en gerçekçi ekonomi programını getiriyor...

Ve Türk halkından yalnızca 500 gün istiyor.

Hedef, enflasyonu önce % 30'lara, sonra da % 10'lara indirmek." diyordu...

Koalisyon protokolünde ise, *"Halkımızın, enflasyon ve geçim sıkıntısından kesinlikle ve en kısa süre içinde kurtarılması, ülkenin en yaşamsal sorunudur."* tespiti yapılıyor; *"Bu alanda alınacak tüm önlemler, objektif, etkin ve tutarlı olacak ve vatandaşlarımızın ekonomik ve sosyal korunması esas amacı oluşturulacaktır."* deniyordu...

Bu konuda sözü uzatmaya gerek yoktur! DYP ve ortağı SHP, *"... cumhuriyet tarihimizin en büyük ve en gerçekçi programı"*nı uygulayıp, Devlet İstatistik Enstitüsü'nün tespitlerine göre, ANAP'tan devraldıkları % 66,8' lik enflasyon oranını, % 58'e indirmişlerdir. Burada DİE'nin sayıları açık dil konuşmaktadır: Enflasyon, 500. gün sonunda % 30'lara inmemiştir!

Enflasyonun % 8,6 gerilemesinde, tarım ürünlerinin fiyatlarında fazla bir artış olmaması, KİT mal ve hizmetleri için zamların uzun süredir erteleniyor olması ve yurtdışındaki işçilerden gelen –bir açıdan bu hükümete şimdilik kaydıyla duyulan "güven"i gösteren– yüksek orandaki döviz girdileri önemli rol oynamıştır.

Ekonomiler domates-hıyar satışıyla düzenlenmediklerinden, önümüzdeki dönemde tarım ürünleri fiyatlarında ne gibi gelişmelerin olacağı şu an açık değildir. Döviz girdileri de değişkendir.

Ancak açık olan bir şey vardır: Uzun süredir ertelenen KİT mal ve hizmetlerine zam yapılması, şimdi gündemdedir!

Zamlar, kazıklamanın iki aya yayıldığı bir şekilde KİT bürokratları tarafından gündeme getirilmek istenmektedir. Taşkömürüne daha şimdiden % 5 oranında zam yapılmıştır. Beş aydır akaryakıt fiyatlarına zam yapılmamıştır. Beklenen zam oranı % 20'ler civarındadır! Şeker Fabrikaları, Çay-Kur, Et ve Balık Kurumu, TEKEL, TÜPRAŞ, TKİ, TDÇİ gibi kamu iktisadi teşekküllerinin ürünlerine uzun süredir zam yapılmamıştır.

Demirel, 500. gün nedeniyle, 14.04. 1993 tarihinde düzenlenen basın toplantısında, zamlar konusunda yöneltilen bir soru üzerine, şöyle demektedir:

"Ben size zam var der miyim? Ya da 500 gün doldu, hükümet değişecek der miyim? Bilemiyorum ne yapsak. Sizi mahcup etmesek mi? Bu suali sevmedim. Tasarlanmış birşey yok. KİT' lerin gelir gider durumlarına bakacağız." (Hürriyet, 15.04.1993)

Zamlar gelecektir... Bu durum işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarına, şimdilik(!) kemerlerinde birkaç delik daha açmaktan başka bir çıkış yolu bırakmamaktadır! Enflasyonu indirdik diyenlerin, yaptıkları, yapacakları da bu olmuştur!

• Demokrasi, hukuk devleti, konuşan Türkiye, yeni bir Türkiye, vs.:

Seçimler öncesinde, bu konularda SHP *"Eksiksiz ve yasaksız bir demokrasi."* ve DYP de *"Avrupa'da ne varsa Türkiye'de de o olacak."* vaatlerini dile getiriyorlardı...

Koalisyonu oluşturdukları zaman üzerinde anlaştıkları "Demokratikleşme paketi"nde de bir dizi vaadin yanında şunlar da yer almaktaydı:

- *"1982 Anayasası ... ülkemizin demokratik gelişmesi önünde çok önemli bir engel olarak durmaktadır. ... anayasayı hem biçim ve hem de içerik olarak yeni baştan yapmalı ..."*

(Aynen durmaktadır!)

- *"...cumhurbaşkanlığı kurumu par lamenter sistemin gerekleriyle uyumlu bir konuma kavuşturulacaktır."*

("Rahmetli" olmasaydı, aynen duracaktı!)

- *"... YÖK sistemi kaldırılacak ..."*

(Aynen durmaktadır!)

- *"Radyo ve televizyon yayınları üzerindeki devlet tekelinin kalkması bir an önce gerçekleştirilecektir."*

(500. güne yakın bütün özel radyolar ve TC sınırları içinde yayın yapan özel televizyonlar yasaklanmıştır!)

• *"Basın özgürlüğü yurttaşların gerçekleri öğrenme ve doğru haber alma hakkı güvence altına alınacaktır."*

(Gerçekleri öğretme ve doğru haber vermenin bedeli, toplatma ve yasaklamaların yanı sıra, örneğin kitaplara kesilen 1 ile 1,5 milyar liraya varan cezalarla ödetilmektedir!)

• *"Gözaltı süreleri kısaltılacaktır."*

(Kısalmamıştır, çünkü polisin keyfine bırakılmıştır!)

• *"Karakollar korkulan yer olmaktan çıkarılarak «şeffaflığı» sağlanacaktır."*

(Sistematik işkence, devlet politikasıdır! Ötesinde kaybolan insanlar, "faili meçhul" cinayetler gündemdedir!)

• *"Sıkıyönetim ve olağanüstü hal yasaları ... hukuk devleti ilkesi ve hukukun üstünlüğü ile temel hak ve özgürlüklerin özüne dokunulmayacağı evrensel kuralı ışığında gözden geçilerek gerekli düzeltmeler yapılacaktır."*

(Gerekli düzeltmelerden anlaşılan, eğer olağanüstü halin belli periyodlarla uzatılması ise, bu yapılmaktadır!)

• *"Toplantı ve gösteri yürüyüşü ve dernek kurma hakkı: ... bu hakların vatandaşlar tarafından kullanılabilmesini rahatlatacak yasal değişiklikler gerçekleştirilecektir."*

(Bu haklara ilişkin olarak, sadece 1 Mayıs yasaklarını ve faşist devletin Newroz katliamlarını anımsatmakla yetiniyoruz!)

• *"Sürgün ve sansür ile ilgili düzenlemeler yürürlükten kaldırılacaktır."*

(Aynen durmaktadırlar ve zorunlu göç gündemdedir!)

• *"Yurttaşlarımızın etnik, kültürel ve dile ilişkin kimlik özelliklerinin özgürce ifadesinde, korunmasında ve geliştirilmesinde karşılaştıkları yasal ve fiili eksiklik, engel ve sınırlamalar, ... ulusal bütünlük içinde giderilecektir."*

(Türk olmayan ulus ve milliyetler üzerinde milli zulüm politikası, devlet politikasıdır. Gündemde tutulan ise, azgın büyük Türk şovenizmi, ezen ulus milliyetçiliği, işgalcilik ve emperyalist yayılmacılıktır! Çekiç Güç'e üslük yapmaktır!!!)

Tüm bu sayılanlar ve daha fazlası, DYP-SHP hükümetinin *"yeni"*, *"açık"*, *"katılımcı"*, *"eksiksiz"*, *"yasaksız"*, *çağdaş"*, *vb.* sıfatlarla tanımladığı "demokrasi"nin vazgeçilmez unsurları olmuştur. Yeni bir Türkiye ve yasaksız demokrasinin manzarası da böyledir...

• Patronlar ve koalisyon:

Koalisyon hükümetinin 500 günü patronlara yaramıştır. Ama onların gözü hiçbir zaman doymadığından, daha fazlasını istemektedirler. Bu bağlamda "Türk Sanayici ve İşadamları Derneği" (TÜSİAD) ile "Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu"nun (TİSK) görüşlerine yer vermek gerekmektedir.

TÜSİAD başkanı Halis Komili, 500. gün değerlendirmeleri bağlamında, koalisyonun dış politika ve "terör" konusunda önemli adımlar attığını, ancak aynı dinamizmi ekonomi alanında gösteremediğini belirtirken, sözlerine şunları da eklemektedir:

"500 gün, hükümetin icraatında varmak istediği ara hedefler için kendine saptadığı bir etaptır. ... Hükümetin önünde ülkenin gerek duyduğu atılımları gerçekleştirmek için hala yeterli zamanı vardır. ... TÜSİAD olarak, bugüne kadar hükümetin ekonomi politikalarının toplumun çıkarlarına (Siz, kendi çıkarlarına okuyun! /BN) *uygun görmediğimiz yönlerini gereken yerde ve zamanda eleştirdik, önerilerimizi getirdik. Gidişat hakkında uyarılarımızı, olumlu olumsuz görüşlerimizi 500 günlük süreye ve başka sürelere bağlı kalmadan bildirmeyi bundan sonra da sürdüreceğiz." (Hürriyet ve Milliyet, 06.04.1993)*

TİSK başkanı Refik Baydur ise, 500. gün değerlendirmesini şöyle yapmaktadır:

"Biz burada ne olursa olsun saygılı olmak, yanlışları anlatarak engellemek zorundayız. ... Olaylara hakimiyet için ilk 500 gün yeterli değil, Ancak ikinci 500 gün için ümit var. ... Türkiye, dünya şartlarına rağmen, yükünü sanayinin sırtladığı bir potansiyelle büyüyor. Güneydoğu'da iç huzuru sarsan olaylar karşısında hükümet üstün bir performansla doğrulara yönelmiştir. İç politikada başarılı olan hükümetin kararlı tutumu karşısında PKK'nın önce başı, sonra ayakları çözüldü.

Koalisyon hükümetini oluşturan sağ ve sol partiler memleket yararları için bir araya geldi ve bu sonucu getirdi. Türkiye'nin itibarı hızla artmaktadır. Bu konuda koalisyon hükümeti 1983 yılında başlatılan hareketi başarıyla sürdürmüştür." (Milliyet, 10.04.1993)

Patronların böylesi değerlendirmelerinden cesaret alan Başbakan Demirel'e göre ise, koalisyonun işbaşına gelişinin 500. gününde durum şöyledir:

"-Türkiye'ye istikrar getirdik.

-Hukuk dışında hiçbir hareketimiz yoktur.

-Demokrasi bütün kurum ve kurallarıyla mevcuttur, eksikler tamamlanacaktır.

-Alıp da kötüleştirdiğimiz hiç bir şey yoktur.

-Bugün dünden iyidir, yarın bugünden iyi olacaktır.

-Meclis kürsüsü, sokaklar, meydanlar, basın, zihinler ve vicdanlar hürdür." (Milliyet, 16.04.1993

Yıllık kârları yüz milyarlarla ifade edilen faşist Türk hakim sınıfları ile onların hükümetteki bugünkü temsilci ve sözcüleri arasında, 500 günlük icraatın değerlendirilmesi bağlamında büyük uyumluluklar vardır.

Hakim sınıfların çıkarları açısından ele alındığında, koalisyon hükümeti ilk 500 günü için geçer not almıştır ve patronlar ikinci 500 güne ceplerini daha fazla doldurmanın ümitleriyle girerken, hükümetten derslerini daha iyi yapmasını talep etmektedirler...

ESKİ HAMAM ESKİ TAS!

DYP-SHP koalisyonunun işbaşına gelişinin 500. günü bağlamında belli çerçevede tutmaya çalıştığımız noktalar, işçi sınıfı ve emekçi halk yığınları açısından değişen hiçbir şeyin olmadığını çok açık bir şekilde göstermektedir. Bu gerçek, –işçi sınıfı ve emekçi yığınlar bunlara başkaldırmadığı, bunların faşist düzenlerini örgütlü, silahlı güçleriyle paramparça etmediği sürece ve ölçüde– 500 gün değil, 5 yıl da geçse aynı kalacaktır!

Bugüne kadar hiçbir düzen partisi, işçi sınıfının; köylülerin, Türk olmayan milliyetlerin ve ezilen Kürt ulusunun; ezilen kadınların hiçbir temel sorununa çözüm getirmemiştir. Tam tersine hepsinin de ortak paydası; zam, zulüm, işkence, olağanüstü hal, sıkıyönetim, şovenizm, milli baskı siyaseti, erkek sovenizmi, emperyalizme uşaklık, askeri saldırganlık, yayılmacılık... kısacası faşizm olmuştur!

Oysa bugün alternatifler kendini, "YA BARBARLIK YA SOSYALİZM!", "YA FAŞİZM, YA DEVRİM!" şiarlarında olduğu gibi açıkça dayatmaktadır.

Bu bilinçle bugünün görevlerine sıkıca sarılmalı; güllerin açacağı ve tüm dertlerin biteceği sosyalist toplum için demokratik halk devrimi mücadelesini bir adım daha ileri götürmeliyiz!

500 GÜN YETER... 70 YILLIK FAŞİST TÜRKİYE CUMHURİYETİ'NE DE YETER!

İŞÇİ SINIFINA ve EMEKÇİ HALK YIĞINLARINA, BURJUVAZİNİN ŞU YA DA BU HÜKÜMETİ DEĞİL; İŞÇİLERİN - KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ-DEMOKRATİK HÜKÜMETİ GEREKLİ!

23 Nisan 1993 ●

"Kızıl Sendikalar Enternasyonali"nin (KSE) deneyim ve derslerinden öğrenelim!
– XIII –

KIZIL Sendikalar Enternasyonali Beşinci Kongresi, 15-16 Ağustos 1930 tarihleri arasında Moskova'da toplanır. Beşinci Kongre'de şu kararlar alınır:

1) Kızıl Sendikalar Enternasyonali Merkez Konseyi Raporu Üzerine Karar,

2) Losowski ve Heckert Yoldaşların Konuşmaları Üzerine Tezler,

3) Sovyetler Birliği Sendikalarının Sosyalist İktisattaki Rolü,

4) Devrimci Sendika Hareketinin Örgütsel Sorunları,

5) Kızıl Sendikalar Enternasyonali Taraftarlarının Sosyal Sigorta Uğruna Savaşımdaki Görevleri Üzerine,

6) Enternasyonal Kızıl Yardım Üzerine Karar,

7) İngiliz Azınlık Hareketinin Durumu ve Görevleri Üzerine Karar,

8) Çekoslovakya'da Kızıl Sendikaların Görevleri Üzerine Karar,

9) Sömürge ve Yarı-Sömürge Ülkelerde Kızıl Sendikalar Enternasyonali Taraftarlarının Görevleri Üzerine,

10) Japonya'da Devrimci Sendika Hareketinin Görevleri Üzerine Karar,

11) Çin'de Devrimci Sendika Hareketinin Görevleri Üzerine Karar,

12) Kore'de Devrimci Sendika Hareketinin Görevleri Üzerine Karar,

13) Zenciler Arasında Çalışma Üzerine Karar,

14) İtalyan Genel İşçi Konfederasyonunun Kızıl Sendikalar Enternasyonaline Katılmasının Onaylanması,

15) Sacco ve Vanzetti'nin İdam Edilmelerinin Yıldönümü Üzerine Karar.

Merkez Konsey Raporu, Kızıl Sendikalar Enternasyonali Beşinci Kongresi tarafından onaylanır. Genelde başarılı bir çalışma döneminin yaşanmış olmasına değinilirken, bazı kaçırılan fırsatlara, yanlışlıklara ve yerine getirilmesi gereken görevlere değinilir.

Örneğin *"Devrimci Sendika Hareketinin en önemli uluslararası görevinin -büyük grev savaşımlarının enternasyonalleştirilmesinin" ("Kızıl Sendikalar Enternasyonali Beşinci Kongre Protokolü", Cilt 1, sayfa 512, Kızıl Sendikalar Enternasyonali Yayınevi, Moskova, Almancası; Führer Yayınevi Berlin 1930)* doğru bir biçimde gerçekleştirilmediği, bu yönde adımların güçlendirilmesi için gerekli bir araç olan, çeşitli ülkelerdeki büyük grev savaşımlarına mali yardımda bulunacak uluslararası bir *"Savaşım ve Dayanışma Fonu"* kurulması gerekliliği belirtilir.

Raporda dikkat çekilen diğer bazı noktalar:

• Emekçi kadınların ve gençliğin devrimci savaşıma çekilmesinin artırılması, bu amaç için "İşçi Kadınlar Uluslararası Komitesi" ile "Gençlik Sekreterliği"nin güçlendirilmesi,

• Amerika ve Afrika kıtasında yaşayan siyah derili işçiler arasında sistemli politik ve örgütsel çalışma yapılması, onların sınıf sendikalarına katılımının sağlanması, beyaz şovenizminin en küçük izlerine karşı kararlı savaşım verilmesi, "Zenci-İşçiler Uluslararası Komitesi"nin faaliyetlerinin geliştirilmesi,

• Devrimci sendikaların yeni kadrolarının eğitimi ve geliştirilmesi için daha fazla sistemli çabanın yürütülmesi,

• Sendika ve işletme basınının daha da yaygınlaştırılması ve geliştirilmesi noktalarıdır. *(Bkz. age, sayfa 513)*

Bu konular da ilerdeki faaliyetler için önemli görüldüğünden özel tezler ortaya konulur ve kararlar alınır.

"Losowsky ve Heckert Yoldaşların Konuşmaları Üzerine Tezler" başlığını taşıyan bölümde, uluslararası ekonomik, siyasi durum ve gelişmeler ortaya konulur ve özet olarak şu olgular öne çıkarılır:

"Uluslararası durum şu olgular tarafından karakterize edilmektedir:

a) Gelişen yayılan ekonomik kriz ve kapitalizmin büyüyen zıtlıkları ile,

b) SSCB'de sosyalist inşanın atılgan yükselişi ile,

c) Kapitalist ülkelerde işçi hareketinin devrimci atılımının büyümesi ve sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde bir dizi büyük devrimci hareketler ile." (age, sayfa 516)

Gelişen ekonomik krizin kapitalistler açısından sonuçlarını azaltmak, kri zin yükünü işçilerin ve emekçilerin sırtına yüklemek için her alanda işçi sınıfına ve haklarına saldırı sürdürülür. Bu saldırının en önemli alanlarından birisi, siyasi iktidarın, reformist hainlerin yardımı ve aktif katılımı ile militaristleştirilmesi ve içfaşistleştirilmesidir. Devlet iktidarının daha da gericileştirilmesine paralel olarak, sağ ve sol türü ile *"Kapitalist devletin örgütsel bir parçası" (age, sayfa 521)* olan uluslararası reformizm, *"reformist sendikaların ülke merkezlerini faşistleştirmeyi" (agy)* daha da artırmıştır.

Büyüyen ve derinleşen krizin, sermayenin saldırılarının artması sonucunda, tüm dünyada işçi hareketi muazzam bir gelişme ve atılım gösterir. Yepyeni işçi sınıfı tabakaları, işsizler, genç ve kadın işçiler, göçmen işçiler büyük yığınlar halinde savaşıma, özellikle de iktisadi savaşıma katılırlar. Büyük yığınsal grevlerin yanı sıra, küçük işletmelerde yapılan grev, işgal eylemlerinin sayısında görülmedik bir artış olur.

İktisadi kriz dönemlerinde başarılı grev geliştirme ve sonuçlandırmanın olmayacağını, bu tür durumlarda proletaryanın savaşım ruhunun kalmayacağını iddia eden reformist yalanlar, pratik tarafından bir kez daha yalanlanır.

İşçi kitlelerinin gelişen savaşımı, genel geçerliliğe sahip olan ve bu gün de gözönünde bulundurulması gereken birçok deneyimi de bir kez daha gösterir.

"1) Hem zaman, yoğunluk, hem de savaşıma katılan kitlelerin devrimci temposu, talepleri, ülkeden ülkeye, her bir ülkede bir sanayi dalından, diğer bir sanayi dalına değişiklik göstermektedir. İşçi sınıfı hareketi ve şavaşımı eşitsiz gelişmektedir.

2) İşçi sınıfının çeşitli katmanlarının savaşıma katılım zamanı, yoğunluğu ve temposu da eşitsiz gelişmektedir.

3) Bazı ülkelerde, örneğin Çin'de, Hindistan'da işçi sınıfının savaşımı devrimci durumun olduğu bir ortamda gelişirken, diğer birçok ülkede halen devrimci durumun olmadığı ama o yönde geliştiği şartlarda yükselmektedir.

4) Sermayedarların ve sendika bürokratlarının kullandıkları taktikler farklı ülkelerde, farklı sanayi dallarında ve farklı zamanlarda değişiklikler göstermektedir. Örneğin, sosyal-faşistler grevi reddettikleri zaman, her türlü etkilerini yitirecekleri anlarda "işçileri" grev ateşinden kurtarmak için, başla-

yan grevin başına geçmekte ve hemen yenilgi hattına yönelmektedirler." (age, sayfa 525)

Komünist partiler ve devrimci sendikalar, Komünist Enternasyonal ve Kızıl Sendikalar Enternasyonali önderliği altında iktisadi savaşların her alanına girmekte, büyük bir özveri ve siyasi perspektif ile ekonomik savaşımların başarılı olarak geliştirilmesini ve devrimcileştirilmesini sağlamaktadırlar. O günkü dönemde komünist partilerin ve devrimci sendikaların içinde yer almadığı, yer yer önderlik etmediği hiçbir büyük önemli iktisadi çalışma yoktur. Komünist partilerin ve devrimci sendikaların genelde olumlu, devrimci, özverili çabalarının yanı sıra, bazı eksiklikler, zayıflıklar da bulunmaktadır.

Kızıl Sendikalar Enternasyonali saflarında sistemli mücadele ile grev korkusu önemli ölçüde yıkılmış, grevlerin bağımsız yürütülmesi ve örgütlenmesi bilinci daha etkin bir biçimde yerleştirilmiş, örgütsüzlerin savaşıma sokulması daha ciddi ele alınmış, reformist, sosyal-faşist sendikaların direnci ve grev kırıcısı rolü birçok durumda kırılmış, sendika legalizminin dışına çıkılmış, sağ oportünizme ve sol sekterliğe karşı ideolojik ve örgütsel açıdan savaşım yürütülmüştür.

Bu başarılar, tezlerde *"ilk adımlar"* olarak vurgulanır ve halen var olan eksikliklere ve zayıflıklara dikkat çekilir. Bunlar, *"savunma düzeninde" (age sayfa 526)* savaşıma yaklaşım, *"gelişmeye ayak uyduramama", "iktisadi savaşımların örgütsel hazırlığının ihmal edilmesi", "reformistlerin grev kırıcısı manevralarına karşı savaşımın esnek"* olmaması, *"dayanışma hareketinin yetersiz geliştirilmesi"* vb.'dir. *(Bkz. age, sayfa 526)*

Ekonomik savaşımların nasıl devrimcileştirileceği sorununa bu kongrede yeniden önem verilerek durulur ve bazı temel çıkış noktalarının altı bir kez daha çizilir.

Önce, iktisadi taleplerin, savaşımların küçümsenmesi tavrının, ne adına yapılırsa yapılsın yanlış olduğu söylenir. Kısmi taleplerle genel proleter taleplerin ilişkisi şöyle konulur:

"Kızıl Sendikalar Enternasyonali taraftarlarının görevi, kitleleri ekonomik savaşımların süreci içerisinde, dolaysız ekonomik taleplerin genel proleter sınıf talepleri ile giderek daha ileri giden birliğinin gerekliliği bilinciyle, başlangıçta ileri sürülen talepleri en küçük bir biçimde bile zayflatmadan, eğitmektir." (age, sayfa 527)

"Savaşıma başlama sorunu somut şartlara uygun olarak grev öncesinde tüm yönleri ile gözden geçirilmelidir." (age, sayfa 528)

"Grev taleplerinin genişletilmesi yolunda, işletmedeki proleter sınıf savaşımının sınırsız hakkının savunulmasını ilgilendiren tüm talepler, genellikle doğrudan savaşım durumunun kendisinden ortaya çıkmaktadır." (agy)

"Dayanışma grevi, tek tek grev hareketlerinin bilinçli sınıf savaşımına geliştirilmesi için en önemli biçimlerden birisidir." (agy)

"Doğru siyasi sloganların iktisadi savaşımlarla bağı içerisinde ileri sürülmesi, onlara «sınıfa karşı sınıf» gerçek sınıf savaşımı karakterini vermek için en uygun biçimdir." (agy)

"Ekonomik savaşımların devrimcileştirilmesi, ister ekonomik isterse de politik olsun, grevin daha iyi örgütlendirilmesi olmaksızın ilerletilemez." (age, sayfa 529)

"Ekonomik savaşımların devrimcileştirilmesi, devrimci sendikaların güçlendirilmesi olmaksızın mümkün değildir." (age, sayfa 530)

Tezlerde bir kez daha uluslararası sendikal hareketin birliğinin önemine değinilir ve bu birliğin *"sınıf savaşımı temelinde"* olması gerektiği vurgulanır.

"Sovyetler Birliği Sendikalarının Sosyalist İktisattaki Rolü" başlıklı kararda, Sovyet sendikalarının faaliyet şartları ve amaçlarının kapitalist ülkelerdeki sendikalardan tamemen değişik olduğu, tüm Sovyet toplumunun en önemli görevi olan *"Sosyalist bir toplum yaratmak"* hedefinin Sovyet sendikalarının da en önemli görevi olduğu, *"kimin kimi yeneceği"* savaşımına sendikaların aktif olarak katıldığı, sosyalist inşa süreci içerisinde Sovyetler Birliği işçi sınıfının şimdiden her alanda yaşam ve çalışma şartlarının iyileştiği tespit edilir.

Sovyet sendikalarının bu sosyalist yeniden inşa faaliyetlerinde, içindeki (Tomsky gibi) sağcıları atarak daha başarılı olarak yürüdüğü belirtilir.

"Devrimci Sendika Hareketinin Örgütsel Görevleri" başlıklı kararda, Kızıl Sendikalar Enternasyonali Dördüncü Kongresi tarafından tespit edilen, *"Devrimci Sendika Hareketinin faaliyetinin en zayıf yönü hiç şüphesiz örgütsel çalışmadır"* olgu tespitinin bazı ilerlemelere rağmen halen *"bugüne kadar tüm geçerliliğini koruduğu", (age, sayfa 312)* bu eksikliğin *"devrimci sendikaların işletme temelinde yeniden örgütlenmesi ve çalışma metodlarının değiştirilmesi olmaksızın" (sayfa 313)* giderilemeyeceği, öncelikle değiştirilmesi gereken metodların;

"1- Reformizme karşı savaşım metodlarının,

2- aşağıdan birlik cephesi taktiğinin kullanılması metodlarının,

3- kadro sorununun,

4- devrimci sendikaların ve sendika muhalefetinin işletme temelinde yeniden örgütlenmesi" (agy) gerektiği vurgulanır.

İşçi sınıfının özel tabakalarına (kadın işçilere, genç işçilere, işsizlere) özel çaba gösterilmesi ve bu tabakalara yönelik çalışmanın başarılı olarak yürütülmesi amacıyla özel organlar ve özel komisyonların kurulması istenir. *"Ayrıca devrimci sendika hareketinin bütün organlarında kadın ve genç işçiler temsil edilmelidirler" (age, Cilt II, sayfa 316)* talebi ileri sürülür.

Göçmen işçiler sorununa, kararda önemli bir yer verilir. Bu sorun, emperyalist ülkelerin birçoğunda güncel ve milyonlarca yabancı işçinin geleceğini belirleyen bir ağırlıkta bugün de yaşanmaktadır. Bu sorunun doğru olarak ele alınması amacıyla Kızıl Sendikalar Enternasyonali Beşinci Kongresi çıkış noktası olarak, *"yerli ve yabancı işçilerin ortak savaşımını" (age, sayfa 330)* temel alır. Fakat yabancı işçilere yönelik, özel talep, organlar ve çalışmaların gerekli olduğunu unutmaz. Bu işçilere yönelik olarak yerli işçilerle tam hak eşitliği uğruna mücadele talebini yükseltir. Yabancı işçiler arasında devrimci kadroların yetiştirilmesi amacıyla özel kursların ve konferansların yapılmasını ister. *"Yabancı işçilere karşı olan şovenist akımlara karşı savaşımın yetersiz derecede geliştirildiğine" (agy)* dikkat çeker.

Kızıl Sendikalar Enternasyonali Üçüncü ve Dördüncü Kongreleri tarafından karar altına alınan ve fakat Beşinci Kongreye kadar kurulması gerçekleştirilmeyen *"Göçmenler Bürosu"*nun en kısa zamanda kurulmasını Yürütme Kuruluna bir direktif olarak verir.

Kararda üzerinde durulan bir başka örgütsel alan *"Uluslararası Sanayi Komitesi"*dir. Bu komite, Kızıl Sendikalar Enternasyonali tarafından, sanayi ilkesine göre örgütlenmenin geliştirilmesi ve işçi ve sendika hareketinin bu ilkeye göre örgütlendirilmesi amacıyla özel bir organ olarak kurulur. Kongre bu organın ve yayın faaliyetinin, kadro gücünün vb. geliştirilmesini ve güçlendirilmesini gerekli görür.

İllegal ilişkilerin bulunduğu ülkelerde sendika çalışması, birçok ülkede faşizmin iktidara gelmesi ve birçoğunda da faşistleşmenin hızla büyümesi sonucunda büyük bir önem kazanır. Bu nedenden dolayı Beşinci Kongre bu gibi ülkelerde illegal sendika çalışmasının temellerini yeniden açıklamayı yararlı görür bunlardan en önemlileri olarak şunlar sıralanır:

"1) İllegal birliklerin temel alt örgütü, işletmedeki kızıl birliklere bağlı tüm üyelerin içinde yer aldığı işletme

grubudur. İşletme grubunun başında illegal bir yönetim (bir örgütleyici ya da üç kişilik bir yönetim) bulunur. İllegal birliklerin işletme örgütlerinin yönetici organları çevresinde aktif sendika üyeleri birleşirler. Yeraltı yönetiminin ve aktivistlerin en önemli görevi, sözkonusu işletmenin mümkün olan en geniş işçi yığınlarının aktif sendika çalışmasına çekilmesidir.

2) İşletmelerdeki işçi yığınlarının daha iyi kucaklanması amacıyla illegal birlikler çeşitli türlerde işletmedeki legal, yarı-legal ve açık olarak var olan yardımcı örgütlere dayanırlar. ...

3) Devrimci temsilciler ve özellikle de çeşitli savaşım komisyonları en büyük öneme sahiptirler. Polis ve faşist yasaklarının tüm sistemini yarmak için bu komisyonlar en iyi araç olabilirler.

4) İllegal sığınağı terketmek, legal ve açık varlığını yeniden başlatmak için, illegal birlikler sürekli olarak savaşım yürütmelidirler. ...

5) İçlerinde büyük kitle çalışması geliştirmek için, illegal olarak var olan sendikaların yanı sıra reformist, faşist, hıristiyan ve diğer sendikaları ya da diğer legal kitle örgütleri legal imkanlar olarak kullanılmalıdırlar. ...

6) Polis ilişkileri (polis baskıları / BN) *sonucunda illegal sendikalar tam olarak sendika demokrasisini uygulayacak durumda değildirler. ...*

7) İllegal bir sendika hareketinin olduğu ülkelerde illegal sendika basını ve özellikle de illegal işletme gazeteleri en büyük öneme sahiptirler." (age, sayfa 338-339)

"Kızıl Sendikalar Enternasyonali Taraftarlarının Sosyal Sigorta Uğruna Savaşımdaki Görevleri Üzerine" başlıklı kararda, Kızıl Sendikalar Enternasyonali Üçüncü ve Dördüncü Kongre kararlarına rağmen devrimci sendikalar taraftarlarının sosyal sigorta sorununu önemsemedikleri, bu yönde özel bir savaşım başlatmadıkları özeleştirel olarak tespit edilir. Bu noktadaki hatanın bir an önce giderilmesi için, tüm Kızıl Sendikalar Enternasyonali taraftarlarının önüne sosyal sigorta hakkının elde edilmesi uğruna çok yönlü bir savaşım geliştirilmesi ve bu savaşımın başına geçilmesi gerekliliği vurgulanır. Bu yönde maddeler halinde alınan kararlar şunlardır:

"1) Birleşik sosyal sigorta. Bütün işçiler, bunların arasında kır işçileri, ayrıca hizmetliler ve küçük zanaatçılar aile üyeleri ile birlikte her türlü sosyal zarara karşı sigortalı olmalıdırlar (İşsizlik, hastalıklar, meslek hastalıkları, malullük, kazalar, annelik, dul ve yetimlik durumu, ihtiyarlık).

2) Yalnızca sigortalıların kendi elindeki sosyal sigorta kurumlarının ortak bir yönetimi. Sigortalılar sosyal sigortanın yürütme organını kendileri seçmelidirler. Devletin ve işverenlerin sosyal sigorta organlarının yürütme meselelerine her türlü müdahale hakkı reddedilmelidir.

3) Sosyal sigorta işçilere her halükarda işsizlikte, tam ücret yüksekliğinde, işsizliğin tüm süresi boyunca ve bekleme süresi olmaksızın ödeme yapmalıdır. Sosyal sigortanın tüm giderleri işverenler ve devlet tarafından üstlenilmelidir. Hiçbir biçimde bu giderlerin proletaryaya yükletilmesine izin verilemez (ücretin düşürülmesi, işgününün uzatılması vb.).

4) Bazı ülkelerde bulunan sosyal sigorta, söz konusu ülkelerde çalışan yabancı işçiler için ve bu ülkenin sömürgelerinde de geçerli olmalıdır." (age, sayfa 340-341)

Beşinci Kongre sosyal sigorta alanları içerisinde işsizlik sigortası talebini, en geniş yığınların sorunu olduğu ve işverenler ve devletle savaşımda en acil ihtiyaçlardan birisine değindiğinden merkezi bir görev olarak değerlendirir.

15. karar maddesi dışında (bu maddede ABD işçi sınıfının önde gelen savaşçılarından Sacco ve Vanzetti'nin idam edilmeleri olgusuyla kendini gösteren beyaz burjuva terörüne karşı devrimci savaşımı geliştirme çağrısı yapılır) diğer karar maddelerinin çoğunluğunda birçok emperyalist, kapitalist, bağımlı ve sömürge ülkelerdeki işçi ve sendikal hareketin somut durumu ve özel görevleri konusunda tespitler yapılır.

"Zenciler Arasında Çalışma Üzerine Karar"da, uluslararası işçi sınıfının en ağır kölelik koşullarında yaşamak zorunda bırakılan, aynı zamanda ırkçı baskının zincirlerine bağlanmış bu işçi sınıfı tabakası üzerine Kızıl Sendikalar Enternasyonali taraftarlarının acil görevlerine değinilir. Zenci işçiler arasında çok yönlü ve derinliğine bir faaliyet geliştirilmesi istenir. Burjuvazinin *"böl ve yönet"* taktiğine karşı, zenci işçilerin beyaz işçilerle ortak sınıf örgütlerinde örgütlendirilmesi, ama bunun kanunen yasak olduğu ülkelerde, ortak sınıf örgütleri (sendikalar) talebi uğruna mücadele yürüterek ayrı siyah işçiler sendikaları kurulması siyaseti ortaya konulur.

Beşinci Kongre kararları, bugün de öğrenilmesi gereken, birçok noktada bugünkü sınıf mücadelesi açısından da "güncel" olan kararlardır.

Örneğin "sosyal sigorta" konusunda temel pozisyonlarını aktardığımız kararlar, bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan'da emekçiler için sosyal güvenliğin en alt düzeyde olduğu ortamda, öğretici ve yol göstericidir.

20 Nisan 1993 ●

V. Kongre...

Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin V. Kongre kararlarının yeraldığı "Führer" isimli yayının kapağı... V. Kongre kararları, bugün de öğrenilmesi gereken, birçok noktada bugünkü sınıf mücadelesi açısından da "güncel" olan kararlardır.

8 Mart'93:

KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN

Xelasiye jina ne sibe, vega! Kadının kurtuluşu yarın değil, şimdi!

8 Mart işçi ve emekçi kadınların hakları ve kurtuluşları için mücadele günüdür ve bu 8 Martlarda her açıdan belirgin olmalıdır. Görev, işçi ve emekçi kadın kitlelerinin kendi davalarına kendilerinin sahip çıkmalarını sağlamaktır. Elbette sadece 8 Mart'larda değil, bütün mücadele alanlarında ve her zaman!

BÜTÜN dünyada emperyalizmin, ırkçılık-faşizm ve gerici savaşlarla dünya gericiliğinin saldırıda bulunduğu koşullarda bir 8 Mart'ı daha geride bıraktık.

Emperyalizmin ve dünya gericiliğinin genel olarak bütün ezilen ve sömürülenlere karşı yönelen saldırılarının, özelde proleter ve emekçi kadın kitlelerini, boyutları çok daha değişik bir biçimde vurduğu bilinciyle ve bunun somut teşhiri temelinde Bolşevikler, bu yılki 8 Mart'ta *"Emperyalizme, Faşizme, Erkek Egemenliğine ve Irkçılığa Karşı Emekçi Kadınların Mücadele Günü"* merkezi şiarını yükselttiler ve bulundukları her alanda 8 Mart'ın kadınların nihai kurtuluşu için, baskısız ve sömürüsüz bir dünya için sınıf mücadelesi geleneğine sahip çıkarak devrimci bir tarzda kutlanması için çaba gösterdiler.

Olanakların elverdiği yerde kendi inisiyatiflerinde ve/veya diğer devrimci grup ve örgütlerle birlikte eylem ve etkinlikler örgütlediler ve ayrıca kendilerinin dışında gerçekleşen çeşitli eylem ve etkinliklere güçleri ve siyasi anlayışları temelinde müdahale etmeye çalıştılar.

TÜRKİYE– KUZEY KÜRDİSTAN'DA FAŞİZMİN GÖLGESİNDE BİR 8 MART DAHA!

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da kemalistlerden tutun, hakim sınıfların kadın kollarına, dinci faşistlerin etkisindeki kadınlardan tutun feministlere değin geniş bir yelpaze, her biri kendi anlayışı doğrultusunda 8 Mart'a sahip çıkmaya çalıştı.

Faşist Türk hakim sınıfları "Dünya Kadınlar Günü" şeklinde içini boşaltarak sahiplendikleri 8 Mart'ta medyalar aracılığıyla gene bol bol kendi şövenist-faşist propagandalarını yaptılar, uzun uzadıya "Türk kadınlarının" eşitliğinden, haklarından, erdemlerinden vb. dem vurdular.

Kürdistan'da, Somali'de işgal ordusu konumlarıyla cinsel taciz ve tecavüzü uygulatanlar, 1993 8 Mart'ının odak noktasına Bosna-Hersek'teki vahşet ve tecavüzleri oturttular, 8 Mart'ı "yas günü" ilan ettiler ve sahtekarlıklarını bir kez daha sergilediler, görmesini bilen gözlere...

Türk faşist hakim sınıfların siyasi

8 Mart'93... *Türkiye-Kuzey Kürdistan'da faşizmin gölgesinde bir 8 Mart daha... İstanbul valiliğe doğru sessiz yürüyüşe geçen topluluğa resmi ve sivil polisler saldırdılar. Direnen kadınlar coplandı, saçlarından çekilerek sürüklendi, gözaltına alındı...*

temsilcileri *"Türk kadınlarının günü"*-nü kutlama yarışına girerken, 8 Mart'ın devrimci geleneğine uygun bir şekilde kutlanması doğrultusundaki her türlü girişimi faşist yasaları ve güvenlik güçleriyle engellemeye yeminli olduklarını da bir kez daha gösterdiler. Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın nice il ve ilçesinde küçüklü-büyüklü 8 Mart'ı kutlama girişimleri devletin baskı ve terörünün hedefi oldu.

Evet öyle, ülkede "demokrasi" var, ama sadece hakim sınıflar için! Ülkede "düşünce özgürlüğü" var, faşist ya da ırkçı olduğun, düşüncelerini açıklamayıp kendine sakladığın sürece! Ülkede "konuşma özgürlüğü" var, sadece hakim sınıflar için; onlar bu baskı, zulüm ve işkence üzerine kurulu faşist düzenlerini şirin gösterebilsin diye! Ülkede medyalar var, hakim sınıfların borazanlığını yapsın diye! Hukuk, polis, jandarma, tank, top, tüfek, cezaevi ve işkencehaneler var, ezilenler ve sömürülenler bu faşist düzene başkaldırmaya, haklarını aramaya kalkıştığında onları sindirip bastırmak için!

Bu yılki 8 Mart'ta Türkiye-Kuzey Kürdistan'da en önemli girişimlerden biri, 6-7 Mart'ta İstanbul'da yapılması planlanan *"Emekçi Kadınlar Kurultayı"* idi.

Değişik siyasal eğilimlerden kadınların biraraya gelerek hazırlık çalışmalarını yürüttüğü bu Kurultay'da işçi ve emekçi kadınların sorunları ve talepleri çıkış noktası yapılarak sendikal ve siyasal mücadele ve örgütlenme perspektifleri üzerinde yoğunlaşılması düşünülüyordu.

Hazırlık aşamasında çıkartılan *"Emekçi Kadınlar Bülteni"* (iki sayı çıktı) bir taraftan işçi ve emekçi kadınları Kurultay'a seferber etmenin aracı, diğer taraftan da deneyimlerin aktarıldığı ve tartışıldığı bir organ olma amacını güdüyordu.

Kurultay çalışmaları süresince çeşitli illerde oluşan kadın grupları fabrikalara, sendikalara, kitle örgütlerine, mahallelere ve evlere giderek işçi ve emekçi kadınlara planlanan Kurultay hakkında bilgi veriyor ve onları Kurultay'a seferber etmeye çalışıyorlardı.

Kurultay'ın gündemi "Emekçi Kadınlar Bülteni" sayı 1'de şöyle tespit edilmişti:

"1) Emekçi kadınların sorunları ve mücadele talepleri

a) işçi kadınların

b) diğer emekçi kadınların

2) Kadın işçi ve emekçilerin sendikal örgütlenmesinin ve sendikal mücadeleye katılımının geliştirilmesinin sorunları." (s. 3)

Hedef kitle olarak doğrudan işçi ve emekçi kadınları alan Kurultay girişimi, bir ilk olarak öneme sahipti ve aynı zamanda çeşitli siyasal eğilimlerin işçi ve emekçi kadınların mücadelesi ve örgütlenmesine ilişkin yaklaşımlarının, siyasi perspektiflerin tartışılması olanağını da içinde barındırıyordu. Ne var ki, Kurultay gerçekleştirilemedi.

İstanbul-Aksaray'da yapılmak istenen Kurultay, Valilik tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeksizin iptal edildi. İptal kararına rağmen, Kurultay'ın yapılacağı düğün salonuna erken saatlerde giderek oturma eylemi yapan kadınlar polis gücüyle kapı dışarı edildi.

Bunun üzerine Kurultay'ın yapılmasına izin verilmemesini Valilik önünde protesto etmek için Aksaray'dan Valiliğe doğru sessiz yürüyüşe

geçen topluluk çok geçmeden resmi ve sivil polisler tarafından durduruldu. Dağılma çağrısına karşı direnen kadınlar coplandı, saçlarından çekilerek yerlerde sürüklendi, gözaltına alındı.

Ankara'da da benzer bir olay yaşandı. Zafer Çarşısı önünde gösteri yapmak için toplanan bir grup kadın polis tarafından coplanarak dağıtıldı ve yine gözaltına alınanlar oldu.

Devrimci, demokrat kesimlerin eylemleri/etkinlikleri bu şekilde engellenirken, diğer tarafta düzen partilerinin çeşitli temsilcileri ve kadın bakanı Türkan Akyol kadınların sorunlarını "dinliyor" ve günlerini kutluyorlardı; Bosna-Hersek'te tecavüze uğrayan "müslüman kadınlar" için (aynı barbarlıkları yaşayan Sırp kadınlarından tabii ki tek söz yok!) sahte gözyaşları döküyorlardı. Kısacası Türk hakim sınıfların ikiyüzlü faşist suratları 8 Mart'ta da sırıttı.

8 Mart'ta yapılan veya yasaklanan/bastırılan küçüklü-büyüklü bir dizi eylem ve etkinlik basında yankı bulurken, Mersin'de gerçekleşen 8 Mart yü-

Mersin...

8 Mart yürüyüşü için Miting Tertip Komitesi oluşturuldu ve 8 Mart günü 2000 kişilik bir kitlenin katıldığı bir yürüyüş ve miting düzenlendi.

Yürüyüş ve mitinge geniş kitlenin seferber edilmesi amacıyla Miting Tertip Komitesi imzalı afiş ve çağrı bildirisi ile geniş bir propaganda çalışması yapıldı.

" 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü "

MİTİNG VE YÜRÜYÜŞÜNE ÇAĞRI

Günümüzden 136 yıl önce 8 Mart'ta Newyork'ta kadın işçiler, eşit işe eşit ücret, çalışma süresinin kısaltılması, kadınlara seçme ve seçilme hakkı ile sendika hakkının tanınması için başlattıkları direniş, kadının mücadele tarihine altın harflerle geçmiştir. Bu anlamlı günün, "Uluslararası Kadınlar günü" olarak tüm Dünyada kutlanması yönünde CLARA ZETKİN'in 1910 yılında 2. Enternasyonal toplantısında önermesi ve kabul edilmesiyle o günden bu yana, elden ele, ülkeden ülkeye onurlu bir mücadele bayrağı olarak taşınarak görkemle kutlanmıştır.

KADINLAR HAYDİ MÜCADELEYE

Kadını özgür olmayan bir toplumun halkı ve Ülkeside özgür olamaz, Ancak savaşan kadın özgürleşir. Savaşmanın yolu örgütlülüktür. Hep birlikte sömürüsüz, sınıfsız ve baskısız bir yaşam için güçlerimizi birleştirip mücadeleyi yükseltelim.

"Hak verilmez, Alınır" şlarıyla sorunlarımıza sahip çıkalım. Ev işlerinin gönüllü köleleri olmayalım. Ucuz işgücü ve cinsel meta olmayalım. Düşünen, üreten, değiştirebilen ve sınıfsal ve cinsel baskıya karşı yasi yaşama damgasını vuran insanlar olabilmek için, Ulusal. gücümüzü birleştirerek, özgür bir toplum yaratmak ve halkların kardeşliğini haykırmak için haydi mücadeleye.

— 8 Mart 1993 günü, İstasyon alanında saat : 12.00 'de başlayıp, Cumhuriyet alanında sürecek olan, "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü - Hakların Kardeşliğini haykırmak için katıl.

= Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlarının Birlik, Dayanışma ve mücadele günü

= Yaşasın Savaşsız, Baskısız ve Sömürüsüz bir Dünya yolunda ortak mücadelemiz.

MİTİNG TERTİP KOMİTESİ

rüyüşünün hemen hiç ilgi görmemiş olması da ilginçtir.

Mersin'de İşçi Partisi, HEP, İnsan Hakları Derneği, Liman İş Sendikası ve Emek, Kurtuluş, Deng, Gerçek, Yeni Dünya, Emekçi Kadınlar Bülteni, Emeğin Bayrağı, Medya Güneşi dergilerinden oluşan geniş bir platformun girişimiyle 8 Mart yürüyüşü için Miting Tertip Komitesi oluşturuldu ve 8 Mart günü 2000 kişilik bir kitlenin katıldığı bir yürüyüş ve miting düzenlendi.

Yürüyüş ve mitinge en geniş kitlenin seferber edilmesi amacıyla Miting Tertip Komitesi imzalı afiş ve çağrı bildirisi ile geniş bir propaganda çalışması yapıldı. Yürüyüş ve miting alanında ayrıca Çukurova Yeni Dünya Okurları'nın çıkardığı özel bir bildiri de geniş çapta dağıtıldı. Yürüyüş ve miting boyunca diğerlerinin yanısıra şu şiarlar da güçlü bir şekilde atıldı:

– Kürt kadının kurtuluşu için de Kürdistan'a özgürlük!

– Kadınların kurtuluşu için de geçerli olan: Ya Barbarlık Ya Sosyalizm!

– Eksik Etek, Dayak Kötek – Yetsin Artık! Dayağa karşı devrimci şiddet!

– Eşit işe eşit ücret – Kadın ücretleri derhal arttırılmalı!

– Kahrolsun ücret ve cinsiyet köleliği!

– Kadın erkek elele, demokratik dü zene!

Yürüyüş ve mitingin en olumlu yönlerinden biri, şüphesiz Emekçi Kadınların Uluslararası Mücadele Günü 8 Mart'ta, işçi ve emekçi kadınların taleplerinin meydanlara, sokaklara taşınarak katılımı güçlü bir kitle gösterisinin gerçekleştirilmiş olmasıdır.

Diğer taraftan ama, yürüyüşe katılanların çoğunluğunu erkeklerin oluşturması ve yürüyüşün hazırlık ve uygulama aşamasında da inisyatifin esasta erkeklerin elinde olması olgusu önemli bir zaafa da işaret ediyordu. Bunun açıkgönüllülükle ortaya konulması ve üzerine gidilmesi bizce gelecekteki eylem ve etkinlikler için önemlidir.

8 Mart işçi ve emekçi kadınların hakları ve kurtuluşları için mücadele günüdür ve bu 8 Martlarda her açıdan belirgin olmalıdır. Görev, işçi ve emekçi kadın kitlelerinin kendi davalarına kendilerinin sahip çıkmalarını sağlamaktır. Elbette sadece 8 Mart'larda değil, bütün mücadele alanlarında ve her zaman!

YAŞASIN 8 MART, EMEKÇİ KADINLARIN ULUSLARARASI MÜCADELE GÜNÜ!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar!
Genç kızlar!
İşçi ve emekçiler!

Bütün dünyada ezilen ve sömürülen kadınların; emperyalizme, erkek egemenliğine, ırkçılığa ve faşizme karşı mücadele günü olarak kutlanan ve kutlaması gereken yeni bir 8 Mart'ı yaşıyoruz!

Bu 8 Mart'ta, adına "Yeni Dünya Düzeni" dedikleri ve aslında hiç de yeni olmayan emperyalist dünya düzeninde her yer cehennem görünümünde!..

"İnsan hakları", "özgürlük", "demokrasi" ve "eşitlik" egemen sınıfların ağzından düşmüyor. Ancak en ilerilerinden engerilerine kadar bütün emperyalist ve bağımlı ülkelerde egemen sınıfların ağzından düşürmedikleri insan haklarından, özgürlükten, demokrasiden ve eşitlikten bahsetmek mümkün değil!

Ezilenlerin daha da ezildiği ve ezilen halk yığınları içinde ezilen durumda bulunan emekçi kadınların daha da ezildiği bir gerçeği yaşıyoruz bu 8 Mart'ta.

Bu "Yeni Dünya Düzeni"nin emekçi kadınlara getirdiği tek şey; sömürünün ve baskının artması, kadınlara karşı şiddetin boyutlarının büyümesi gerçeğidir.

Dünya hegomanyasında dalaşan emperyal büyük güçler, amaçlarını gerçekleştirmek için; fiili saldırıları, ... ları ve dinsel kışkırtmaları ...

Ezilen kadınlar için bu ... için, işke...

Gökyüzünün yarısı bizim!

... nın vücudunun çıplak bir şekilde televizyonlarda gösterilmesi, hakim sınıfların kadınlara karşı olan iğrençliğinin bir kanıtıdır.

Emperyalist dünya düzeninin bir parçası olduğu halde, sahte anti-emperyalist pozlara bürünen İran'ın şeriatçı-dinci faşist molla rejimleri gibi rejimlerin de, kadınlar sağladığı baskı, sömürü, tecavüz ve kurşundur. Kuran'da bakire kadınların idamının günahlığını ortadan kaldırmak için, kurşuna dizilmesi gerektiğini düşündükleri kadınlara ancak tecavüz edip bakireliği bozduktan sonra kurşuna dizmeleri, bu tür rejimlerin Allah ve Din adına rezilliklerinin açıkca göstergesidir.

Emperyalist "Yeni Dünya Düzeni"nin ezilen kadınlara sunduğu işte bunlar ve benzeridir. Bu dünya düzeninde kadınların kurtuluşunun tek alternatifi, bütün çarpıtmalara rağmen SOSYALİZMdir! Başka bir yol yoktur ve olamaz.

İşçi ve emekçi kadın...

ÇUKUROVA YENİ DÜNYA DERGİSİ OKURLARI

Yürüyüş ve miting alanında Çukurova Yeni Dünya Okurları'nın çıkardığı özel bir bildiri de geniş çapta dağıtıldı.

YURDIŞINDA 8 MART

8 Mart'ta bu yıl da Almanya'da devrimci bir 8 Mart yürüyüşü gerçekleştirildi. Fakat ne yazık ki bir dizi Türkiye-Kuzey Kürdistan'lı devrimci örgütün Bolşeviklerin çağrısıyla başlattığı eylem birliği toplantılarından sonuç çıkmaması üzerine, geçen yıllarda olduğu gibi, geniş bir katılımla kutlanamadı. Dileriz, devrimci saflarda gördüğümüz Türkiye-Kuzey Kürdistan'lı siyasetler bir dahaki 8 Martlarda ve esasen tüm eylemlerde dar grupçu anlayışlarını gözden geçirir ve devrimci temelde eylem birliklerinin gerçekleştirilmesi yönünde kendilerine düşen çabayı gösterirler.

Bolşevik Partizan Yurtdışı Kadın Grupları, Alman devrimci-otonom kadın gruplarıyla birlikte Duisburg'da devrimci bir 8 Mart yürüyüşü gerçekleştirdiler. Yürüyüş boyunca coşkulu bir kitle, kentin merkezi bölgelerinden geçerek, faşizme-emperyalizme-ırkçılığa-erkek egemenliğine karşı sloganlar haykırdı, geniş bir propaganda yapıldı.

Ancak Alman otonom-devrimci kadınlarla eylem birliği sağlayabilmek için verildiğini düşündüğümüz bir ödün, önemli bir hataydı kanımızca. Yayınlanan eyleme çağrı bildirisinin Almancasında şu başlık yeralıyordu: *"Internationaler Proletarischer Frauen und Lesbenkampftag..."* yani: *"Uluslar arası Proleter Kadın ve Lezbiyen Mücadele günü..."*

Biz hatalara karşı ödünsüz olmak gerektiği bilinciyle, böylesi bir 8 Mart adlandırmasının tarihsel tahrifat oldu-

ğunu belirtmeyi gerekli görüyoruz.

8 Mart, tarihsel çıkışı itibariyle bir sınıf mücadelesi günüdür ve enternasyonal bir karaktere sahiptir. Komünistler bu geleneğe sımsıkı sarılmak ve onun bu özünü karartan her türden sapmaya karşı ödünsüz mücadele etmek zorundadırlar.

Bir sınıf mücadelesi günü olarak 8 Mart onun bu niteliğine ters düşmeyen, tam tersine vurgulayan "Proleter", "Emekçi" "Komünist" eklerini alabilir ve tarihte de almıştır. Emekçi kadınlar arasında da özel ezilmişlik farklarının olması (ırk, milliyet ve lezbiyenlerde olduğu gibi cinsel eğilim) ve komünistlerin bu farklı ezilmişlikleri de gözetip buna gereken tavır takınması gerektiği başka bir şeydir, bunların hepsini ama 8 Mart'ın niteliğine yüklemeye çalışmak bir başka şey. Bu nedenle verilen ödünü biz önemli bir hata olarak kabul ediyoruz.

Verilen ödün ama bununla sınırlı kalmış, lezbiyen - otonom kadınların geniş katılımına karşın, yürüyüşe erkek yoldaşlar da katılmış ve Bolşevikler kendi bağımsız propagandalarını yapmışlardır.

Avusturya'da da BP kadın gruplarının devrimci bir 8 Mart yürüyüşünün gerçekleştirilmesi için girişimleri olmuştur. Yapılan eylem birliği toplantılarına kadın grubu üyelerinin aktif katılımı sağlanmış ve çeşitli grup ve örgütler arasındaki siyasi görüş farklılıkları üzerine tartışılmıştır. Fakat TKP/ML Hareketi Avusturya Kadın Taraftarları, Eşit Haklar Komitesi, V.T.İ.D. Kadınlar Komitesi ve Viyana Bolşevik Partizan Semp. Kadın Grubu arasında sağlanan eylem birliği temelinde yapılmak istenen yürüyüş, polis tarafından izin verilmediği için gerçekleştirilememiştir.

Buna paralel olarak yürüyen Avusturyalı otonom-lezbiyen kadın gruplarının 8 Mart yürüyüşü için hazırlık toplantılarına da katılınmış ve tartışmalarda bir kere daha aramızdaki temel görüş ayrılıklarından biri üzerinde, bizim erkek devrimcilerin de yürüyüşe katılımını talep etmemiz üzerinde yoğunlaşılmıştır. Bu konuda bir anlaşma sağlanamaması üzerine yapılan yürüyüşe BP kadın grubu bağımsız ajitasyon-propagandası temelinde katılmıştır. Avustuyalı Kadın ve Lezbiyenlerin düzenlediği bu yürüyüşe aktif olarak katılan tek "yabancı" grup, Viyana Bolşevik Partizan Semp. Kadın Grubu olmuştur. Yürüyüşte *"Erkek egemenliğine, Emperyalizme, Irkçılığa ve Faşizme karşı"* başlıklı Kadın Komisyonu Ocak 93 açıklaması konuşma olarak yapılmış ve "Kürt Kadının Kurtuluş İçin de Kürdistan'a Özgürlük" pankartımız yürüyüş arabasına asılmıştır. Genel olarak yürüyüşte militan bir ruh hakim olmuştur.

Bolşevik Partizan Yurtdışı Kadın Gruplarının 8 Mart 93'teki faaliyetlerinden biri de Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Komünist Kadın Hareketinin desteklenmesi için açılan bağış kampanyası olmuştur.

●

Duisburg... *Bolşevik Partizan Yurtdışı Kadın Grupları, Alman devrimci-otonom kadın gruplarıyla birlikte Duisburg'da devrimci bir 8 Mart yürüyüşü gerçekleştirdiler. Yürüyüş boyunca coşkulu bir kitle, kentin merkezi bölgelerinden geçerek, faşizme-emperyalizme-ırkçılığa-erkek egemenliğine karşı sloganlar haykırdı, geniş bir propaganda yapıldı.*

Bir panelin ardından...

21 ŞUBAT 1993'de, İstanbul'da, Sirkeci-Sepetçiler Kasrı'nda İnsan Hakları Derneği'nin (İHD) düzenlediği "Kadın ve Savaş" konulu panel yapıldı.

İHD Kadın Komisyonu'nun örgütlediği bu panelde ağırlıklı olarak feminist konuşmacıların yanısıra, islamcı kesimden bir konuşmacı, Yeni Gündem muhabiri ve Demokratik Kürt Kadın Grubu'ndan bir konuşmacı vardı. Çeşitli görüşleri temsil eden panelcilerin her biri kendi bakış açısıyla "savaş ve kadın" sorununu irdelemeye çalıştı. Bu bağlamda özellikle Bosna-Hersek'teki kitlesel tecavüz olaylarının dayatması sonucu savaşlarda kadınlara tecavüz sorunu merkezde durdu.

Feminist konuşmacılar, savaşın ve onun temeli olan militarizmin *"erkek işi"*, *"erkeğe özgü"* olduğunu, erkek egemen iktidarlarda kadınlar karar mekanizmaları dışında kaldıklarından savaşlarda kadınlar hangi tarafta yer alırlarsa alsınlar, onların son tahlilde mağlup olanlar olduğunu, erkek egemenliğinde her zaman kadınları tehdit eden tecavüzün savaşlarda kadınlara yönelik teröre dönüştüğünü ve savaşlarda konvensiyonel silahların yanısıra "penis"in de kadınlara yönelik bir silah olduğu görüşlerini savundular.

Savaşlarda tecavüz olayının ataerkil klanlardan bu yana her savaşta yaşandığını, son olarak Körfez savaşında Kuveyt'li kadınlara tecavüz edildiğinin az da olsa basına yansıdığını, buna rağmen savaş ve kadınlara tecavüz ilişkisini şimdi, yani Bosna-Hersek'te yaşanan dram sonrası ele almalarının, gündemi belirleyenin halen kendileri olmadıklarını gösterdiğini tespit ederek bir nevi özeleştiride bulundular. Somali'ye gönderilen askerlere –Türk ordusunun askerleri de dahil olmak üzere– prezervatif dağıtılmasının askerlere verilen "açık-çek" anlamına geldiğini ve bugün Kürdistan'da da kadınlara tecavüz edildiğini belirttiler. (Bazı konuşmacılar, "kanıt olmasa da" bunun böyle olduğuna inandıklarını söylediler.)

Devamen savaşlarda kadınlara tecavüzün kaynağının erkek egemenliği olduğunu, erkeklerin birbirlerini aşağılamak için kadınlara tecavüz ettiğini dile getirdiler. Bir konuşmacı, savaşlarda tecavüz ile erkek egemenliği arasındaki ilişkiyi ve buna bağlı olarak tecavüzün savaşlardaki işlevini ilk olarak feministlerin ortaya koyduğunu iddia etti. Sözkonusu konuşmacı zaten hemen her sorunun ilk defa feministler tarafından ortaya konduğunu savunur ve haksız bir şekilde böbürlenir durumdaydı.

Feminist konuşmacılar genel olarak kadınlara tecavüzün kaynağının, erkek egemenliği ve erkeklerin kadınları kendi malları olarak görmesi olduğu olgusunu açıklarken, hiçbir şekilde erkek egemenliği ile özel mülkiyet iktidarları arasındaki ayrılmaz ilişkiye değinmediler. İlginç olan şudur ki, bu ilişkiyi kurmaktan özellikle kaçınmalarına karşın, erkek egemenliğinin özünde kadınların bir "mülk" haline getirilmesi üzerinde yükseldiği olgusunu kabul etmek zorunda kalmaları, yani nereden bakılırsa bakılsın, ortada bir mülkiyet ilişkisi sorunu yattığını dolaylı olarak teslim etmek zorunda kalmalarıdır.

Bunun bir tek istisnası vardı: Feminist konuşmacılardan biri, erkek egemenliğinin ortaya çıkışını tecavüze bağlayan "ilginç" ve "yeni" bir tez attı ortaya. Buna göre, kadın biyolojik olarak tecavüz edilebilen, fakat tecavüz edemeyendir; erkeğin biyolojisi ama onu tecavüz edebilir kılmaktadır. Ve her şey bununla başlamıştır(!). İnsanlığın gelişmesinin başında bir gün bir erkek bir kadına tecavüz etmiş, bunu yapabildiğine kendisi de çok şaşırmış, daha sonra ise bu, erkeklerin örgütlü olarak kadınlara tecavüzüne dönüşmüştür. Ve kadınlar böylelikle erkek egemenliği altına girmişlerdir. İşte feministlerin "çok bilimsel" tezlerinden biri daha!

Bu söylenenlere hiçbir tarihsel kanıt vb. getirilemeyeceğini söylemeye elbette gerek yok, zaten konuşmacı da bunu teslim etti. Bununla ilgili olarak şunu tespit etmekte yarar var: Açık olan o ki, şimdiye kadar bir dizi feminist ideoloğun yapmaya çalıştığı gibi, erkek egemenliğinin tarihsel olarak ortaya çıkışını Marks ve Engels'in tarihsel materyalist çözümlemesinin dışında, ona karşı olarak "çözümlemeye" çalışanlar gibi, bu feminist konuşmacı da son tahlilde erkek egemenliğini değişmez bir alın yazısı haline getiren "teori"ler üretmekten başka bir şey yapamıyorlar.

Erkek egemenliğinin kadınların biyolojik yapısının onları kendilerine erkekler tarafından tecavüz edilebilir kıldığından kaynaklandığını iddia etmek, veya yine bir dizisinin yaptığı gibi yine biyolojik olan doğurganlıkla açıklamaya kalkışmak, bu egemenlik ilişkisinin doğadan geldiğini, değişmez olduğunu açıklamak anlamına gelir ve bunun "tanrı erkeği üstün yarattı" açıklamasından özde hiçbir farkı yoktur, hepsi aynı kapıya çıkar, idealizmdir.

Şimdi tekrar panele dönelim. Panelde konuşan Yeni Gündem muhabiri ve diğer özelde Kürt kadınların sorunları üzerinde duran konuşmacılar, bugün –onların deyimiyle– sömürgeci Türk devletinin Kürdistan'da yürüttüğü savaşta da kadınlara tecavüz ve cinsel saldırıların gündemde olduğunu, televizyonda gerilla kadınların çıplak cesetlerinin görüntülendiğini, köylü kadınların köy ortasında soyunmaya zorlandığını, işkencede kadınlara tecavüz edildiğini, çocuk düşürtüldüğünü, gazetelerde çıkan haberler temelinde ortaya koydular ve "Türk kadın hareketi" ile "islamcı kadın hareketi"ni Bosna-Hersek'teki tecavüzlere karşı tepkilerini dile getirirken, Kürdistan'daki katliamlara, soykırıma ve tecavüzlere sessiz kalmalarını haklı olarak eleştirdiler.

Bir Kürt kadını *"Türk kadınları, anneler, çocuklarınızı Kürdistan'daki kirli savaşa göndermeyin!"* çağrısında bulundu.

Kürt kadınlarının getirdikleri eleştirileri ve tepkilerini haklı bulmamıza rağmen, şunu da tespit etmek gerekiyor ki, onların yaklaşımında da esasta milliyetçilik egemendi. *"Türk kadın hareketi"* ve *"Kürt kadın hareketi"* şeklindeki, olgu olarak bugün varolan bölünmüşlük ne onları, ne de diğer panelcileri dahatsız ediyor, bilakis her iki taraf da bunu böyle kabul ederken, sanki doğru olan da buymuş gibi bir tavır sergiliyorlardı.

Özellikle Türk feministlerinin *"her kes kendi sorununa sahip çıksın"* tavrı,

onların pratikte Türk şovenizminden kopmaktan uzak olduklarını gösteriyor ve ezilen Kürt ulusundan kadınların *"bizim sorunlarımıza bizden başka sahip çıkacak yok"* anlayışını güçlendiriyor.

Kürt, Türk, Arap, Çerkez, Ermeni... çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçi kadınların kurtuluş mücadelesinde düşmanın ve hedefin birliğine dair kavrayışın esemesi yoktu ve bu da elbette panelcilerin ideolojik-siyasi konumlarıyla ilgiliydi.

Panelciler içerisinde kara çarşafıyla hemen dikkati üzerine toplayan islamcı kadın konuşmacı (salonda da onu dinlemeye ve desteklemeye gelmiş oldukça kalabalık bir grup kara çarşaflı mevcuttu.), "savaş ve kadın" konusuna geçerken değinirken mikrofonu usta bir şekilde kendi gerici-dinci görüşlerinin propagandası için kullandı. Ve panelciler "demokrasi" adına buna izin verdiler.

İslamcı kadın, Kürt sorununa da "adil düzen"i içinde çözüm sundu ve ırk, cins, milliyet ayrımına karşı "müslümanların kardeşliği"ni savunurken, bu arada bol bol anti-semit propaganda yaptı. Konuşması içerisinde bugün dünyada kapitalizm, komünizm ve islam olmak üzere üç ideolojinin var olduğunu, bunlardan kapitalizmin ve komünizmin miadını doldurduğunu, yeni bir ideoloji arayışında bulunan kitlelerin dünyanın her yanında islama doğru yöneldiğini söyledi. Kapitalizmin kadınlar açısından sunduğu "felaketi" çok yönlü ve hatta söylemde bir dizi noktada bizimle nerdeyse aynı şekilde ortaya koyarken, komünizmi kadın ile erkeği eşit görmesi noktasında ve kadınlara cinsel özgürlük adına kadınlar üzerinde erkek ortaklığını hedeflediğini iddia ederek yermeye çalıştı.

Devamen komünizmin artık kitleler açısından çekiciliğini yitirdiğini belirtti. Ona göre bugün varolan bütün çirkeflik, emperyalist sömürü ve kadının cinsel meta haline getirilmişliğinden çıkış yolu islamcı adil düzendir ve islamda kadın hakları diye bir şey yoktur, çünkü islam kadınlara haklarını vermiştir(!).

Tartışmalar bölümünde İran ve Afganistan'da da tecavüzün gündemde olduğu itirazları karşısında bugün dün yada gerçek bir islam devleti olmadığı savunusunu yaptı.

Panelciler bütün konuşmasını islam dininin propagandasına yönelik olarak yapan bu konuşmacıyı hiçbir şekilde uyarmazken, soru ve konuşmalarıyla buna karşı görüşler savunmaya çalışanları, konunun "savaş ve kadın" olduğu şeklinde defalarca uyardılar ve kendileri de herhalde "dini duyguları incitmemeye dikkat" adına olacak oldukça çekingen bir şekilde bütün dinlerin ataerkil olduğunu ve islam adına hareket edenlerin de kadınlara cinsel taciz ve tecavüzde bulunduklarını belirtmekle yetindiler.

Salondan bir konuşmacının Muhammed'in dokuz yaşında bir kız çocuğunu kendisine karı yaptığı, bunun aslında tecavüz olduğunu söylemesi üzerine kara çarşaflılar gayet örgütlü bir tavır sergileyerek "tövbe" ve "allahu ekber"leriyle tam bir gövde gösterisinde bulundular.

Onlara bu fırsatı sağlayan ama, paneli örgütleyenlerin küçük-burjuva demokrasi anlayışıydı. Onlar, karşılarında kendilerinden (eğer bir örgütlülükten bahsedilebilirse) çok daha iyi şekilde örgütlenmiş politik bir yapının bulunduğunu, bunlara konuşma olanağı tanındığında, bunun, onların görüşlerine karşı yeterli bir ideolojik-siyasi mücadeleyle birleşmesi gerektiğini görmezden geliyorlar. Bu ise sadece ve sadece emekçi kadınların da ezilmişliğini katmerleştirecek olan dinci-faşist bir düzen için güç toplayan kesimlere yarar.

Toparlarsak, "savaş ve kadın" konulu panelde konuşmacıların büyük çoğunluğunun (islamcı kadın dışında) yoğunlaştığı nokta, genelde ve özelde (Kürdistan) kadınların savaşlarda maruz kaldığı özel baskıların ortaya konması ve teşhiriydi ve bu konuşmacıların bir bölümü açısından net bir şekilde *"erkek işi olan savaşa hayır"* sonucunda düğümleniyordu. Konuşmacıların büyük çoğunluğu berrak bir mücadele hedefi sunamıyordu. Panelcilerin konuşmalarının ister istemez noktalandığı bu –aslında çözümsüzlük olan– "çözüm"e karşı tepki yine salondan geldi.

Tartışma bölümünde söz alan bir kadın arkadaş, panelcileri haklı ve haksız savaşlar ayrımını yapmadıkları noktasında eleştirdi. Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını gaspeden, Kürt ulusu üzerinde katliam, soykırımı uygulayan TC devletine karşı, Kürt ulusunun yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesinin haklı bir mücadele, haklı bir savaş olduğunu ve bu mücadele içinde yeralan kadınların salt "kurban" olmaktan çıkmaya, erkek egemenliğinin zincirlerini zorlayarak panelistlerin deyimiyle *"bağımsız kişiliklerini"* kazanmaya soyunduklarını savundu.

Alman faşizmine karşı İkinci Dünya Savaşında –o zaman kadar tarihte görülmemiş bir kitlesellikte ve sadece hemşire vb. olarak değil, bizzat nişancı, kumandan ve partizan savaşçıları olarak– Sosyalist Sovyetler Birliği'nin kızıl ordusunda kadınların da haklı bir savaşta yer aldıklarını ve onlar açısından da *"kadınların savaşlarda herhalükarda mağlup olduğu"* tespitinin yanlış olduğunu vurguladı.

Haklı savaşlarda kadınların sadece bir "kurban" olmadığını, onların aynı zamanda "özne" olmak için mücadele ettiklerini ve *"savaş erkek işidir, kadın kurbandır"* tespitinin yanlış olmasının ötesinde durumu değiştirmeyeceğini, ezilen ve sömürülen kadınlara kurtuluş yolunun gösterilmesi gerektiğini ve bunun da haksız savaşlara karşı haklı savaşlardan geçtiğini, bu mücadelelerde kadınların hak ettikleri yeri almaları gerektiğini savundu.

Ayrıca, *"bütün savaşlarda tecavüz bir savaş yöntemidir"* tespitinin de yanlış olduğunu, bunun sadece burjuvazi ve gericiler önderliğindeki savaşlar için geçerli olduğunu ve örneğin Sosyalist Sovyetler Birliği'nin kadınlara tecavüz eden kızıl ordu erlerini cephede kurşuna dizerek buna karşı mücadele ettiğini, bunun da bir devlet politikası olduğunu ve sorunun ideolojik-siyasi yaklaşımda yattığını anlattı.

Gelen bu eleştirilere tavır takınan üç panelciden birincisi, mücadelelerde kadınlar yer alsalar da, karar mekanizmalarında yeterince yer alamadıkları için kolaylıkla eski konumlarına geri itildiklerini, bunun haklı mücadelelerde de böyle olduğunu belirtmekle yetindi.

Bir diğeri, haklı-haksız/kirli-temiz savaş ayrımını reddettiğini, savaş ve militarizmin erkek egemenliğinin bir ürünü olduğunu söyledi.

Üçüncü konuşmacı ise, bu konuşmacıya cevap olarak, bir bütün olarak savaşa karşı çıkma adına sömürgeci siyasetlerin yedeğine düşme yönünde onu uyardı. Haklı ve haksız savaş ayrımına karşı çıkan panelci ayrıca Sovyetler Birliği örneği ile ilgili olarak Ingrid Strobl'ın *"Direniş Savaşında Kadınlar"* kitabına atıfta bulunarak savaşa aktif olarak katılan kadınların savaş bittikten sonra toplum tarafından cezalandırıldıklarını iddia etti.

Toplantıda, –sosyalizm adına konuşan– oportünist akımlar kendilerini yokluklarıyla hissettirdiler.

Mart 1993 ●

Haydi, devrimci 1 Mayıs'a!.. *Sendika bürokrasisinden kopuşun ve daha geniş yığınları da koparmanın 1 Mayıs'ta önemli bir aracı; alternatif, devrimci 1 Mayıs yürüyüşlerine destek vermektir. Hep birlikte devrimci 1 Mayıs'ları hazırlayalım.*

ALMANYA'DA SENDİKA BÜROKRASİSİNDEN BAĞIMSIZ, RADİKAL 1 MAYIS YÜRÜYÜŞ HAZIRLIKLARI

ALMAN Sendikalar Birliği (DGB), Alman emperyalizminin ve Alman sermayesinin önemli ve özel bir parçasıdır. En önemli görevi "iş barışı" denilen ücret köleliği boyunduruğunu ayakta tutmak, işçi ve sendikal hareket içerisinde gelişebilecek her türlü ilerici, devrimci muhalefeti boğmak, Alman emperyalizminin yayılmacılığını, cephe gerisinde mezar sessizliğini koruyarak, desteklemektir.

Kendisinin düzenlediği 1 Mayıs gösterilerinde de DGB, hükümete ve işverenlere yönelen bir kaç göstermelik eleştiri ve taleple Federal Almanya'daki sömürücü, yayılmacı düzenin propagandasını yapar.

Yine 1 Mayıs gösterilerinin politik yönünü mümkün olan en az düzeyde tutarak, katılanlara daha çok bando gösterisi eşliğinde piknik yaptırılır.

1988 yılından bu yana, DGB'nin 1 Mayıs gösterilerine karşı, anti-faşist, anti-emperyalist, radikal kesimler tarafından kitlesel, alternatif devrimci 1 Mayıs yürüyüşleri ve başka eylemlilikler düzenlenmektedir.

Almanya'nın bir çok bölgesinde de giderek yayılan alternatif devrimci 1 Mayıs yürüyüşleri, şimdiye kadar en kitlesel ve radikal bir biçimde Berlin'de örgütlenmiştir.

1992 alternatif devrimci 1 Mayıs yürüyüşüne katılan kitle sayısı 15 binin üzerinde idi. Alternatif 1 Mayıs eylemleri düzenlemenin doğruluğu, kitle desteği ile de pratikte kanıtlandıkça, yeni ve daha geniş kesimler de bu tür eylemlerin hazırlığına ve örgütlenmesine katılmaktadırlar.

Bolşevik Partizan taraftarları ile

bazı Alman yoldaşlardan oluşan antifaşist bir grup, bu yılki 1 Mayıs örgütleme komitesinin oluşturulmasını ele almışlar ve yerli, göçmen otuza yakın grubu, kuruluşu, örgütü hazırlık toplantılarına çağırmışlardır.

Bu çabanın sonucunda 20'nin üzerinde kişinin sürekli olarak katıldığı bir hazırlık komitesi oluşturulmuştur. Komitenin içerisinde bu yıl ilk defa "Eleştirel Sendikacılar", "Sol Ökologlar", "Öğrenci Komitesi" gibi devrimci hedefleri olmayan ve fakat DGB'ye ve düzenin bazı kötülüklerine karşı eleştirel yaklaşan reformist gruplar da bulunmaktadır. Devrimci gruplarla bunlar arasında öncelikle içerik bağlamında şiddetli tartışmalar yürümektedir.

Berlin'de 1 Mayıs öncesinde, hazırlık komitesinde yer alan grupların çoğunluğu tarafından ortak bir bildiri/çağrı çıkartılmaya, farklı konuların ve görüşlerin yer aldığı bir 1 Mayıs gazetesi çıkartılmaya, Kablo Kanal'da yayınlanmak üzere bir film hazırlanmaya ve bazı diğer etkinlikler yapılmaya çalışılmaktadır. Düşünülen işlerin büyük bir bölümü de gerçekleştirilecektir.

Berlin dışında, Stuttgart kentinde bulunan devrimci güçler de bağımsız 1 Mayıs eylemleri için görüşmeler sürdürmektedir. Geçen yıl olduğu gibi orada da bu yıl kitlesel bir 1 Mayıs eylemi düzenlenecektir.

Almanya'nın diğer bölgelerinde de bu türden hazırlıklar yürütülmektedir. Bu yönde çabaların gelişmesi ve güçlenmesi, Almanya'daki devrimci-radikal hareketi de olumlu olarak etkilemekte, devrimci tarzda kitle çalışmasının önemi daha iyi kavranmaktadır.

Yalnızca lafta değil, pratikte de sendika bürokrasisinden kopmak her devrimcinin görevidir.

Sendika bürokrasisinden kopuşun ve daha geniş yığınları da koparmanın 1 Mayıs'ta önemli bir aracı; alternatif, devrimci 1 Mayıs yürüyüşlerine destek vermektir.

• Hep birlikte
devrimci 1 Mayıs'ları
hazırlayalım!
• Yaşasın işçi sınıfının
mücadele, dayanışma günü
1 MAYIS!

10 Nisan 1993 ●

YERİNDE İNFAZLAR, YARGISIZ SORGUSUZ KATLİAMLAR DA FAŞİST TÜRK DEVLETİNİ ÇÖKÜŞTEN KURTARAMAYACAKTIR!

İşçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Faşist devlet terörü bütün vahşetiyle devam ediyor. Faşist devlet, polisiyle, ordusuyla, özel timiyle, kontr-gerillasıyla, hizb-i kontrasıyla; kısaca tüm terör kurumlarıyla komünistlere, devrimcilere, Kürt ulusal özgürlük savaşçılarına kudurmuşcasına saldırıyor, katliam üzerine katliam yapıyor.

"Şeffaflık", "hukuk devleti olma" ve "demokratikleşme" vaatleriyle iktidara gelen hükümetin de kendinden önceki hükümetlerden, tüm TC tarihi boyunca gelip geçen hükümetlerden bir farkı olmadığı artık ayan-beyan ortada...

"Demokratlık" adına, "hukuk devleti" adına yapılan; Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin azgın ve açık bir terör ile bastırılma çabasıdır, devrimci mücadelenin susturulmak istenmesidir, devrimci-demokrat ve komünistler üzerinde estirilen devlet terörüdür. "Demokrasi", "hukuk devleti" adına yapılan, yerinde infazlardır, sorgusuz-yargısız katletmedir, işkencedir, işkencede katletmedir, gözaltında kaybolmadır.

Yerinde infazlara son örnek, 7 Mart 1993 tarihinde İstanbul, Kartal'da beş Devrimci-Sol savaşçısının katledilmesidir. BEDRİ YAĞAN, RIFAT KASAP, ASİYE FATMA KASAP, MENEKŞE MERAL, GÜLCAN ÖZGÜR vahşice katledildiler.

Her yerinde infaz sonrası olduğu gibi, burjuva basını yerinde infazı *"çatışmada ölü olarak ele geçirildiler"* manşetleriyle verdi. Oysa gerçek, yerinde infazdır. Sadece Bedri Yağan'ın kolunda ve ayağında kırıklar olması, belden yukarı 28 kurşun yarasının olması, yerinde infazın olduğunun göstergesidir.

Onları öldürenler; işçi sınıfı ve emekçi halklar nezdinde tarihi olarak miyadını doldurmuş bir düzenin savunucuları bilmelidir ki, bu cinayetler yanlarına kalmayacak, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi onların kurduğu düzenlerini başlarına er-geç geçirecek, işçi-köylü diktatörlüğünü kuracak; bütün devrim şehitlerinin intikamını er-geç alacaktır. Biz bu bilinçle, bütün milliyetlerden Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfı ve halkları üzerinde faşist baskıların; özel olarak Kürt ulusuna karşı yoğunlaştırılan milli zulmün ve PKK savaşçılarına karşı özel savaş yöntemleri ile sürdürülen sürek avının ayrılmaz bir parçası olarak kavradığımız 5 Devrimci-Sol savaşçısının katledilmesini lanetliyoruz.

Faşist Türk devleti, devrimcileri katledebilir; ordusuyla, polisiyle, özel timiyle vb. ömrünü uzatmaya çalışabilir. Ama nafile! Tüm bunlar ve hiç bir güç, faşist Türk devletinin yıkılmasını engelleyemeyecek; katledilen devrimcilerin hesabı tek tek sorulacaktır.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da hüküm süren faşist devlet terörüne karşı gerçek panzehir, işçi sınıfı önderliğinde gerçekleşecek demokratik halk devrimidir. Kurtuluş devrimdedir.

Dişinden tırnağına kadar silahlı ve örgütlü olan faşist Türk devleti, işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü yığınlarının silahlı, örgütlü gücü ile yıkılacaktır.

▸YERİNDE İNFAZLAR DA DEVRİM MÜCADELESİNİ DURDURAMAZ!
▸ KATLEDİLEN DEVRİMCİLERİN HESABI SORULACAKTIR!
▸ FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM!
▸ YA FAŞİZM, YA DEVRİM!
▸ BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

10.03.1993

Güney Bölgesi **BOLŞEVİK PARTİZAN** Taraftarları

"Kürdistan Haftası" başarılı geçti...

19. 3. - 27. 3. 1993 tarihleri arasında yapılan Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesi ile dayanışma haftasında, yurtdışında da çeşitli etkinlikler yürütüldü.

TKP/ML(BOLŞEVİK) Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komisyonu'nun aldığı "Kürdistan Haftası" düzenleme kararı, yurtdışında da bolşevikler tarafından yapılan etkinliklerle hayata geçirildi. Bu etkinliklerle, faşist Türk devletinin Kürt ulusuna uyguladığı baskı ve katliamlar konusunda kamuoyunu bilgilendirmek, yeni katliamlara dur demek için kamuoyu oluşturmak, sessizliğin ortadan kaldırılmasına katkıda bulunmak hedeflenmişti.

Yurtdışındaki çalışmalar da bu hedefler temelinde yürütüldü. Avusturya'nın Viyana şehri ile Almanya'nın Aachen, Berlin, Bochum, Duisburg, Köln, Nürnberg ve Stuttgart şehirlerinde gerçekleştirilen etkinliklerde, faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerinde uyguladığı baskı ve katliamlar teşhir edildi, yeni katliam hazırlıklarına dikkat çekildi ve duyarlı olunması istendi.

Yukarıda sayılan şehirlerin işlek caddelerinde açtıkları masalar ve fotoğraf sergileri ile haftayı başlatan bolşevikler, bütün hafta boyunca dağıttıkları bildiri, broşür ve kitaplarla, hazırladıkları pano ve pankartlar ile ulaşabildikleri en geniş kitleye ulaşmaya çalıştılar. Düzenlenen fotoğraf sergileri ve açılan yayın masaları Alman ve diğer milliyetlerden insanların dikkatini çekti. Ayrıca konuya ilgi duyan kişilerle de tartışmalar yürütüldü, so-

Sergiler açıldı... *Hafta boyunca, Viyana, Aachen, Berlin, Bochum, Duisburg, Köln, Nürnberg ve Stuttgart şehirlerinde gerçekleştirilen etkinlikler içerisinde yeralan fotoğraf sergileri ilgi topladı...*

run anlatılmaya çalışıldı.

Hafta içerisinde özel olarak "Kürt kadınının özgürlüğü için de Kürdistan'a özgürlük!" sloganı çerçevesinde, Kürt kadınlarının durumlarını/konumlarını dile getiren eylemlilikler de gerçekleştirildi. Kürt kadınları ile ilgili çıkartılan bildiri en geniş şekilde dağıtıldı, kadın sorunu ile ilgili yayınların yeraldığı masalar hazırlandı. Ayrıca konuyla ilgili hazırlanan Almanca ve Kürtçe pankartlar açıldı.

Kürdistan Haftası etkinlikleri çeşitli merkezlerde bolşeviklerin gerçekleştirdiği canlı mitinglerle sona erdi.

Hafta sırasında PKK'nın yaptığı yürüyüşlerde de bildiri dağıtıldı. Ancak Stuttgart ve Aachen'deki yürüyüşlerde bildiri dağıtan, broşür satan yoldaşlarımız; bildiride ve broşürde PKK'ya getirilen eleştirilerden dolayı PKK'lılar tarafından engellenmek istendi, bildiri ve broşürün dağıtımı yasaklandı. Yürüyüş anındaki bu olumsuz tavır, yoldaşlarımız tarafından eleştirildi.

Hafta boyunca bolşevikler, yoğun bir propaganda ve ajitasyon çalışması yürüttüler. Her şehirde hafta ile ilgili çıkartılan Almanca ve Türkçe bildiriler ile, kadınlarla ilgili çıkartılan bildiri (Almanca-Türkçe dillerinde ayrı ayrı) geniş bir şekilde dağıtıldı. Toplam olarak 50 binin üzerinde bildiri ve yüzlerce broşür ile bolşevikler geniş bir kesime ulaştılar.

Nisan sonu

BOLŞEVİK PARTİZAN

Yurtdışı

Kürt kadınının özgürleşmesi için de Kürdistan'a özgürlük! *Hafta içinde, bu şiar altında özel bir çalışma da gerçekleştirilerek Kürt kadınlarının durumu/konumu kamuoyuna duyurulmaya çalışıldı...*

Geniş propaganda... *Hafta boyunca yürütülen etkinliklerle geniş bir çevreye ulaşabilen bolşevikler, yoğun propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürüttüler; açtıkları yayın masaları ilgi gördü, yüzlerce broşür dağıtıldı... Dağıtılan bildiri sayısı ise 50 binin üzerindeydi...*

OKUYUCU MEKTUPLARI

Bolşevik Partizan'ın Türkiye-Kuzey Kürdistan'da olup olmadığına ilişkin AÇIK MEKTUP

Değerli arkadaşlar, yoldaşlar...

BP sayı 78'i (1 Aralık 1992 tarihli) okuduğumuzda; son iki sayfasında, geçmişten beri hep karşımıza çıkan *"TKK'da yoksunuz"* türünden saçmalığın, 5.11.1992 tarihinde TD"K"P taraftarlarının derneğinde TD"K"P taraftarlarınca (bu arada TKP/ML Menşevik taraftarı bir arkadaş tarafından da) tekrarlanmasına bir tavır takınmak gerektiğini düşündük.

AEP'nin eleştirilmesi, yürüyüşlerde reformist bakış açısının eleştirilmesi bahane edilerek, YDi ve BP'nin yayınlarının dağıtımının *"demokrasi savaşçıları"* tarafından demokratik olmayan yasaklamalara uğratılmasının, bunların oportünist niteliklerinden kaynaklandığını anladık, anlıyoruz.

Bolşevikler tarafından ideolojik olarak eleştirilenler, eleştirilere bilimsel tavır takınacakları yerde, bunu beceremediklerinden, faşist TC devletinin koyamadığı sansürleri, onlar *"demokrasi savaşını"* verdiklerini, sansüre karşı olduklarını belirtmeleri durumunda, bunları yapmaları, ibret vericidir. Şaşırtıcı değil ama! İdeolojik eleştiriler karşısında acizliğin bir ifadesi olan "sansür"leri anlamak mümkün...

Bu arkadaşlar, bizim *"TKK'da olmadığımızı"* hangi yüzle iddia etmeye kalkışıyorlar ve ne diye o dernekte ortaya atıyorlar? Bunu anlamak oldukça zor.

Bunu söyleyen arkadaşların, onların deyimleri ile konuşacak olursak, *"kapağı yurtdışına atan mülteciler"* olması ihtimali büyük olsa gerek. Ya da TKK'ya pek gelmeyen, geldiğinde de bilerek inkarcı davranan, ya da yalnız kendilerinin TKK'da olduğunu, başkalarının olmadığı gayreti içinde bizler hakkında az-biraz bilgi verilmeyen "zavallı" taraftarlar olsa gerekir.

Bu arkadaşlar, çok uzun yıllar "yurtdışının rahatlığı" içinden kurtulmayı göze alır ve uzun süre TKK'da kalmayı arzu ederlerse, belki bizi görmeyi kabul ederler. Evet, evet gelin TKK'ya baylar, bayanlar. Madem bu kadar keskinsiniz, orada neden kalıyorsunuz? Örgüt görevlisiyiz diyorsanız, diyeceğimiz, örgütünüz isterse size burada da görev verir. Burada sizler gibi "keskin" arkadaşlara daha çok ihtiyaç olduğunu tahmin etmeniz gerekir. Siz geldiğinizde boşluk olursa, korkmayın yerinizi alacak dürüst taraftarlarınızın olması gerekir, vardır. Gelmeye niyetli değilseniz ve sizin buradaki yoldaşlarınızın verdiği mücadele rahatlığı ile hareket ve idare edip durumunuzu kurtarmaya çalışıyorsanız, bu daha az kötü değildir. Yurtdışının (boş!) iddiacı devrimcileri olmayın... demekten başka ne söyleyebiliriz? Unutmayın, siz yurtdışındakilersiniz bunları iddia eden. Yurtdışında olduğunuzu unutmayın.

Biz TKK'daki bolşevikleriz varoldu ğunu söyleyen, ...'deyiz, siz Stuttgart' tasınız, yurtdışındasınız. Bilememek olabilir de, bilmeden (boş!) iddia etmek, insafınızı buyurursak, "ayıp" demek hakkımızdır.

Burda "pratikte" ne yapıldığına gelince: Bu sizi pek ilgilendirmez, çünkü siz ...'de değil, yurtdışındasınız. Bizim pratik çalışmamız ... halkını ilgilendirir, bir de ister istemez devletin ... kurumlarını. Bu çalışmalarımızı görmek istiyorsanız buraya gelin. Duymak istiyorsanız illahi, lütfen biraz bizim yayınlarımızı izleyin, buradan bir tanıdığınıza da, devrimci insanlara da sorup öğrenebilirsiniz. Gereksiz bu aslında, ama sizdeki merak değil, boş iddia sahibi olmak ve "vaziyeti idare etmek"tir.

Biz iddia ediyor ve diyoruz ki, biz Bolşevikler tek kelimeyle pratik faaliyet içindeyiz.

Siz orada, rahatlıkla bizlerin olmadığını söylerken, biz burada işçi sınıfı, öğrenci gençlik, dernekler ve mahallelerde örgütlenme çalışması içindeyiz. ...'da, ...'da, ...'da öyle mesela! Yurtdışında sizin illegal bildiri ve yayınlarınız bolca dağıtılırken ve buralarda da yoldaşlarınızın eline geçtiğinde, yılda bir-iki kez üç-beş tane ancak dağıtılırken, bizim geniş yığınlar içinde illegal ajitasyon-propaganda araçlarımız sistemli ve sürekli olarak dağıtılıyor. Bu arada varsa sizin yoldaşlarınıza da ulaşıyor. ...'in en yoksul mahallelerinden sorun onlar size söylerler.

Buradaki işçi direnişlerinde, (size abartılı gelmesin diye yer yer "önderlik de ediyoruz" demeyelim!!!) varız. Bu direnişlerin içindeyiz, ön saflarındayız. Varsa burada yoldaşlarınız, onlarla da beraber hareket etmeye çalışıyoruz. Varolanlarınızın içinde, ne kadar oportünist olduklarını da görüyoruz. Reformizmi devrimcilik sanıp savunanlarla da mücadele ediyoruz.

Yürüyüşlerde, derneklerde, toplantılarda da varız. Düzenleyicileri içindeyiz, hazırlayan ve kuranları içindeyiz. Siz ...'de olsaydınız, bu çalışmalara sizleri mutlaka davet etmeyi düşünürdük. "Yokluğumuzu" iddia eden-

lerinizin bazılarının hiç bir çalışmasını biz göremiyoruz. Buralarda olan sizin yandaşlarınızın da siz yurtdışındakiler gibi "yoksunuz" iddialarının olmadığını ekleyelim. Siz neden bu iddiaya ihtiyaç duyuyorsunuz diye hiç kendinize sormadıysanız, bir zahmet sorun.

Siz iddia sahipleri TD"K"P'ciler, sizle aynı seviyede iddialarda bulunmayı reddediyoruz. Çünkü, çok basit şeylerle uğraşıyorsunuz. Siz önce çok çalışmaya bakın yeter. Burada durumunuz bizden daha iyi değil. Biz düne kadar sizleri burada çalışmaları pratikte ilerletenler olarak göremedik. Görmek isterdik oysa...

Siz iddia sahipleri T"K"P/"ML"-Partizan Menşevikleri, burada durumunuz nasıl acaba? Biz söyleyelim, bizden çok geri. Sizleri de pratikte çalışmaları ilerleten "öncü" arkadaşlar olarak göremedik henüz. Görmek isterdik oysa... "Halk savaşı" da henüz buralara ulaşmadı. "Kırlar" Tunceli' den oluşmuyor. Toroslar da var, ancak siz yoksunuz desek nasıl olur? Bizlerin olduğunu iddia etsek nasıl olur acaba? Ama siz iddiacılar buralara gelseniz, belki olursunuz. Şehirde olanlarınız nasıl çalışıyor biliyor musunuz? Bizden iyi mi çalışıyorlar acaba?

Görüyorsunuz bu gibi tartışmalar hem saçma ve hem de gereksiz. Bu iddialarınızla bir yere varamazsınız. "Yoksunuz" tartışması gerçekten boş bir tartışma. Boşa çıkarabilecek bir tartışma. "Hiç bir pratik mücadelemizin olmadığı"nı nereden biliyorsunuz? Hangi yüzle iddia ediyorsunuz? Sizi yalancılıkla suçlasak hakaret sayılır mı acaba? Siz Stuttgart'takiler bizler hakkında nasıl böyle bir şey söyleme hakkını kendinizde buluyorsunuz?

Biz buradaki Bolşevikler, elbetteki bulunduğumuz alandaki çalışmaları biliriz. Daha bir çok alanda çalışan yoldaşlarımızın olduğu kesin. Siz iddiacılar oradayken, Bolşevikler bir çok insanını *"sıcak sınıf mücadelesine"* gönderdi ve onlar burada çalışıyorlar.

Siz oradakiler "yoksunuz" gibi saçma-sapan iddialarda bulunurken, Bolşevikler sizin bulunduğunuz alanlarda sizlerle birlikte hareket etmeye çalışıyorlar. Hatta ellerindeki bazı imkanları size de sunuyorlar, sunmaları da gerekir. Oysa siz dar grupçu anlayışla düşmanlığı körükleyerek, ortak çalışmayı sekteye uğratıyorsunuz ve böylelikle anti-faşist mücadeleye zarar veriyorsunuz!

Gereksiz şeyler üzerine hesap-kitap yapacağınıza, biraz da ideolojik eleştirilerimize, ideolojik cevaplar üzerine hesap-kitap yapın lütfen.

Bolşevik Partizan
taraftarı yoldaşlar...

Uzun yıllardan bu yana çalınan bu türkü yeni olamaz. Bizim hakkımızda olan boş iddialara kulak asmayın ve boş iddia sahiplerinin kendi "Konferans Belgeleri"ne bakın ve ne kadar içler acısı durumda olduklarını görürsünüz. İşçi sınıfının genel hareketini gözönüne alın, pratik çalışma dedikleri şeyin neresinde olduklarını görürsünüz.

Merkezi olarak biz Bolşevikler hangi görevi önümüze koyduysak onu yerine getiriyoruz. Gizli tutmamız gereken şeyler, reklamını yapacaklarımıza göre daha çok. Yaptığımızı açıkladığımızdan çok daha fazla çalışmamız var. Palavra sıkmak, Bolşeviklerin işi değil, gereksiz kuruntular da öyle. Biz burada "kafamızı kaşıyacak" zaman bulamıyoruz desek, abartılı değil. Daha çok çalışmamız gerekiyor. Yurtdışındakilerin oradaki görevlerini yerine getirmelerini sürdürmelerini ve bize gereken her türlü desteği vermeyi devam ettirmelerini istiyoruz.

Sağlam, tutarlı bir çizgimiz var. Onu pratiğe uyguluyoruz, uygulayacağız. Buna kimse engel olamaz. Boş iddialar hele hiç olamaz. Uzun vadede kendilerini teşhir etmeye hizmet ederler.

Varlığımızı kanıtlamamız için, "silah patlatmamızı" varlığımızın ispatı şeklinde yorumlamak istemeleri de boş. Bu yapıldığında ispat için yapılmaz. Reklam aracı olarak görülemez. Onlar öyle yaklaşıyorlar. Öyle davranmayanların bazılarının da, bize karşı böyle şeyler ileri sürdüklerini biliyoruz. Siz ne yapıyorsunuz? diye sorma gereği bile duymadan, herkes kendi görevini yerine getirmelidir diyoruz.

Silah patlatmak, bomba bırakmak sanıldığı kadar zor ve imkansız değil. Birisini devrimci yapan bir marifet de değil. Ama gerekli olduğu yerde, başvurulacak bir araç. Gerekli bir araç. Bunun "reklam" aracı yapılmasını reddediyoruz. Varlığını ispat aracı yapmak gibi, gülünç bir şey haline getirilmesine karşıyız. Biz bu türden çalışmayı esas almıyoruz. Esas alıyoruz diyenler, buna uygun davranmıyorlar, davranamazlar. Davrandıklarında da zaten Marksist-Leninist olamazlar. Biz bir bomba atsak, ya da temizlik yapsak bile, diyecekleri bellidir: "Siz yurtdışından birini gönderdiniz yaptı ve döndü." olacaktır. Yaptığımız ve yapacağımız bu türden eylemleri üstlenmeyi ya da reklam aracı yapmayı yanlış görüyoruz. Bir yere molotof veya bomba atmak, binlerce insana faşizm şartlarında sistemli ve sürekli illegal siyasal ajitasyon bildirileri dağıtmaktan daha zor değil. Ancak hangisi daha önemli? İkincisi daha zor ve önemlidir. Bunu kavramayanlar, Marksizm-Leninizm'in ABC'sini kavramıyor demektir. Biz, birincisini ve ikincisini yapacak insan ve malzemeye sahibiz. Onlar ise, çoğunlukla ikincisini yapacak durumda değiller ve öyle olmak için gereken çabayı göstermiyorlar. Birincisini yaptıklarında (ve hatta ikincisini yaptıklarında da) çoğu zaman "kârla oturup, zararla kalkıyorlar".

İlerki dönemlerde, bu paslı silahı da onların elinden alınmasını sağlayacağız. Buna kimsenin kuşkusu olmasın. Bolşevik olan bunu yapar, yapmak zorunda.

Yurtdışının devrimcilerine varlığımızı ispat etmeye çabalama gibi saçma bir özel girişimimiz olamaz. Biz, varız, var olacağız. Var olan bir şeyin ispatı olmaz. Varlık ispattır. Bunu reddetmek zavallılıktır, idealizmdir. Çalışma alanları olarak nereyi seçtiysek orada varız. Rastgele bir "varlık" değil, bilinçli "varlık" içinde yoğunlaşıyoruz. Siz yurtdışındaki yoldaşların içinden TKK'ya gelecek ve gelmesi gerekenlerle daha da çok ve güçlü olarak var olacağız.

Bizim varlığımız ve mücadelemiz, işçi sınıfı ve ezilen halk yığınları için önem taşır. Temel olan budur. Oportünistlerin sizleri demoralize etme girişimi sayılabilecek *"yoksunuz!"* girişimi karşısında, onların neden sıkıştıklarında böyle bir yola başvurduklarını düşünün yeter. Yarınlarda bunları söyleyenlerin, bizlerin yanında boynu bükük gezeceklerini bilmeliyiz.

Onlara varlığımızı ispat etmekten daha önemli işlerimizin olduğunu belirterek bitirmek istiyoruz.

. . . 'den bir BP okuru

PSK'nın 3. Kongresi ile ilgili olarak daha önce Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nun bir yazısını yayınlamıştık. (Bkz. BOLŞEVİK PARTİZAN Sayı 79)
Bu sayımızda, aynı konuda gelen bir okuyucu mektubunu yayınlıyoruz. YAZI KURULU

KÜRDİSTAN "SOSYALİST" PARTİSİ'NİN ÜÇÜNCÜ KONGRESİ ÜZERİNE

Kürdistan "Sosyalist" Partisi (KSP) 3. Kongresi, Kürdistan'ın sömürge olarak kalmasının, yenilginin, teslimiyetin simgeleştirilmesidir. ***İleri bir adım*** değil, bu kongre ile geri bir adım daha atılmıştır.

Gerçek sosyalizmi savunmanın yolu, Marksizm-Leninizm'i savunmaktan, onun prensiplerinin günümüzde de geçerli olduğunu savunmak ve pratiğe uygulamaktan geçer. Marksizm-Leninizm'i hem "eleştirmek", hem de onun önerdiği sistemi savunmak doğru değildir. Hangi bilime dayanılarak Marksizm-Leninizm eleştiriliyor?

Dünyamızda iki yol, iki sınıf vardır. Bir tarafta: Emperyalizm, kapitalizm, feodalizm, faşizm ve tüm gericilik vardır. Diğer tarafta: Başta uluslararası işçi sınıfı olmak üzere, ezilen bağımlı halklar kampı vardır. Bu iki kamp birbirleriyle kıyasıya mücadele içindedir.

Emperyalist, gerici kamp, baskı ve sömürü sistemini sürdürmek için, onu yıkmak isteyenlere karşı her türlü metodu mübah sayarak dünya işçi sınıfına ve ezilen halklara karşı amansız bir mücadele yürütmektedir.

Proletarya ve ezilen halklar ise emperyalist-kapitalist baskı ve sömürü düzenini yıkmak için Marksizm-Leninizm silahına sarılarak bu bilimin kılavuzluğunda bağımsızlık ve özgürlüğünün sosyalizmde olacağından emin olarak savaşır. Ve kazanacaktır da.

İşte K"S"P Marksizm-Leninizm'e saldırarak sahte sosyalistliği savunmaktadır. Bunlar alışmışlardır, 17 senedir Kruşçef, Brejnev, Gorbaçof önderliğindeki modern revizyonist, sosyal-emperyalist bir "sosyalizmi" savunmaya. Şimdi de aynı savunuyu devam ettiriyorlar!

SB'nin yıkılışı, K"S"P'ye göre yanlış uygulamaların sonucu olmuştur!

Nedir bu yanlış uygulamalar, bunlara bir bakalım:

"Bu tek parti yönetiminin ve toplumun genel olarak sosyalizmin kuruluşu için henüz olgunlaşmış olmamasının ürünüdür."

İşte bunlara göre sosyalizmin yenilgisinin sebepleri bunlardır.

Yani Lenin ve Stalin önderliğinde 1917 Ekim Devrimi yanlış yapılmıştır, yanlış uygulanmıştır! Demek ki, 17 senedir K"S"P varlığını sürdürüyor, 17 senedir de yanlışın propagandasını yapıyor! 17 senedir yanlış konumdadır! Bu, bu anlama gelir. Gorbaçov'a borçlu olduklarını açık olarak ilan etmelidirler. Sosyalist, ML olmadıklarını açık olarak ilan etseler daha hayırlı iş yapmış olurlar. Bir 17 yıl daha yanlış işler yapmamak için gerçekçi olmaları gerekir.

Şimdi soruyoruz: Gorbaçov SB'yi yıkmadan, onda burjuva görüşleriyle küçük operasyonlarla bazı değişiklikler yapsaydı tavrınız ne olurdu? Bence o zaman en büyük Gorbaçov, en büyük sosyalist sistem SB diyecektiniz. Ve havanızdan yanınızdan bile geçilemeyecekti. Yok öyle demeyecektik mi diyorsunuz? Eğer böyle diyorsanız yanılıyorsunuz. Sizlerin kendinize sosyalist demeniz, ezilen sömürülen bir ulusun ve ülkenin gerçekliğidir. Eğer bu gerçeklik olmasaydı sonunuz Gorbaçov'un, T"K"P'nin yanı olurdu. Aynen diğer kardeş partileriniz gibi olurdunuz. Gerçi onların bir çoğu kendi kendilerini dağıttı veya kimlik değiştirdi. Neticede yine kardeşsiniz, özünüzde bir değişiklik yok. Geçmişe yaklaşımınız hep kötü, sahtekarca, anti-sosyalist, anti-komünist olmuştur. Olmaya da devam ediyorsunuz.

K"S"P, 1917'de kurulan SB'nin yıkılışını, *"Sosyalizmin kuruluşu için henüz olgunlaşmamış olmasının ürünüdür"* diyerek, Troçkist görüşe sarılıyor. Yani Rusya'da sosyalizmin uygulanması için şartlar elverişli olmadığı halde, Lenin subjektif hareket ederek Troçki'ye hakaret etmiştir. O dönem Troçki de bir tek ülkede sosyalizm olamaz diyordu. Lenin ile Troçki bu konuda da ayrı görüşte idiler. K"S"P, Lenin'e karşı Troçki'yi doğrulamaktadır!

Bu konuda da 17 yıldır sahtekarca Lenin'in adını kullanıp, onun içini boşaltıp revizyonizmi, reformizmi savundular. SB'de kurulan sosyalizm bunlara göre sosyalizm değildir. Troçki de aynı görüşteydi.

Bize göre 1917 Ekim Devrimi Marksist-Leninist, gerçek sosyalist devrimdi. SSCB'de Lenin ve Stalin önderliğinde sosyalizm ve sosyalist sistem, proletarya diktatörlüğü kurulmuş ve uygulanmıştır. 1956'daki SBKP 20. Parti Kongresi'ne kadar. Dünyanın bir çok ülkesinde devrimler olmuştur, ulusal kurtuluş savaşları verilmiştir. SB tüm bu ülkelere enternasyonal anlamda destek vermiş, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri bir çok ülkede başarıya ulaşmıştır.

SB, proletarya diktatörlüğü altında muazzam ekonomik, kültürel ve politik olarak gelişme gösteriyordu. Tüm emperyalistler bu gelişmeyi gizleyemiyorlardı. İkinci Dünya Savaşı'na kadar, korkunç gelişmeler yaşanıyordu. Bu gelişme tüm emperyalistleri korkutuyor, gelişmeye karşı yıkıcı önlemler almaya ve emperyalistleri birleştirmeye götürüyordu. ABD ve İngiliz emperyalistleri, Alman emperyalizmini SB'ye saldırtmak için elinden geleni yaptılar, ama emperyalistler arasındaki çıkar çelişkisi kendi aralarındaki birliğin geçici birlik olduğunu da gösterdi.

Güçlü SB, yüce Stalin önderliğinde Alman emperyalizmini yenilgiye uğrattı. Eğer SB'nin sosyalizm için şartları elverişli olmamış olsaydı, Alman emperyalizminin saldırısıyla yok olması gerekirdi. Demek ki, SB'deki yı-

kılış sizin ve tüm revizyonist-oportünistlerin iddia ettiği gibi değildir.

Sorun, SBKP 20. PK'nde alınan modern revizyonist kararlardır. Bu kararlar, tezler halinde kısaca şöyledir:

–Leninist çağ tespitinin tahrif edilmesi...

–Savaş ve barış konusundaki Leninist öğretiyi tahrif etmek...

–Yarı-sömürge ülkelerde Demokratik Halk Devrimini yok saymak...

–Sosyalist ülkelerde "ekonomik gelişme" esas tezini yaymak...

–Proleter Dünya Devrimi görevini yok ederek "barışın korunması" esas görevini getirmişlerdir...

–ABD, Fransız, İngiliz emperyalistleriyle "işbirliğini" temel siyaset tespit etmişlerdir...

–Barış içinde ekonomik yarış, yetişme ve geçmeyi politikalarının merkezine koymuşlardır...

–Sosyalizme geçişin şiddet kullanılmadan da olabileceği tezi savunulmuştur...

–Bir dizi yarı-sömürge ülkeyi bağımsız ilan etmişlerdir...

–Yugoslavya'yı sosyalist ve kardeş devlet ilan etmişlerdir...

–ML'ye saldırılarını Stalin'in kişiliğine saldırı ile birleştirmişlerdir...

–Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin ekonomilerinde geri dönüşün teorik temelini ortaya koymuşlardır...

–Proleter enternasyonalizmini çarpıtmışlardır...

İşte bu revizyonist kararların özüne dayanılarak, 1957-1960 Dünya Komünist Hareketi'nin ortak deklerasyonları kabul edilmiştir!

Bu revizyonist platformla; dünya emperyalizmine, kapitalizme, feodalizme, sömürgeciliğe, revizyonizme ve oportünizme karşı savaşılır mı? Hayır, savaşılamaz! Çünkü bu revizyonist görüşler, savaşmayı değil uzlaşmayı, varolan sosyalist sistemi ve komünist hareketi yozlaştırıp, dünya emperyalist sistemiyle birleştirmeyi savunmaktadır. Ve gelinen aşamada da öyle olmuştur.

SBKP'nin 20. PK'nde alınan bu kararlar partiye, çizgisine, SSCB'ye hakim kılınmıştır. Bu modern revizyonist görüşler, sosyalist bir ülkede iktidar olunca, bu iktidar sosyalist maskeli burjuva iktidarından başka bir şey değildir. Bu sosyalist maskeli burjuva iktidar yukarıdan aşağıya doğru, revizyonist kararların uygulanması sonucunda toplumda bir burjuva sınıfının, sömürünün, ahlaksızlığın, milliyetçiliğin, dengesizliğin ve her türlü burjuva pisliğin sosyalizm adına sürdürülmesini ve yozlaşmayı beraberinde getirmiştir.

Enternasyonal cephede ise, aynı yolsuzluk, yozlaşma, uzlaşma karşıdevrimcilik kendini göstermiştir. Türkiye'de T"K"P, Kürdistan'da TK"S"P, İran'da TUDEH, vs. Bu partiler neden böyle uzlaşmacı, yozlaştırıcı, tasfiyeci, karşı-devrimci oldular? Tabiatları gereği mi öyle oldular, yoksa ideolojik ve politik çizgileri gereği mi böyle oldular?

İstisnasız Rus sosyal-emperyalizmi yanlısı güçler, orta yolcular, oportünist-revizyonistler hiçbiri bu durum karşısında özeleştiri mekanizmasını işletmediler, işletemezler de. Çünkü bunlar 1956-57, 1960 yıllarından itibaren modern revizyonist, sosyal-emperyalist bir cephede komünist, devrimci güçlere karşı saldırı cephesinde faaliyet göstermişlerdir. Ülkemiz Kürdistan'da olsun, Türkiye'de, İran'da olsun anti-komünist, anti-devrimci faaliyetlerde boy gösterdiler.

K"S"P'nin bugün benimsediği kararlarda geçmişle özsel bir kopuş yoktur. Değişen şey, geçmişte sosyalist maskeli ve SB yanlılığı biçimindeydi. Şimdi ise takke düştü kel göründü, SB diye bir şey kalmadı. SB yanlılığı kendiliğinden kalktı. Ama ideoloji ve siyaset aynı kaldı.

Normalde bunların da kardeş partileri gibi tarihin çöplüğüne gitmeleri gerekirdi. Ama bunlar Kürdistan gerçekliğinden dolayı şimdilik varlıklarını sürdürebilmektedirler!

Bir yanda modern revizyonist, sosyal-emperyalist politikayı sosyalizm diye halklara yıllarca yutturacaksın, sonra da utanmazca, yahu biz yanlış yaptık, güvendik, vs. gibi tutarsız gerekçeler getireceksin! Her politikanın bir parti için yaşam biçimi olduğu kesindir.

Tüm modern revizyonist, sosyal-emperyalist yanlıları Kürdistan'da Kürdistan halkını aldatmıştır ve hala da aldatmaya devam ediyorlar. Bunların ideolojik ve politik çizgilerinin teşhir ve tecrit edilerek maskeleri düşürülmedikçe, bağımsızlığımızı ve özgürlüğümüzü kazanmak için sömürgeci güçlere ve emperyalistlere karşı başarılı bir mücadele yürütemeyiz.

Bunların ideoloji diye bir meseleleri yoktur, olamaz da. Bunlar Kürt milliyetçisi, reformcu; neticede işbirlikçi olacaklar. Bunu böyle bilmeliyiz. Tüm bu kesimin yürüttüğü mücadele, anti-komünist, anti-Marksist-Leninist'tir. Bunların sosyalizmle hiçbir ilgileri yoktur.

Bunların bir diğer iddiaları da SB'nin yıkılışını tek parti yönetimine bağlamaları ve bunu eleştirmeleridir. Marksist-Leninistler için bir ülkede görev, proletaryanın öncüsü komünist partisi önderliğinde, burjuva devlet mekanizmasını şiddet yoluyla yıkmak ve proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirmektir. 1917 Ekim'inden 1956'ya kadar SB'deki iktidar, proletarya diktatörlüğüdür. Bütün uygulaması doğru, Marksist-Leninist ve sosyalist olmuştur. O uygulamayı eleştirmek, Leninist parti anlayışını, proletarya diktatörlüğünü ve bir bütün olarak ML'yi reddetmektir. Daha hangi yüzle biz ML'yiz diyorsunuz? Sahtekarlık yapmayın!

Sosyalizm ve Marksizm-Leninizm, aynı ideoloji ise, değişik sınıf ve tabakaları temsil etmiyorsa, yalnız proletaryayı temsil ediyorsa, birden fazla partiye ihtiyaç yoktur. Birden fazla partinin varlığı, birden fazla sınıfın varlığı demektir. Sosyalizmde, proletarya diktatörlüğünde demokrasi, yalnız proletarya ve emekçi halk için vardır. Örneğin bir parti kendi içinde bir kaç hizibi kabul eder mi? Tabii ki etmez. Proletarya diktatörlüğü de etmez.

Yaşasın Marksizm-Leninizm; onun canlı ve hala bizlere yol gösteren kızıl yıldızı. ML, günümüzde de prensiplerinden hiçbir şey kaybetmemiş, canlı olarak yaşamaktadır.

Oportünizme, revizyonizme, modern revizyonizme karşı mücadele edilmeden; emperyalizme, faşizme, sömürgeciliğe, şovenizme, feodalizme, milliyetçiliğe karşı mücadele edilmeden Kürdistan'ın ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi verilemez!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

04.12.1992
Bir Bolşevik Partizan okuru

Kongra 4. ya TKP/ML(BOLŞEVÎK), bang karkerên hemû welatan û gelên bindest dike:

YA BARBARÎ; YA SOSYALÎZM!

ALA KU EM BİLİND DİKİN: BOLŞEVÎZM!

ARMANC: KOMUNÎZM!

Karkerên hemû welatan û gelên bındest:

Yên ku li hemû cîhanê bo Marksîzm-Lenînîzmê sempatiya wan heye:

Rêhevalên jin û mêr:

Karkerên bi zanistiya çînî yên ji netewa Tirk, Kurd û milliyetên cûrbicûr;

Karker, gundî, kedkarên... Tirkiyê yên ji milliyetên cûrbicûr...

Partiya me TKP/ML(BOLŞEVÎK) ji bo karê ku di nava sê salên derbasbûyî de kiriye, di bin şewqa zanistiya Marksîzm-Lenînîzmê de bihêjîne, bo berê karê ku wê di dema pêş me de bê kirin tayîn bike; ji bo plana xebata xwe derxe, kongra xwe ya 4. ya pirçêbû bi serfirazî pêkanî.

Kongra partiya me ya 4., pêşveçûnên siyasî û guhartinên li cîhanê û Tirkiyê-Kurdistana Bakur di bin şewqa zanistiya Marksîzm-Lenînîzmê de ferisand; Li ser "Rapora Siyasî" ya ku komîta navendî pêşker kir berizî û awayê wê yê dawiyê da.

Kongra me ev tesbît kirin:

Em daxuyanuya Kongra 4. ya TKP/ML(BOLŞEVÎK) û hin biryarên ku tê de hatine girtin weke wê çap dikin.

Lİ DİNYA EMPERYALÎST TEWŞÊN HÊZAN SER Û BİN DİBE!

Duh "Bloqa Rojhilat" ya ku sosyal-emperyalîstên Rus serê wê dikşand perçe bû. Di qada siyasî de awayên diktatoriya sosyal-faşîst modern revisyonist bi maska sosyalîzmê li hember awayên diktatoriya burjuva bi maska "parlamentera demokratika pirranî" ya emperyalîzma rojava bi binket. Ev binketina siyasî bi esasî aqama, bîhnketin û xetimandina pêkanîna kapîtalîzma burokrata yekdest de, ku di qada aboriyê de bi navê sosyalîzmê pêkhatiye, ne bi zagonên bazarê, ya kapîtalîzma vê aferîna biyan ku bi "planên" navend yên ku ji serê mistek burokrat derdikeve tê rêdan, li hember kapîtalîzma ku xwe dide "aboriya bazarê" ye.

Vê rewşa "bloka Rojhılat", ji bo ku cîhan ji nû ve bê parvekirin, di pencebazî de kîjan hêza mezina emperyalîst wê patroniyê bi dest xwe xe, lec tûj kiri ye. Hebûna hêza tewşa berê di navbera hêzên emperyalîst de perçe bûye. Sosyal-emperyalîzma Rus ku ji hêza xwe bi pîva giring vindadike. Emperyalîzma Almanya Rojava, bi daqultandina Almanya Rojhilat, xwe ji bo patrontiya Ewrûpa Rojhilat amade dike û di vê qadê de di pencebaziya hegemonyayê de îro li pêş e.

Pêşveçûnên li Ewrûpa Rojhilat, ji bo burjuvaziya emperyalîst di qada îdeolojiyê de hêrişên di berê "mirina komunîzmê" de bûjen dane dest. Qada tîna hêrişên burjuvaziya emperyalist di qada ideolojiyê de ne bi tenê bi girseyên paşverû ve bi sînor e. Tîn û tehrîbat; di nav refên şoreşger û pêşengan de jî bi temamî giraniya xwe xuya dike. Emperyalîzm di her warî de di rewşa hêrişê de ye.

Lê belê burjuva emperyalîst û hemû keftelefta ideologên wan tevdil hewa ye; bi rastî ya ku bibindikeve, dixure, iflas dike ne sosyalîzm/komunîzm e, revîsyonîzm, sosyal-faşîzm e, ya ku bi navê sosyalîzmê pêkdihat.

Em li hember burjuva emperyalîst û ideologên wan, ku bi zimandirêjîke mezin me bi "li derveyî qurne manê" disûcîne û li hember hêrişên wan dibêjin ku:

Ma ya pêkdihat diktatoriya proletarya bû, ku ya hêrifî sosyalîzm be?

Hezar car na! Diktatorya proletarya, di dema ji kapîtalîzmê derbasbûna komunîzmê de cûrekî pistiya ferzîna ixtidarê ye. Ku iktîdarek usa nebe, sosyalîzm jî nabe. Sosyalîzm, mafê jiyanê ji bo kedxwara nasnake, û dij vê jî, ji bo girseyên çîna karker û kedkaran tê mana sistema demokrasiya herî fireh. Li welatên revisyonîstên ku dejenerebûne jî, diktatoriyên sosyal-faşîst in, bi maska sosyalîzmê pêktên.

Ma ya ku pêkdihat aboriya sosyalîst bû, ku ya hêrifî sosyalîzm be?

Hezar car na! Aboriya sosyalîst, ev aboriy e ku, ihtiyaca maddî û manevî ya çîna karker û girseyên kedkaran ya ku herhe zêde dibe, bi awayê herî rind dilgeşkirinê ji xwe re xala derkenê digre; ya ku ji bo berkêşana civatî "ji her kesî gor berjewenda wan" beşdarî daxwaz dike û ji berkêşana civatî jî "ji her kesî re gor beşdarbûna wan dide", ya ku bi plan e; û ji bo van sedemên wê yên taybetî jî, dewra qiriza ya ku bi kapitalîzmê re rêhevalê bêçare ye, nasnake. Ya ku li welatên dejenerebûyî û revîsyonîst pêk tê; bi navê sosyalîzmê kapîtalîzma bürokratîk bû.

Ma welatên bloqa Rojhilat komunîst bûn, ku ya hêrifî bibe komunîzm?

Hezar car na! Komunîzm civata ku tê de hemû dijîtiyên çînî ji holê rabûn e, nakokiyên di navbera keda serî û pî, gund-bajar, yê birêve dibe - yê birêve tê birin de rêjbû ne, ya ku tê de "her kes gor pîva berjewenda xwe" di berkêşana civatî de beşdar dibe, û ya ku tê de "her kes gor ihtiyaca xwe" ji dewlemendiya berkêşana civatî digre, ye. Komunîzm civata ku însanê pêşerojê yê azad, di bingeha irada xwe ya azad de bilind dibe, ye. Û ev hîna ne hatiye jiyan, ARMANCA ME YE!

Bi kurtî, ya ku hate xwar, fêrisî, îflas kir; li welatên Rojhilat ku bi navê sosyalîzmê pêkdihat, revisyonîzm, sosyal-faşîzm e.

Divê ev wusa bê zanîn!

GUHARTİNÊN Dİ EMPERYALİZMÊ DE NE AİDA PÛXT E!

Naha, emperyalîzma ku "mirina komunîzmê" îlan dike, bi hemû xûyabûna xwe jî, bi rastî îro jî weke duh bê "kapîtalîzma kimê, ya dihelise, candide" tiştekî din nine. Guhartinên di emperyalîzmê de NE AIDÊ PÛXTÊ NE. Hemû nakokiyên wê yên bingehîn hebûna xwe diparêzin.

Usa yan jî wisa, nakokiyên bingeh di navbera emperyalîzmê de û di navbera çîna karkerên dinê û mistek "metropolên" emperyalîst û nakokiyên bingeh di navbera gelên bindest de, îro jî dirha xwe li pêşveçûnên dinê dixe, weke nakokiyên bingeh hebûna xwe didomîn e. Sisytema emperyalîsta dinê dijminê pardar û dijminê canê hemû karkerên welatan û gelên bindest e.

Dûmahîk Heye

BOLŞEVİK PARTİZAN'I GÜÇLENDİRME KAMPANYASINA KATIL!

Kadın ve erkek işçiler, devrimciler, yoldaşlar!

BOLŞEVİK PARTİZAN komünizmin; enternasyonalizmin sesidir!

BOLŞEVİK PARTİZAN barbarlığın biricik alternatifi; sosyalizmin sesidir! Bu ses, işçi sınıfının sömürüsüz, sınıfsız yeni bir dünya davasının sesidir! Bu sesi güçlendirmek, sosyalizm-komünizm davasının haklılığını savunan her kadın-erkek devrimcinin görevidir! **BOLŞEVİK PARTİZAN**'ı güçlendirme kampanyasına katıl!

BOLŞEVİK PARTİZAN okuyucuları...

BOLŞEVİK PARTİZAN'ın yalnızca okuyucusu olmaktan çıkın! **BOLŞEVİK PARTİZAN**'ın aktif destekçisi; onun dağıtıcısı, muhabiri olun! Emeğinizle, beyninizle; maddi gücünüzle destekleyin **BOLŞEVİK PARTİZAN**'ı!

Her **BOLŞEVİK PARTİZAN** *okuyucusu, yeni bir* **BOLŞEVİK PARTİZAN** *okuyucusu kazansın!*